

Catalunya cristiana

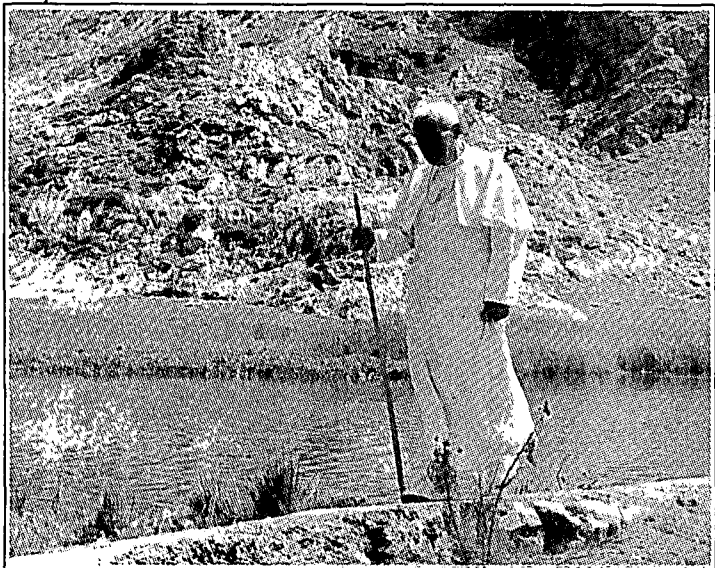
setmanari popular d'informació i de cultura religioses

Dijous, 10 de juny de 1993

Edita: Fundació Catalunya Cristiana, de l'Arquebisbat de Barcelona

Director: Manuel Valls i Serra

Any XIV - Núm. 716 175 ptes.

Aquest diumenge ordena a Sevilla 35 nous sacerdots

Quart pelegrinatge del Sant Pare a Espanya

Joan Pau II torna a visitar per quarta vegada Espanya. Entre els dies 12 i el 17 de juny, presidirà la clausura del Congrés Eucarístic Internacional, els Congressos marians de Huelva i la benedicció de la nova catedral de l'Almudena, de Madrid. A les pàgs 33 i 34 trobareu informació sobre els actes que transmetrà la televisió.

**Més de 6.000 inscrits, provinents de 74 països.
200 congressistes catalans**

El Congrés Eucarístic de Sevilla, un moment fort d'evangelització

L'Església evangelitza cada vegada que celebra l'Eucaristia. És veritat que són múltiples les presències del Senyor: és en el germà, és present en la comunitat, és en els sagraments, però, d'una manera especial i misteriosa és present en l'Eucaristia. Aquests dies la ciutat de Sevilla vibra arran dels actes del 45è Congrés Eucarístic Internacional, la clausura del qual presidirà el Sant Pare aquest diumenge al Campo de Feria i que preveu aplegar un milió de persones. Glòria Carrizosa, la nostra enviada especial ens ofereix una primera crònica a la pàg. 22.

La solemnitat del Corpus a les nostres catedrals

La celebració del 45è Congrés Eucarístic Internacional de Sevilla posa de manifest com n'és de central l'Eucaristia en la vida cristiana. La nostra participació joiosa, conscient i activa, a la Missa i Processó del Corpus, pot ser una bona forma d'expressar al voltant dels nostres bisbes respectius, que creiem en la presència real del Senyor en l'Eucaristia i el descobrim també present en els nostres germans necessitats. Recordem que és el «Dia de la Caritat» i que a totes les esglésies es fa una col·lecta especial a favor de «Càritas».

BARCELONA:

A les 18.30 al Pla de la Seu: Missa i Processó.

TARRAGONA:

A les 18: Missa i Processó.

GIRONA:

A les 19: Missa i Processó.

LLEIDA:

A la Seu Vella, a les 18: Missa i Processó.

SOLSONA:

A les 11: Missa i Processó.

TORTOSA:

A les 12: Missa Pontifical i Vetlla.
A les 19: Processó i a continuació, Missa.

URGELL:

A les 18: Missa i Processó.

VIC:

A les 18: Missa i Processó.

Relació dels números premiats al sorteig 1993 a pàg 11.

A pàgs. 26 i 27

Concili al dia 1

Una nova secció, on trobareu periòdicament informacions, articles, entrevistes, etc. sobre el Concili Provincial Tarraconense

LLINDAR

Després d'aquestes setmanes en què, per damunt d'una més gran diversitat, ens han volgut cridar l'atenció sobre si havia de romandre un mateix partit al govern estatal o bé el «demos» havia de fer confiança en una determinada «oposició», sembla que les aigües tornen a mare, junt amb l'oferiment altre cop de la gamma més variada de productes de consum. I passaran els exàmens, i vindrà l'estiu: i així s'acabarà un altre curs.

Gràcies a Déu, en tot això, sempre canvia alguna cosa. Són situacions, és clar, que no convé reduir tan sols a un relat formulari o a una crònica de tòpics indefectible. Ja que, malgrat la fredor gairebé mecànica de qualsevol anàlisi de fets col·lectius, resulta que es passa cada vegada per l'exercici d'un dret i d'una voluntat per part de persones que, més o menys ben ensinistrades, sumen

Reclams

l'expressió de les seves preferències a fer confiança en unes altres persones per a una comesa determinada. I això mereix, no cal dir-ho, el respecte de tothom, començant pels mobilitzadors i els executors de cada una de les campanyes.

Tot consisteix a trobar el punt de sintonia i d'equilibri entre el que es pot oferir realment i allò que la societat necessita o que pot tenir un atractiu assenyalat per al votant. Aquí rau la tècnica i la pràctica de convertir en reclams autèntics els missatges més variats. I aquí rau també el compromís de fer factible, segons el grau de

confiança aconseguit, allò que ha estat objecte de reclam. Però el compromís va més enllà: ni pot restar reduït al contingut del propi missatge ni es pot excusar d'aplicació o d'abast adduint que és una qüestió de reclam i prou.

És més, en una societat sempre plural, hauria de ser un desig compartit i una pràctica habitual el que podríem expressar dient: «Visca el bon govern!», de manera que no sigui per cap imposició, ni de força ni de majoria, que aquella vagi rutllant amb normalitat. Perquè, ¿com pot ser «democràcia» aconseguir la responsabilitat de gestió pública per frenar aspiracions legítimes o per imposar criteris parcials?

No hi ha tampoc més democràcia, és clar, que la que es practica i no para de fer-se realitat.

Jaume Planas i Pahissa, director adjunt

Us oferim les nostres...

PROPOSTES DE VIATGE PER AQUEST ESTIU

Terra Santa

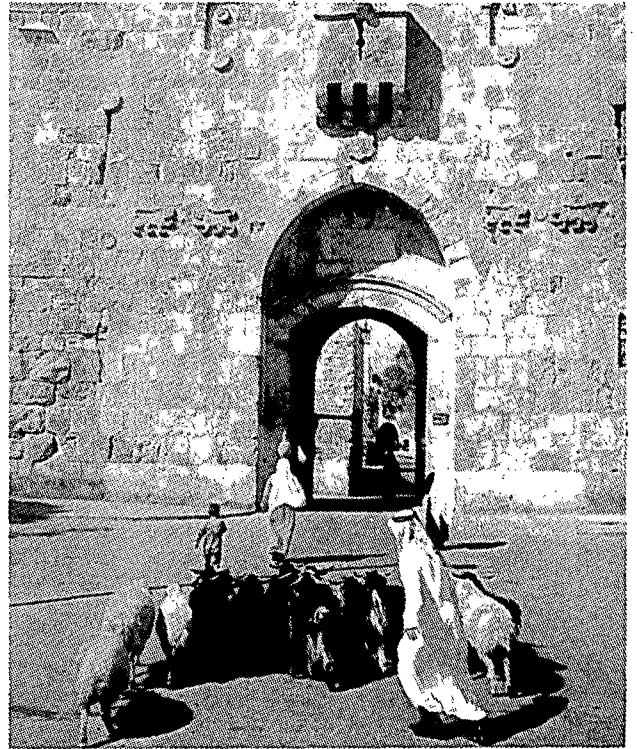
Del 18 al 26 de juliol

VISITANT, COM A «PELEGRINS DE LA PARAULA», LA JUDEA I LA GALILEA:

Jerusalem (sant sepulcre, via Dolorosa, cenacle, muntanya de les Oliveres, esplanada i mur occidental del Temple, etc.) i el seu entorn (Betània, Ain Karem, etc.), Betlem, Jericó, la mar Morta i el riu Jordà, el llac de Tiberíades, el mont Tabor, Cafarnaüm, Canà de Galilea, Natzaret, el mont Carmel, etc.

PODEU FER-VOS «PELEGRINS DE LA PARAULA» SEGUINT DE PROP LES PETJADES DE JESÚS

DEMANEU INFORMACIÓ

RUTA ROMÀNTICA EUROPEA

Del 2 al 15 d'agost

Visitant:

Alemanya:

- OBERAMMERGAU
- ETTAL
- FUSSEN
- OTTOBEUREN
- NORDLINGEN
- ROTHENBURG
- NUREMBERG
- REGENSBURG
- BAYREUTH
- BAMBERG
- WÜRZBURG
- HEIDELBERG

República Txeca:

- PRAGA
- KARLSTEJN
- KONOPISTE

França:

- ESTRASBURG

VIATGE ALS ESTATS UNITS / CANADÀ

Del 16 al 31 d'agost «costa oest»

Visitant:

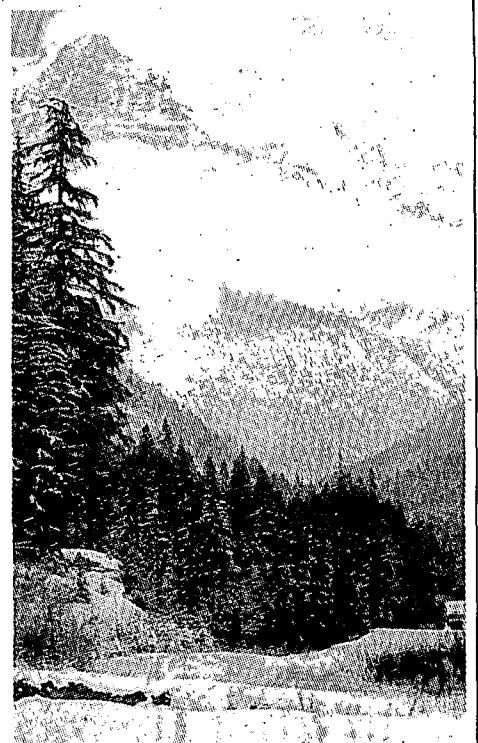
Canadà:

- VANCOUVER
- VERNON
- LAKE LOUISE
- REVELSTOKE
- JASPER
- PARC NACIONAL BANFF
- BOW
- KAMLOOPS
- VICTÒRIA

Estats Units:

- SANT FRANCISCO
- MAMMOTH LAKES
- PARC NACIONAL YOSEMITE
- LAS VEGAS
- PARC NACIONAL GRAN CANÓ COLORADO
- LOS ANGELES

Assistència tècnica Ultramar Express

Podeu demanar-ne informació per telèfon, per correu o bé personalment a l'associació

AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA:

Pelegrinatges i viatges: Plaça Urquinaona, 11 3r. 3a. A. 08010 Barcelona - Telèfon: **301 37 18**

EDITORIAL

Des del mirador de les eleccions

Les eleccions han tingut un valor important reconegut i compartit per tothom: l'alt nivell de participació dels ciutadans. Aquesta és una línia de responsabilitat cívica que nosaltres situem en la dimensió de l'amor fratern. La caritat cristiana passa també per la política, és a dir, per l'esforç perseverant per construir una societat més justa i més fraterna.

Unes eleccions són, també, un bon mirador per a l'observació de la societat. Durant la campanya electoral s'ha generalitzat l'exercici de treure els drapets al sol. Com que aquest ha estat practicat des de tots els colors polítics, molts mals del país han quedat destapats. És clar que, si hem de ser sincers, això s'ha fet gairebé sempre utilitzant els problemes com a arma contra l'adversari. Només molt tímidament i de pressa algun líder ha insinuat una certa autocrítica. Ens hauria agradat —un gust utòpic, no cal dir-ho— veure els polítics reconeixent allò que no han fet del que ens prometeren en les eleccions anteriors, i explicant-nos quins mitjans pensen adoptar en el futur per a fer més fiable la seva paraula. Alguns, els guanyadors, encara hi són a temps.

Els problemes més pregonats han estat l'atur, la crisi econòmica i la corrupció. A nosaltres ens agradaria que el govern que surti d'aquestes eleccions comencés per arreglar el darrer. Ho diem no només per principi —que també— sinó, a més, perquè pensem que superar la corrupció contribuiria a assolir una economia més justa. També ens agradaria que la solució de l'atur no se subordinés totalment a l'èxit de l'economia. Ja reconeixem allò tan simple que si no produïm no podem repartir. Però també és una veritat ben simple que els béns avui existents ja podrien ser repartits més equitativament ara, abans i tot d'augmentar-los. Sobretot el bé del treball. L'ofensiva neoliberal que ha penetrat tots els ambients porta a pensar que tot depèn de la creació de més riquesa. Així s'amaguen els grans desequilibris que fan de la renda «per càpita» una pura dada estadística. Ara i aquí hi ha «càpita» que neda en l'abundància i «càpita» en situació de pobresa dura. Els socialistes —que han tornat a guanyar, encara que menys— pretenen abusivament que només ells afavoreixen els sectors socials més febles. Ja ens conformaríem que, sense exclusives, realment ho fessin. Aquest de la justícia social és precisament el punt de la tradició socialista que més ens interessa. Si es feia realitat, fins i tot alguns dels seus estils més o menys sectaris esdevindrien més suportables. El pitjor és quan no fan obra social i pretenen tapar-ne el buit amb aquests estils...

Una altra observació que el mirador de les eleccions ens permet de fer és que el component ideològic, ni que sigui com a simple intuïció poc treballada, no és tan absent de la nostra societat com de vegades sembla. Estem segurs que molts ciutadans l'han fet prevaler per damunt de qüestions fàctiques com l'economia o l'atur. En el relatiu èxit socialista hi ha pesat el vell esquema dreta-esquerra, una mica tronat, però que subsisteix «grosso modo» en la consciència ciutadana. En un altre aspecte, també cal subratllar la vigència del component nacionalista, tan silenciàt en la campanya dels partits més grans, al qual molts ciutadans han concedit prioritat fins al punt de trencar, en una certa mesura, el bipartidisme.

Els resultats electorals ens donen una visió del país que cal tenir en compte també des d'altres camps. Per exemple, des del camp pastoral. És bo mirar els resultats en l'àmbit nacional, o diocesà, o arxiprestal i àdhuc parroquial, a fi de no caure en simplificacions subjectives. Cal ser cautes a dir que la gent és d'aquesta manera o d'aquesta altra. Ni els pastors ni les comunitats no poden deixar de tenir en compte —ni que els resultats menys agradables— l'existència de sectors de població d'una determinada sensibilitat polític-cultural. A l'Església tots compartim una mateixa fe i això ens ha de donar uns trets comuns. Però no som una comunitat humanament homogènia... a no ser que ens tanquem.

En el món eclesial hem posat tant l'èmfasi en la vocació religiosa o en la vocació a l'orde sacerdotal que fàcilment hem pogut pensar que l'estat laical no era una vocació sinó l'absència de vocació.

Però no es així. La condició laical es fruit d'una vocació específica que comporta una singular forma de missió en tant que membres de l'Església, però a la vocació de laic s'anteposa la vocació de cristià que tal com afirmaven els Pares del Concili «és també, per la seva naturalesa, vocació a l'apostolat».

Ser cristià és ja una primera vocació, no pot ser només un fet sociològic o una adscripció nominal. Ser cristià laic és una vocació concreta i específica. El laicat és una veritable opció de vida cristiana. Així ho va entendre també, i ens ho va dir clarament el Concili:

«Els laics tenen com a vocació pròpia buscar el Regne de Déu ocupant-se de les realitats temporals i ordenant-les segons Déu... A ells de forma especial els correspon il·luminar i ordenar totes les realitats temporals, a les quals estan estretament units, de tal manera que aquestes arribin a ser segons Crist, es

ció i el desenvolupament de la comunitat eclesial — aquesta és la funció específica dels pastors —, sinó l'aplicació de totes les possibilitats cristianes i evangèliques, amagades però ja presents i actives en les coses del món.

El camp propi de llur activitat evangelitzadora és el món vast i complicat de la política, de la dimensió

No es tracta de promoure els laics perquè hi ha crisi de vocacions sacerdotals, ni es tracta pròpiament d'assolir o exercir un dret de participació en el sentit de la democràcia com a forma d'organització del món civil... Els laics no som la solució a cap crisi

social, de l'economia, però igualment de la cultura, de les ciències i de les arts, de la vida internacional, dels mitjans de comunicació social, així com algunes altres realitats obertes a l'evangelització, com son l'amor, la família, l'educació dels infants i dels adolescents, el treball professional, el sofriment.»

La vocació no és un accident sinó que és el que omple de sentit la nostra existència. La vocació és una crida però per experimentar-la cal una disposició personal i cal un conreu permanent d'aquesta disposició per no tancar-nos mai a les exigències que aquesta crida, aquesta vocació, ens anirà plantejant en la seva

realització vital al llarg de tota la nostra vida.

Caldrà també exercitar-nos en el difícil art del discerniment per no fer de la pròpia vocació una subjectivització, una vocació a la nostra vida, i per saber descobrir els nostres dons i viure'ls com a servei.

La vocació laical cal assentar-la en aquella primera vocació cristiana de sentir-nos cridats a creure, però la fe és un do de Déu i cal crear en nosaltres un espai d'acolliment del do i això vol dir crear un marc d'espiritualitat, de pregària i d'obertura a Déu. Ens hem de deixar donar el do.

Per això la nostra vida ha de ser un diàleg, una tensió positiva entre crida i resposta, entre pregària i acció, entre viure plenament aquest món, tocant ben bé de peus a terra, sense ser del tot d'aquest món.

Precisament, ocupar-nos de les realitats temporals, ocupar-nos d'aquest món en què vivim, ordenant-lo segons Déu, tot cercant el seu Regne, és la nota pròpia i característica de la vocació laical. La vocació laical és una vocació d'habitants de la frontera.

Carles Armengol i Siscars, és Director de l'«Escola de l'Esplai» (Fundació Pere Tarrés)

Ser laic: una vocació

■ Carles Armengol i Siscars

desenvolupin i siguin per lloança del Creador i Redemptor» (LG 31).

No es tracta de promoure els laics perquè hi ha crisi de vocacions sacerdotals, ni es tracta pròpiament d'assolir o exercir un dret de participació en el sentit de la democràcia com a forma d'organització del món civil, tampoc no es tracta de considerar el laic com a auxiliar, suplent o «tapaforats» dels que tenen la vocació religiosa o sacerdotal. Els laics no som la solució a cap crisi.

Possiblement resituar plenament els laics en la seva vocació i missió hauria de servir també per enfortir la identitat de la missió sacerdotal i reforçar la necessitat que els pastors de la comunitat acullin i acompanyin els laics en el seu procés.

Pau VI, parlant de l'evangelització, il·lustra amb rotunda claredat aquesta qüestió:

«Els laics, que llur vocació específica col·loca al cor del món i al davant de les tasques temporals més variades, han d'exercir, per això mateix, una forma singular d'evangelització.

La seva tasca primera i immediata no és la institu-

RESPIR

Hi ha llibres i llibres

Hi ha llibres que són totxos, hi ha llibres que són plom, n'hi ha que són pals, i encara n'hi ha de llaunes; però també n'hi ha que són pedreres, o mines. Potser caldria dir-ho d'una altra manera: hi ha qui troba ploms, o llaunes, o mines, segons quins llibres. I també segons quines persones! I segons quins espectacles! De tota manera haurem de reconèixer que depèn molt, pel que fa als llibres, de l'estat d'ànim del lector. No sempre es pot llegir tot: ni sempre treus el mateix profit d'una mateixa lectura, si la repeteixes. Aquesta mena de davantal serveix només per oferir una frase que vaig trobar encertada i que possiblement no l'hauria trobada així en altres moments. En un llibre sobre Job, que ja he esmentat més d'una vegada, que jo tinc per un llibre dels que qualificava de «pedrera», hi he llegit: «Si els joves sabessin i si els vells poguessin!» No comment!

■ Miquel Estradé

Director: Manuel Valls i Serra

Director adjunt: Jaume Planas i Pahissa

Coordinació: Josepina Picas i Pauné

Redacció i col·laboradors: Joan Carrera Planas, Núria Albert, Montserrat Albert, Josep M. Aragonès, Jordi Bassas, Pilarín Bayés, Pietat Campmajó, Oriol Camps, Pere Campàs, Salvador Cardús, Rosa Collé, Guillem Farré, Francesc Gamissans, Núria Giral, Joan Guiteras, Jordi Jorba, Pau López, Enric Graupera, Jaume Mora, Antoni Munné, Francesc Nicolau, Núria Oriol, Albert Pera, Antoni Plaia, Tomàs Puntí, Jordi Roigé i Solé, Joan Salvador, Pere Tena, David Vidal, Pere Vives, Miquel Estradé, Francesc d'A. Picas, Pere Saumell. Corresponsals: Leonard Santacana, CERVERA; Carme Frigola, FIGUERES; M. Caballé, GIRONA; Josep Nadal, IGUALADA; Jaume Montaña, LLEIDA; Enric Badosa, ROSES; Joan Boronat, TARRAGONA; Norbert Mirale, TORREDEMBARRA; Antoni Mirabet, SEU D'URGELL; Joaquim Blanch, TORTOSA; Enric Benavent, VILANOVA I LA GELTRÚ; Antonio Gil,

ANDALUSIA i SUD D'ESPANYA; Glòria Carrizosa i Guillem Farré, BARCELONA; Maria del Pilar Brault, FRANÇA.

Disseny: Josep Samper. Compaginació: Carlos Aguado

Redacció, administració, publicitat i autoedició:

Edifici de la Parròquia de la Mare de Déu dels Àngels, c/ València, 244, 2.

Telèfons: 215 27 39 / 215 27 84. Fax 215 28 05 - 08007 BARCELONA.

Impressió: Publiagraf, S. A. L. Passatge Valeri Serra, 30,

Tels. 454 16 30 / 17 77 BARCELONA. D.L. B.14.387/79

SUBSCRIPCIONS ANUALS

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra,

Gibraltar i Portugal 9.100 Ptes.

Resta d'Europa: 17.732 Ptes. □ Amèrica: 21.892 Ptes. □ Àfrica: 21.892 Ptes.

□ Àsia: 30.732 Ptes. i Oceania: 30.732 Ptes.

Edita: Fundació Catalunya Cristiana, de l'Arquebisbat de Barcelona.

Fundadors i membres honoraris del patronat:

Mn. Joan E. Jarque i Julgar i Mn. Francesc Malgosa i Riera

President: L'Arquebisbe de Barcelona, Mons. Ricard Mª Carles i Gordó

President delegat: Mons. Joan Carrera Planas, bisbe auxiliar de Barcelona

Vice-president executiu: Ricard Foraster i Ruiz

Patrons: Josep-Rafael Carreras, Ramon Casals, Antoni Bascompte, Gaspar

Vilarrubies, Pere Planellas, Pere Fàbregues, Marcel Coromines, mossèn Joan Pujol i

mossèn Manuel Valls

Secretari: Jaume Planas

Gerent: Jaume Roigé i Torreniguerós

Difusió controlada per O.J.D.

MEMBRE DE LA UCIP

ARA MATEIX

Un rector de barriada: mossèn Jaume Busquet (1)

■ J. Carrera Planas

Feia temps que no havia estat a la Torrassa de l'Hospitalet, un indret d'anomenada en la història anarco-sindicalista barcelonina d'aquest segle, «gairebé un lloc de llegenda, una barriada de misteri, tinguda per lloc on tan niu les malvestats i l'odi malastruc que neix en camp abonat, i que s'estén, després, dissortadament, per la ciutat, amb efectes violents i lamentables...», el qual, tanmateix, també feia notar la majoria de «gent bona, humil i senzilla» que constituïen el seu teixit social. (El Matí, 28/3/35)

Ara hi he anat a retre homenatge al seu segon rector i, pràcticament, fundador de la parròquia, dedicada a la Mare de Déu dels Desemparats, mossèn Jaume Busquet i Casals (1901-1968), en el XXV aniversari de la seva mort. La Torrassa d'avui no té gran cosa a veure amb aquella dels anys 30. És una zona urbanitzada, amb serveis socials, amb espais per a vianants, amb arbres, amb botigues importants... S'observa, això sí, una densitat de població desmesurada, que fa els carrers embussats i sorollosos. També he reparat en l'abundància exagerada de guixades a les parets amb expressions agressives. Ara bé, l'únic petit misteri —per seguir l'expressió de mossèn Xicola— que hi he trobat, és la pervivència de la memòria de mossèn Jaume Busquet, després de tants anys... L'únic aire de llegenda, el que envolta les anècdotes de la seva vida que perduren en la memòria popular. El niu ho és, si de cas, d'estimació i de reconeixement envers la seva obra... per la gent bona, humil i senzilla.

Mossèn Jaume Busquet va formar part d'una generació de rectors que se'n sentien de tota la gent que vivia dins els límits de la parròquia. Més tard, quan es passà a una distinció més acurada —i més pròpia de la nostra època de secularització— entre comunitat parroquial i barri, molts van interpretar la visió anterior només com una certa pretensió de control i de domini. En realitat, però, hi havia més. Hi havia un gran sentit de responsabilitat pastoral i hi havia la intuïció d'un fet important que encara no hem pogut integrar: que nosaltres deixem de considerar membres de l'Església molts que se'n autoconsideren, i que ells i nosaltres tenim una part de raó.

Va formar part d'una generació de rectors que se'n sentien de tota la gent que vivia dins els límits de la parròquia. Més tard, quan es passà a una distinció més acurada —i més pròpia de la nostra època de secularització— entre comunitat parroquial i barri, molts van interpretar la visió anterior només com una certa pretensió de control i de domini. En realitat, però, hi havia més. Hi havia un gran sentit de responsabilitat pastoral.

La generació de mossèn Jaume, a més, entenia que l'acció pastoral demanava uns elements d'implantació social que portessin la influència cristiana més enllà del cercle dels més fidels. Per això tots ells van maldar per aconseguir, a més del temple, dues altres plataformes: un espai cultural, centre de convivència i d'activitats diverses, i una escola parroquial. Aquesta activitat institucional va resultar eficaç, sobretot on es va dur a terme amb un bon nivell de qualitat, però sovint deixà en segon terme la tasca de penetració per mitjà de la formació de militants. Aquesta solia quedar a mans dels vicaris. És significatiu el que ha escrit en el quadern d'homenatge a mossèn Jaume, un antic vicari seu, mossèn Joan Fuster: «Reconeixia les seves qualitats i limitacions. Em deia que les obres l'absorbien i li agradaven; per contra, el tracte de guiatge espiritual de les ànimes li costava i se li esmunyien. I era molt humil en considerar aquesta mancança.»

J. Carrera Planas és bisbe auxiliar de Barcelona

Va ser a l'Escola Universitària d'Infermeria i Fisioteràpia Blanquerna, de la Universitat Ramon Llull. Hi celebraven «el dia del malalt» i, entre les activitats que s'hi van organitzar, em demanaren que tingués una conversa amb els estudiants des de la meua experiència de malalt.

Els vaig fer una mica d'història de la meua malaltia, posant especial èmfasi en el que per a mi van significar la delicadesa, l'atenció, l'acolliment, la paciència, l'amor amb què em vaig sentir tractat pel personal sanitari, pels amics (entre els quals hi compto els alumnes i els seus pares), la meua família... I en tot moment vaig voler donar-los testimoni de confiança en Déu, a les mans del qual em vaig voler posar sempre.

Espero que el meu humil testimoni els hagi fet algun bé. En tot cas, és ben cert que la seva atenció, el seu interès, les preguntes que em van fer, les gràcies que em van donar, han estat per a mi com una pluja que deixa saó. Realment em va omplir de joia i d'esperança el fet de veure i de sentir aquells nois i noies tan interessats per una pila de coses que el món actual sembla entossudit a voler demostrar-nos que no interessen als joves: el sentit de la mort i de la malaltia, el conreu de l'esperança fins i tot en persones que no veuen cap futur, el valor de la delicadesa encara que —per mil causes— sembli que el malalt no la cospa, l'aportació de la fe en aitals circumstàncies extremes...

A la llum de la fe, jo veig que la mort és el pas a la vida. I així ho he dit moltes vegades a classe. A aquells universitaris els vaig explicar que, en saber que tenia càncer —perquè jo mateix ho vaig preguntar—, ho vaig voler comunicar als meus alumnes tot confirmant-los, des de la malaltia, la valoració que de la

moment, les persones del meu voltant, m'ho amaguessin». Ara i l'hora de la nostra mort són els dos moments més importants de la vida, per als quals demanem la pregària de la Mare de Déu en l'Avemaria.

Amb una tendresa que es palesava en el to, em van demanar: «I què podem fer davant d'una persona que es mor i mai no ha sentit parlar de Déu?». Jo els vaig apuntar —amb la gosadia d'un pobre home que voldria ajudar a trobar la resposta—: «La mort és una culminació de la vida. I és pràcticament impossible refer amb les argumentacions d'un moment el vell

L'amor és la donació a l'altre buscant exclusivament el seu bé i desitjant la seva correspondència no per egoisme, sinó perquè per a l'altre, el do del seu amor és el seu més gran bé, ja que la persona és essencialment «do»

camí de molts anys. Però, mireu: jo conservo en el meu cor la força que em va donar en els moments que no podia ni obrir els ulls, el fet de sentir les mans dels meus fills agafades a les meves. A partir d'aquest entranyable record, us dic: feu l'impossible perquè el malalt se senti estimat. El veritable amor obre horitzons d'eternitat, perquè Déu és amor». I els vaig animar a estar atents sobretot als malalts més abandonats. «¡És tan trist —vaig afegir— arribar a les portes de la mort, i passar les seves fronteres, sense haver vist uns ulls que et mirin amb amor! Sempre podreu mirar el malalt amorosament, tant si us sembla que us ho agraeix com si no».

Una veu preocupada va preguntar: «¿Però com puc estimar una persona si no sento res per ella?». Jo li vaig respondre que el sentiment és una riquesa de

l'amor, però que no és l'amor. Una de les desgràcies més grans d'aquests moments és la confusió entre l'amor i el sentiment de l'amor. ¡Quanta gent llença a perdre l'amor perquè, en un moment determinat, no sent el seu nobilíssim gust! I al darrera hi va la destrucció de la família, de l'amistat, de la convivència... i potser la desesperació. L'amor és la donació a l'altre buscant exclusivament el seu bé i desitjant la seva correspondència no peregoisme, sinó perquè

per a l'altre, el do del seu amor és el seu més gran bé, ja que la persona és essencialment «do».

Un estudiant em va objectar amb el caliu del qui busca la veritat; «això que vostè explica és tan maco que sembla que no sigui per a tothom». Jo li vaig respondre: «La meua malaltia m'ha fet descobrir moltíssimes coses, i entre elles la meua misèria, l'acceptació de la qual m'ha resultat molt sana». I els vaig explicar com, en determinats moments, una cosa tan vulgar com la preocupació pel desgabell del meu ventre em feia oblidar Déu. Vaig concloure: «En definitiva, tots som una pobre gent. I des d'aquesta pobresa ens hem d'estimar els uns als altres, tal com ens ho ha manat el nostre Mestre i Senyor».

Crec que són molts els joves que esperen una mà oferta amb humil valentia. Que la nostra educació respongui a aquest signe dels temps.

Pau López Castellote és escriptor i pedagog

Hi ha una joventut que espera

■ Pau López Castellote

mort els havia fet estant sa. Em van preguntar si vaig rebel·lar-me contra Déu en saber el que tenia. Els vaig respondre que no; que em vaig posar a les seves mans perquè penso que enlloc no podem estar més segurs. «¿El seu abandó en mans de Déu —van voler aclarir— va ser una renúncia a lluitar per la vida?». «De cap manera! —vaig respondre—. Les mans de Déu no són opi; reforcen les ganes de viure».

També els vaig explicar el meu diàleg amb la infermera que, en arribar a Sant Pau, em va demanar si volia atenció religiosa —cosa que vaig agrair molt—. Li vaig respondre que ja n'havia parlat amb el sacerdot de l'hospital i que havíem quedat d'acord per confessar-me i per celebrar el sagrament de la unció dels malalts amb l'assistència dels meus cinc fills, la meua esposa i alguns amics íntims. D'una forma natural la conversa va anar a versar sobre la forma de morir. Jo li deia —la infermera m'escoltava amb estranyesa— que volia adonar-me de la meua mort; «em sabia molt greu —li vaig dir textualment— que, arribat el

SABER ESCOLTAR

Humor per a les grans decisions

L'Andreu fa temps que busca nous horitzons espirituals. Intueix que el Senyor el crida a un lliurament especial. Ha hagut d'assumir realitats que creu que l'enganyen i que retarden la seva decisió. Sovint està neguitós. De vegades tremendament neguitós. Sí, prou que hi ha dies que les coses li marxen millor, però aquest estat anímic no li dura gaire.

Sé que l'Andreu ha fet passos de gegant en la seva vida cristiana. ¡Qui l'ha vist i qui el veu! Ha començat —no en dubto gens— un bon camí. Però la claror no ve tota de cop. Déu li ha fet moltes merces. Això ho ha de reconèixer. Ara el purifica un xic més. L'Andreu se n'adona. No obstant això,

experimenta dubtes i baixades. Sent la seva pobresa àdhuc a l'hora de pregar. Jo estic segur que les coses reeixiran i que trobarà el lloc que Déu li demana.

Li dic que demani a Déu una cosa molt senzilla: que es faci en ell la voluntat del Pare. I que procuri tenir bon humor. Perquè les grans decisions s'han de prendre amb molt bon humor. D'això també n'estic segur. Considero que la humilitat sincera reclama el bon humor. És el fruit preuat del deixar-se bressolar en les mans de Déu, les millors mans. Les bones mans del qui ens és Pare estimat.

■ Joan Guiteras

Aquesta és la paradoxa en la qual està immers l'home i que el portarà a l'aniquilament de la seva pròpia essència d'home.

Som fets a imatge i semblança de Déu. Déu és amor, amb especial i sobre qualsevol atribut: amor. I l'home és fruit exclusiu d'aquell amor. De l'amor encarnat del qual hem rebut la vida, de l'amor immolat pel qual hem vençut la mort.

L'amor deurà ser per tant, el timó que ens ajudi a travessar l'oceà de l'existència, des de la primera riba en què iniciem el nostre camí, fins a l'última on el vaixell quedencallat per sempre, camí ja de l'esperit d'altres mars i altres horitzons sense ribes.

L'hora de la veritat

I quan el nostre esperit descansi ja fora del temps, abandonat el vaixell, quan arribi aquest dia que per a nosaltres serà l'últim, quan ens trobarem davant de Déu i arribi el moment de passar comptes del què ha estat la nostra travessia per la vida, haurà arribat l'hora de la veritat. «I a l'última hora serem jutjats en l'amor». Només en l'amor. Perquè el Jutge és amor. No importarà el gran o petit que hagi estat el vaixell que se'n va destinar. No importaran els poderosos motors, o les veles estripades que portàvem. No importarà el carregament preciós, la tripulació nombrosa, o la soledat del navegant solitari. No importarà el rumb fix i inapelable, o la navegació a la deriva. No importarà el cel quallat d'estrelles, o l'huracà, la tempesta i l'angoixa. No importarà res. L'últim dia serem jutjats en l'amor.

En el que haurem sabut donar i en el que haurem sabut rebre. Donar és més fàcil que rebre. Donar suposa generositat, i la generositat sempre és gratificant. Rebre requereix humilitat, i la humilitat és la més

difícil de les virtuts. Necessita una gran dosi de renúncia. Renúncia a vegades que involucra fins el mateix amor...

Diu sant Pau als Corintis: «L'amor és pacient, és benigne, l'amor no està corcat per l'enveja». Però l'home sí. Malauradament l'home sí, està corcat per l'enveja. Creat per a l'amor, se m'antulla una tragèdia aquest corc que va minant la seva essència primordial, i que en el Paradís va encarnar la serp gelosa, precisament, d'aquesta essència de la qual ella manca. Maravellós com tot el que és bíblic, aquesta atribució a la serp del símbol de la gelosia. Condemnada a reptar sense esperança i en rebel·lió contra tot el que pot alçar-se per mirar cap amunt, és l'encarnació perfecta d'aquesta enveja que lluita sense treva per matar l'amor.

Paciència i comprensió

L'amor és pacient. Però l'home no. Potser en l'època estressant d'avui dia, és una utopia massa gran per a la paciència. No som pacients amb els que ens impacienten, és evident. Amb el nen que plora i exaspera, amb el vell que irrita i exigeix, en el seu últim egoisme de vell, amb tot aquell que necessita la nostra paciència per viure o per morir.

L'amor és benigne, busca comprendre, ajudar. Però l'home no. No és benigne amb el que no pensa com ell, no busca

comprendre el què no actua com ell, no intenta ajudar el qui ho necessita més que ell. No es tracta aquí de generalitzar, ja que afortunadament l'amor no morirà mai i sempre hi haurà éssers humans capaços d'ajudar, capaços de comprendre, capaços d'estimar amb aquest amor de benignitat. Són el contrapès en la balança. Però la realitat més crua és l'altra i el desequilibri és gran. D'aquí que l'amor es deteriori, es refredi, es destrueixi, i finalment s'oblidi.

Neix la incomunicació, y el gastat concepte de la solidaritat es converteix en una paraula buida, mancada de sentit. Incomunicació en les famílies, incomunicació entre els pobles, insolidaritat entre les races, insolidaritat entre les religions.

Les conseqüències de l'odi

L'amor deixa de ser amor per donar pas a l'odi. Al principi la paraula odi pot semblar massa forta, i s'empren a eufemismes menys agressius. Incompatibilitats físiques, diversitat de caràcters, antagonismes atàvics, ideologies contraposades, oposició de costums, d'educació, de cultura. Succedanis tots ells de quelcom més greu que va rosegant els cors i soliviantant les societats. L'odi genera a poc a poc, si bé avui dia cada cop més de pressa, aquesta corrupció que ho envaeix tot i que és una realitat

L'odi genera a poc a poc, si bé avui dia cada cop més de pressa, aquesta corrupció que ho envaeix tot i que és una realitat incontroversible; aquest egoisme que obre ja descaradament les comportes del fet consumat de la xenofòbia i el racisme; aquests fanatismes que invoquen la veritat dels que se senten posseïts per ella, declaren les guerres santes i atropellen al seu pas cossos i ànimes, vides i persones, pobles i races

incontroversible; aquest egoisme que obre ja descaradament les comportes del fet consumat de la xenofòbia i el racisme; aquests fanatismes que invoquen la veritat dels que se senten posseïts per ella, declaren les guerres santes i atropellen al seu pas cossos i ànimes, vides i persones, pobles i races.

Les religions es converteixen en un estendard que s'hissa en nom de Déu per acabar amb Ell. És, finalment, l'odi contra l'amor.

Temps difícils aquests per navegar per la vida. Temps de prova per exercitar la virtut de l'Esperança. Temps que Déu permet perquè va fer lliure

l'home i l'home ha escollit lliurement. Però temps també, que com tot, tindrà una fi.

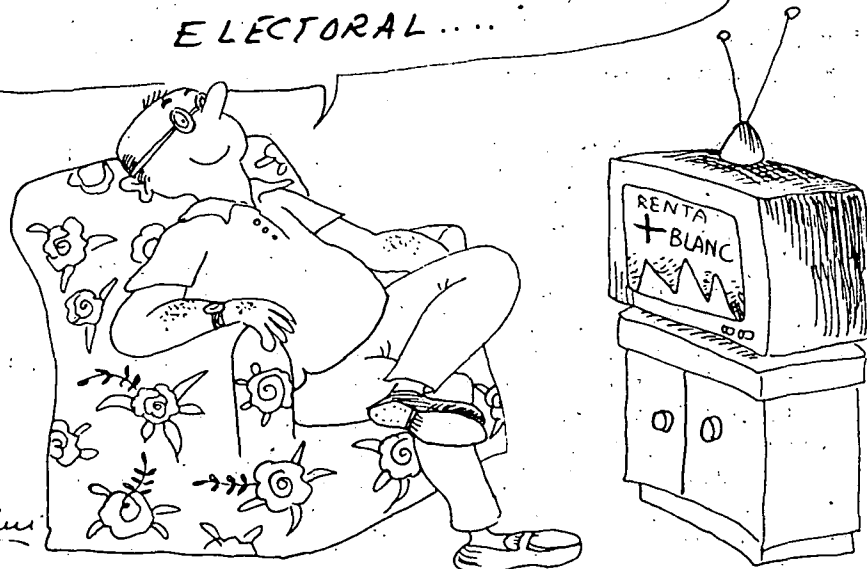
Tot acaba a la riba. Aquella que es perd en l'horitzó darrer on tot comença de veritat. En aquesta veritat en la qual «només serem jutjats en l'amor».

Confio, desitjo, i espero per a l'home que cerca la veritat i ha cregut en l'amor, sentir llavors només una paraula, aquella que fou pronunciada un dia a una dona, per aquell que, entre tots els homes, estava capacitat per a dir-la: «Vine, els teus pecats et són perdonats perquè has estimat molt...».

Maria Teresa Conde Rosales és escriptora

ACUDIT

ÉS COM UNA MENA DE VACANCES AVANÇADES, PENSAR QUE S'HA ACABAT LA PROPAGANDA ELECTORAL...

L'Institut de Teologia de Barcelona, curs 1993-94

Ofereix el seu programa de formació teològica cristiana en tres cursos, en horari de vespre per tal d'adaptar-se a les possibilitats de tothom. S'hi obté el títol de «diplomant en teologia». També és admès d'assistir-hi com a oient. Informació (fins el 15 de juliol), de dilluns a dijous, de 17.30 a 19.30 h. al tel. 454 19 63. Secretaria: c/. Diputació, 231, 08007 Barcelona (Seminari).

◆ ¿Una referència del Papa a Medjugorje?

Sr. Director:
Transcrivim de l'Osservatore Romano un fragment de la mediació dominical que el papa Joan Pau II va pronunciar a l'hora de l'Angelus del 7 de març passat en el seu punt 3:

«És necessari retornar a Déu, reconèixer i respectar els drets de Déu. Demanem a la Verge santa aquesta consciència renovada. La seva presència maternal, que ens amonesta, s'ha fet sentir moltes vegades àdhuc en el nostre segle. Sembla que vol posar-nos en guàrdia davant dels perills que planegen sobre la humanitat. Maria ens demana que responguem a les negres forces del mal amb les armes pacífiques de l'oració, el dejuni i la caritat. Ens assenyala Crist, ens porta a Crist. No defraudem les expectatives del seu cor de mare».

Una altra florèta mariana per meditar durant aquest mes de maig.

GASPAR VILARRUBIAS i CODINA
Igualada

◆ Ajudar els malalts terminals

Sr. Director:
Es esperançador veure la quantitat d'atenció que reben últimament, a Catalunya Cristiana i en d'altres diaris, els problemes de les persones que estan en situació terminal, i més esperançador, encara veure que s'està afermant la idea que l'eutanàsia no és de cap manera una resposta adequada i humana als esmentats problemes. Em crida l'atenció molt especialment l'article de Xavier Zaragoza, «L'atenció del malalt terminal en el seu domicili» (Catalunya Cristiana, 13/V/93). Entre d'altres coses, el Sr. Zaragoza diu que algunes famílies eviten la càrrega de tenir cura d'un malalt terminal a casa, i això no per manca de

generositat sinó per por i per desconfiança en les capacitats d'un mateix. Estic completament d'acord, i per això escric aquesta carta.

Als Estats Units em dedico durant el meu temps lliure a treballar com a voluntari per a una organització que fou fundada a Anglaterra i que precisament es dedica ajudar els malalts terminals i les seves famílies amb la finalitat que el malalt pugui viure els seus últims dies amb la màxima dignitat possible en l'àmbit de la seva pròpia casa. Com que aquesta organització no ha sortit esmentada a la premsa, voldria cridar l'atenció de la seva existència, perquè el servei que està fent a les societats anglesa i americana no té preu. S'anomena Hospice, un nom molt apropiat, ja que dedica al malalt terminal el mateix amor, atenció i cura que els antics hospicis medievals dedicaven als pelegrins malalts, pobres i dissortats. La filosofia que anima la nostra organització coincideix gairebé textualment amb els deu punts per a la bona assistència al malalt terminal promulgats el dissabte passat a l'Església de Sant Abraham. I tornant al tema de l'article del Sr. Zaragoza, els familiars de malalt estan disposats a assumir el repte que representa tenir-ne cura a casa sabent que poden comptar sempre amb l'ajuda d'Hospice.

ROBERT FELKEL
Barcelona

◆ Alimentar-nos amb paraules dels sants

Sr. Director:
El «Llindar» del nº 709 de «Catalunya Cristiana», ens cita la frase: «Cerqueu tots els dies el rostre dels Sants i traieu aliment de les seves paraules». És el que demanava jo mateix fa ben poques setmanes. M'agradaria que es fes realitat. A part el Santoral de la setmana, seria molt bo un full que en cites

breus, ens fes conèixer les paraules i els exemples dels sants de la setmana.

Així ens podria «alimentar» el seu exemple, i molts no ens serien tan desconeguts com ara.

P.C.
Llinàs del Vallès

◆ El Concili: qüestionari i propostes

Sr. Director:
D'entrada, deixeu-me que escrigui una precisió encertada de Mn. Joan Busquets, rector del Seminari Interdiocesà amb seu a Barcelona.

No em sembla superflu recordar, per filar prim, que no és el concili de l'Església catalana —encara que normalment ho expressem així i sense malícia—, sinó de vuit Esglésies diocesanes a Catalunya.

Quant al qüestionari «Consulta sobre possibles temes», heus ací unes afirmacions que —entre d'altres matisades i denses— espigolo en l'escrit de Mn. Busquets: «...cal un gran esforç per l'evangelització en la comunió... i un esforç per la comunió eclesial en la varietat de carismes»...

«Penso que remenar temes ja decidits a nivell d'Església universal no és realista ni operatiu...».

«Aquest Concili és una assemblea de la fe que busca una major fidelitat a Jesús...».

Quant a les propostes... Hem llegit i hem sentit opinions i propostes massa contraposades en preguntes, articles, cartes, en mitjans de comunicació... Tinc l'esperança que el discerniment i l'estudi de posicions tan divergents guiarà providencialment a reorientar —persones i grups— vers l'autèntica fe de l'Església, que, últimament, ve proposada de manera autoritzada i vinculant en el «Catecisme de l'Església catòlica».

Tot amb tot, per «no crear expectatives estoiques, que cremen persones i gasten energies en

va» (id.), penso que no seria debades un suggeriment: La Secretaria General del Concili podria enviar als «grups de reflexió», escrita amb lletra majúscula, l'advertència que el Sr. bisbe Jaume Camprodon feia en el «Full» del 9 de maig:

«Per tal de fer una bona feina cal que no perdem de vista que estem realitzant un treball d'Església... No fos cas que volent edificar l'Església de Jesucrist construïssim una torre de Babel».

Vull fer-me ressò d'un precseu: «Us demano la pregària, especialment pels bisbes. Ells són els màxims responsables en aquest afer».

JOSEP FONOSAS
Barcelona

◆ Any Jacobeu-93

Sr. Director:
Es parla molt de l'Any Jacobeu-93, però encara no he pogut assabentar-me de quines gràcies concedeix l'Església i com pot guanyar-se el mencionat Jubileu. Desitjaria que una ploma autoritzada expliqués les oracions i altres condicions necessàries per beneficiar-ne espiritualment.

UN CATÒLIC
Barcelona

◆ ¿Què pensen fer els senyors de Televisió Catalana?

Sr. Director:
Retornat recentment de Costa Rica, he trobat C.C. acumulats, i va cridar-me l'atenció la ressenya valenta de Mons. Joan Carrera, a la qual m'adhereixo i complemento.

A San José de Costa Rica, cada matí a les 6, comença la TVTICA amb un salm, una pregària, i dues vegades per setmana una emissió de gairebé dues hores de

temes religiosos conduïts per un matrimoni, un missioner de la pau i un animador religiós, a part d'altres programes de diferents religions.

El diumenge s'emeten fins a vint-i-tres programes religiosos, i durant la setmana, catorze programes diaris entre dos canals, entre els nou que tenen. Ben diferent del que fem a casa nostra, i allí tampoc el govern no és confessional, però si respectuós per a tothom.

Cada setmana es dona una Hora Santa per TV, amb una assistència nombrosa de gent de totes les edats i condicions socials.

Lamento, com a cristià i com a català, que TV de Catalunya sigui tan sectària en aquest afer, i si és pública deuria servir a tothom, ja que tots col·laborem al seu manteniment, o sigui que és de justícia un tracte més igual, i sospesar els programes que s'hi passen. A Costa Rica no es veu un sol anunci amb un top-less o similar. ¿Què pensen fer els Srs. de TV Catalunya?

JORDI MONFORT i ALABAU
St. Pere Premià

◆ Estic amb els bisbes

Sr. Director:
Davant de la proliferació de cartes que llegeixo sobre aquest assumpte i com que suposo que tothom és lliure de manifestar les seves personals adhesions, jo vull dir que entre l'agressivitat i la manca d'amor d'un grup de teòlegs catalans i la caritativa encara que resolta advertència dels nostres bisbes (aquesta vegada, de tots), jo em quedo amb aquesta darrera. I ho faig començant amb unes paraules que el senyor Josep Miró i Ardèvol publicava en el número del nostre setmanari corresponent al 27 de maig: «Els professors de la Facultat de Teologia que, a més de ser capellans són docents que realitzen una feina professional, han mancat a la fidelitat professional» envers l'organització amb qui treballen, escampant pels diaris allò que, amb ganes de diàleg constructiu i molt necessari, haurien d'haver dit als seus (i meus) pastors.

LLUÍS BADIA i TORRAS
Navàs

GERMANOR AMB ELS NOSTRES MISSIONERS

Ja són més de 500 les missioneres i missioners que reben Catalunya Cristiana gràcies a les persones que "apadrinen" la seva subscripció.

"Catalunya Cristiana arriba cada setmana i és una finestra que deixa veure una mica l'Església de Catalunya que és una part de l'Església del món." **Albert Jou. ÍNDIA**

MISSIONERS QUE ESPEREN PADRÍ:

JOSEP RUBIO CALVAO RUA SEBASTIAO PAULA C.P. EL 13170 VILA REAL SUMARE S.P. BRASIL.....21.892 Ptes	
GNA M. DOLORS BORRAS. CARM. MSS. THER. HOSP. ST. JEAN DE DIEU. B.P. 43 THIES SENEGAL.....21.892 Ptes.	
JOSEFA FALCO SOLSONA CAIXA POSTAL 24 MAPUTO XINAVANE MOZAMBIQUE.....21.892 Ptes.	
ANGEL BENEDETTI I KALITOWSKI SACCIDAMANDA ASHRAM, VALAVAD SIHOR, 36420, GUJARAT INDIA.....30.992 Ptes.	

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

Nom i cognoms.....	Tel.....
Direcció.....	Provincia.....
Població.....	D.P.....
subscriu a "CATALUNYA CRISTIANA" el missioner.....	
(nom i cognoms)	
L'import el faré efectiu mitjançant:	
☐ taló que adjunto	☐ gr postal
☐ domiciliació segons l'adjunta autorització:	
Domiciliació: Banc / Caixa.....	
Sucursal nº.....	
Nº. compte corrent.....	
Població.....	
Provincia.....	
Prego al Banc / Caixa que consideri aquesta butlleta com la meua autorització per aquest pagament.	
Població.....	Data.....
Signatura.....	

"CATALUNYA CRISTIANA" c/. València, 244, 2º. - 08007 Barcelona - Tel.: 215 27 39

El text de les "Cartes al director" no ha de superar les vint línies a màquina i a doble espai; han d'anar signades amb nom i cognom, adreça i telèfon, encara que s'hi vulguin fer constar unes sigles o pseudònim, "CC" no es compromet a la seva publicació, ni mantindrà correspondència amb els remittents.

VATICÀ

Diccionari de missioners a Amèrica i Filipines presentat pel Papa

Trobada de representants de moviments a favor de la vida

Una trobada de representants dels moviments europeus en favor de la vida, organitzat pel Consell pontifici per a la família, en connexió amb les Conferències episcopals, se celebrà a Roma els dies 14 i 15 de maig.

La reunió, limitada als dirigents dels diversos països, tenia com objectiu establir una vinculació entre els moviments a favor de la vida a Europa, amb una estructura àgil estable, que permeti una acció més orgànica.

Durant la trobada s'estudiaren també la programació i els projectes, de cara l'any internacional de la família, i en particular un congrés europeu a favor de la vida, que se celebrarà el 1993 i un altre de mundial el 1994.

Els participants, procedents dels països europeus de l'Est i de l'Oest, aportaren a la reunió la seva experiència i projectes per a la promoció de la vida humana des de la concepció fins a la mort natural i per a les iniciatives concretes que cal emprendre.

Finalitzada la trobada el Papa Joan Pau II va rebre en audiència els seus representants animant-los a ser fidels i constants en els treballs. (SIC)

El Papa gaudeix de gran prestigi a l'Orient Mitjà

A la seva tornada del viatge que ha realitzat a les comunitats catòliques d'Iraq, Jordània i Israel, el Cardenal Achille Silvestrini, Prefecte de la Congregació per a les Esglésies Orientals, va assenyalar que «per als catòlics de l'Orient Mitjà i també per a molts no catòlics, el Papa gaudeix d'un immens prestigi i tots insisteixen que vagi visitar-los».

El Cardenal Silvestrini es va reunir amb el President d'Iraq, Saddam Hussein el qual va agrair el Papa per la seva solidaritat amb els que sofreixen a Iraq, afegint que «la qüestió de Kuwait ha acabat, tanmateix, la nació iraquiana és objecte d'un embargament pesat i injust, no reservat a cap altre estat del món».

En referir-se a l'embargament, el Cardenal va parlar de la necessitat de «desintoxicar l'atmosfera, amb gestos de bona voluntat sobre el pla humanitari i complint les peticions de l'ONU. És urgent —continua— trobar la manera d'aixecar el poble iraquian de les restriccions a les quals està sotmès especialment en el camp de la salut i de les necessitats més elementals».

El Cardenal afirmà també que no s'explicava les crítiques iraquianes a la Santa Seu després de la seva sortida de Bagdad: «El col·loqui i l'acollida en els quatre dies de la meua visita, indicaven una actitud totalment positiva», va concloure. (SIC)

Homenatge a més de 1.400 evangelitzadors

ROMA.— El passat 26 de maig fou presentat al papa Joan Pau II el llibre «Diccionario de Misioneros extremeños en América y Filipinas» pels bisbes Antonio Montero, de Badajoz i Ciriaco Benavente, de Coria-Càceres i administrador apostòlic de Plasència. L'historiador i sacerdot Melquiades Andrés Martín, catedràtic d'Història moderna a la Universitat d'Extremadura, és el director-coordinador de l'obra.

«El testimoni de fe i anunci de l'evangeli dels 1.400 evangelitzadors que viatjaren a Amèrica i Filipines no per diners ni poder, que els ajudaren religiosament i culturalment i donaren la seva vida, constitueix un desafiament a la cristiandat. Calia conèixer-los i posar els fonaments per un apropament més extens i profund a la seva obra», segons M. Andrés.

Més de 1.400 missioners extremeños desconeguts

El volum consta de 435 pàgines, presentant quelcom més de 1.400 missioners extremeños, ordenats alfabèticament, amb les seves corresponents biografies i bibliografies. La presentació és de Mons. Montero, bisbe de Badajoz i han col·laborat en la seva preparació 21 especialistes de diverses universitats i centres d'investigació nacionals i estrangers. Es tracta, en general, «d'herois desconeguts, en els seus llocs de naixement, que és el que cerquem en primer

terme», afirma el director del llibre.

Melquiades Andrés assenyala que dos mòbils inspiraven el projecte «conèixer la presència massiva d'extremenys en l'Evangelització i la seva acció decisiva en el poble americà». El contingut de les biografies diuen que «els missioners foren homes del seu temps que amb la seva suor implantaren el cristianisme, la llengua i el dret».

Amplia el nombre de dones i seglars missioners

El director de l'obra afirma que aquest Diccionari ha ampliat sobretot el nombre de seglars i dones, a més del nombre conegut de religiosos, sacerdots seculars i clergues, «sense haver-se exhaurit encara la matèria». «La dona —afegeix— va jugar un paper molt important en l'Evangelització».

El diccionari es tanca amb més de 30 pàgines d'índex: toponímic, de missioners per ordes religioses, clergues seculars, o de

D'esquerra a dreta: monsenyor Ciriaco Benavente, Sa Santedat el Papa, monsenyor Antonio Montero i Melquiades Andrés Martín, autor del diccionari

filiació extremeña dubtosa, de professió en convents o províncies extremeñas.

El llibre fou presentat al papa,

el qual va elogiar l'obra i felicità personalment el seu director, l'historiador Melquiades Andrés Martín. (SIC)

Presència de catòlics a la vida pública

El tema de la participació dels catòlics a la vida pública es decididament d'actualitat a Itàlia. Joan Pau II no és pas el menys preocupat per les recents turbulències que sotmeten a crítica certs homes polítics catòlics italians.

Improvísant al final del discurs que va adreçar als bisbes italians el 25 de maig, Joan Pau II va evocar la figura del difunt president Sandro Pertini, un incrèdul notable; «qui va dir que l'Església podia fer més per Itàlia».

El Papa també va dir que estava molt preocupat «per l'equilibri entre la unitat dels catòlics i el seu pluralisme». Ell és del parer que cal salvaguardar els dos, però va confessar no tenir personalment cap solució a proposar, però que és bisbe d'una diòcesi italiana, no pot eludir el problema. (APIC)

Bancs i empreses la finançaran

Una Fundació del Vaticà per a obres de caritat

El dia 5 de juny es va constituir la Fundació «Centesimus Annus-Pro Pontifice», amb la participació empresarial i bancària, destinada a promoure el coneixement de l'activitat de la Santa Seu en el Camp assistencial i a buscar col·laboradors per a finançar les esmentades obres, no solament a Itàlia sinó arreu del món.

L'acte de constitució va tenir lloc a la seu de l'APSA (Administració del Patrimoni de la Seu Apostòlica), pràcticament el ministeri de Finances de la Santa Seu, que presideix el cardenal veneçolà Rosalio José Castillo Lara.

Bancs, financeres, cases asseguradores, empreses privades, empresaris, professionals, associacions, institucions i congregacions religioses, fins ara seixantatres, són els socis fundadors, amb una quota d'adhesió individual de 50 milions de lires (uns 33.330 dòlars).

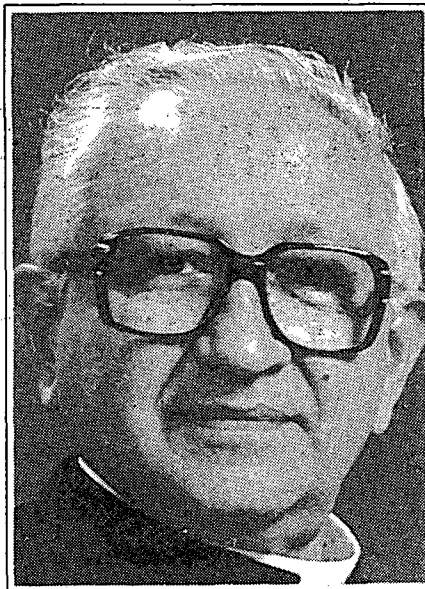
Només bancs, empresaris i professionals sumen 44 socis, més

de 70 per cent de total. La Fundació està oberta a nous socis.

La major part són bancs populars, però també figuren la «Carplo», l'«Ambroveneto», la «Banca Nazionale dell'Agricoltura» i el «Banc San Paolo de Brescia», als quals cal afegir la Federació Nacional de les Caixes Rurals i Artesanes i l'Institut Central de les Banques Populars.

També figuren entre els membres de la Fundació «Centesimus Annus» les empreses, o grups d'empreses, «Montedison», «Cagiva» i «Candy».

Només una congregació religiosa ha subscrit la quota d'adhesió. Les adhesions perso-

El cardenal Rosalio J. Castillo és el president de la nova Fundació

nals foren vint-i-cinc, entre les quals els presidents dels clubs de futbol Inter i Brescia.

El braç dret del cardenal Castillo en la captació de socis ha estat Andrea Gibellini, director general de l'IOR.

La Fundació no té finalitat lucrativa, segons el seu estatut, sinó «de religió, culte i beneficència» proposant-se difondre els valors plasmats en l'encíclica de Joan Pau II de la qual ha pres el nom: valors humans, ètics, socials i cristians recollits en el text pontifici. Per aquestes finalitats podrà adquirir i alienar «a títol gratuït o de cost» i gestionar béns mobles i immobles, sense que s'exclougui que pugui adquirir petites quotes d'empreses. (SIC)

ESPANYA

El Rector Villapalos defensà la presència del fet religiós a la Universitat

Trobada Diocesana d'Universitaris

Gustavo Villapalos, Rector de la Universitat Complutense de Madrid, considera essencial que l'Església estigui present allà on es genera la cultura, potenciant el diàleg entre la fe i la ciència

VALÈNCIA.— El Rector de la Universitat Complutense de Madrid, Gustavo Villapalos, va pronunciar la ponència central de la II Trobada de Pastoral Universitària de la Diòcesi de València, que es va celebrar recentment al Col·legi Major San Francisco Javier, sota el lema: «Cap a una nova Universitat».

L'obertura de la trobada fou presidida pel Sr. Arquebisbe de València, Mons. Agustín García-Gasco i va comptar amb la participació d'un nombros grup de professors i alumnes universitaris.

En les seves paraules d'obertura, Mons. García-Gasco ressaltà que l'evangelització a la universitat està composta per una doble tasca: la de presentar el missatge de Crist i «testificar-lo amb les obres per a què sigui creïble». El Prelat afegí que aquesta evangelització «no és una obra merament humana sinó que només amb Ell i en Ell serem capaços de testificar».

Sobre la persona de Gustavo Villapalos, Mons. García-Gasco va destacar la seva «competència,

audàcia, seguretat i serenitat».

La ponència del Rector de la Universitat Complutense, sota el títol «La Universitat a Espanya i l'Església Catòlica», va exposar les relacions actuals entre ambdues institucions, destacant la necessitat que té la Universitat d'oferir una visió unitària de l'home a aquells que s'hi formen.

Gustavo Villapalos va recordar que, en l'actualitat, són els joves de disset a vint-i-cinc anys els que estan més interessats pel fenomen religiós, el Rector considera essencial que l'Església és present «allà on es genera o es deuria generar, la cultura, potenciant un diàleg entre la fe i la ciència». En la seva opinió, aquesta presència no ha de ser només individual de cada cristià, sinó de la mateixa Església com a institució, de tal manera que s'ha de «mantenir viva la presència del fet religiós i fer que enmig dels canvis, els valors essencials de la vida cristiana es mantinguin».

● C.C.

Els ha ofert monsenyor García Gasco

Albergs d'estiu per als afectats de fibrosi pulmonar

L'arquebisbe de la diòcesi de València, monsenyor Agustín García-Gasco, ha ofert als afectats per l'aerografia tèxtil, «síndrome Ardiystil», de les localitats valencianes d'Alcoi i Comtat, els albergs i colònies de l'Església per a l'estiu. I ha promès que supliran les mancances de l'Administració, «per completar la seva tasca on ells puguin arribar».

La comissió d'afectats per fibrosi pulmonar es va reunir amb monsenyor García-Gasco per presentar-li un informe sobre la seva situació actual i les dificultats amb les quals es troben. A més a més, agrà a l'arquebisbe «l'interès que manifestà pel problema i el seu estímul a les comunitats cristianes perquè sentissin com a propi aquest problema».

L'arquebisbe per la seva part, els comentà la conveniència de crear una associació formal d'afectats que, «els doni força legal i cívica perquè no decaiguin fins a aconseguir que el problema se solucioni» apuntaren fonts properes l'arquebisbat. (SIC)

Premiats «Església Viva» de Girona i el Multifestival David

Concedits els premis «Bravo» 1993 de premsa, ràdio i cinema

MADRID.— Els Premis «Bravo» es concedeixen amb motiu de la Jornada Mundial de les comunicacions socials, celebrades aquest any a Espanya el 25 d'abril amb el lema: «Videocassettes i audiocassettes en la formació de la cultura i de la consciència». Aquests són els premiats:

En Premsa Angel Ruiz Campos, qui —segons els membres del jurat— durant tota la seva vida s'ha dedicat amb afany, a l'apostolat del món obrer mitjançant la premsa, realitzant una fecunda tasca al front de «TU» i «Noticias obreras».

En Ràdio a «Església Viva», programa setmanal de la delegació de Girona, dirigit per Angel Rodríguez, que duu 13 anys en antena i es difon per 22 emissores comarcals amb un clar intent d'actualitzar atractivament la vida de l'Església.

En cinema a la pel·lícula «La ciudad de la Alegría», realitzada per Roland Joffré, per l'impressionant i encoratjador testimoni de lliurament i solidaritat, entre gent de raça i procedència diferents. També pel seu tractament dels valors humans i la seva solent qualitat artística.

Així mateix, s'han atorgat dos Premis «Bravo» especials. El primer, al DAVID MULTIFESTIVAL, dirigit per Luis Alfredo Díaz-Britos, en el qual intenta unir i coordinar, amb aire alegre i juvenil, mitjançant la música i les més variades tècniques plàstiques i artístiques, esforços per portar un impuls evangelitzador.

El segon Premi especial ha recaigut a José Maria Cabodevilla. La seva àmplia obra literària de gran interès teològic pastoral comprèn, de manera lúcida, els temes que més interessen a l'home actual amb soltura, gràcia i finura d'humor. (SIC)

El presideix monsenyor Infantes Florido, bisbe de Còrdova

El setmanari «Iglesia en Andalucía» ha constituït el seu Patronat

CÓRDOBA.— La Fundació Pia Autònoma «Iglesia en Andalucía», erigida canònicament a la diòcesi de Còrdova amb personalitat jurídica privada ha constituït el seu patronat, d'acord amb els estatuts de la Fundació. Entre els seus objectius primordials hi ha l'edició del periòdic regional d'informació religiosa «Iglesia en Andalucía» com a instrument pastoral, que amb la nova Fundació inicia una etapa de consolidació i extensió a tots Andalusia.

El patronat està format per les següents persones: Mons. Infantes Florido, bisbe de Còrdova, com a president; Valeriano Orden, en qualitat de Vicari General de la diòcesi de Còrdova; Antoni Gil, com a vice-president; Manuel Nieto, canonge arxiver de la catedral de Còrdova; Eusebio Muñoz, inspector provincial dels Salesians; José Hernández, provincial de l'Orde Trinitari; Manuel González, sacerdot de la Immaculada i Sant Alberto Magno de Còrdova; Pilar Gomez, llicenciada en Filologia anglesa i Carlos Luca de Tena, arquitecte.

Informació cristiana a través dels mitjans de comunicació

El patronat queda constituït amb la finalitat d'assegurar

Andalucía tiene ya su periódico de información religiosa

IGLESIA
en Andalucía

Periódico regional de información religiosa

els següents fins i objectius: la difusió de notícies religioses a través de «Iglesia en Andalucía». El Patronat vetllarà pel seu sosteniment econòmic, l'educació i informació cristiana del poble a través dels Mitjans de comunicació, així com la realització d'activitats editorials o la difusió de programes de ràdio o televisió que puguin ajudar a la formació, a la cultura popular i a l'oci, amb un sentit cristià.

«Iglesia en Andalucía» fa dos anys que es publica i fins ara estava editat per la Fundació «Catalunya Cristiana», que publica el també setmanari diocesà amb el mateix nom, presidida per l'arquebisbe de Barcelona, Ricard Mª Carles. (SIC).

MÀLAGA.— El nou bisbe d'aquesta diòcesi, Antonio Dorado Soto, que ha anunciat en l'acte de la seva presa de possessió que el seu objectiu serà evangelitzar el poble malagueny, contempla el báculo que li fou lliurat per Fernando Sebastián, fins ara administrador apostòlic de Màlaga i destinat a la diòcesi de Pamplona.

Vers el doctorat de Santa Teresa del Nen Jesús

BRASIL.— La Conferència Episcopal del Brasil en un document de l'1 de maig del 1992, en nom de tot l'episcopat, adreça una petició al Sant Pare perquè declarés Santa Teresa del Nen Jesús, Doctora de l'Església.

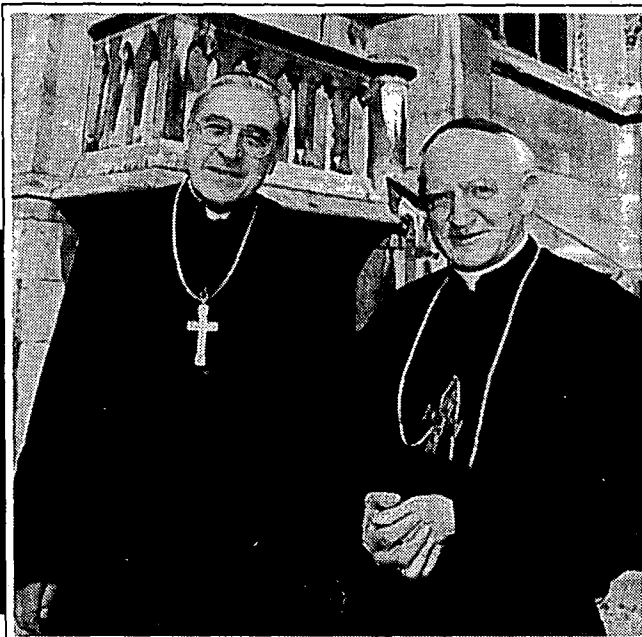
Ja l'últim Capítol General de l'Orde havia fet una petició semblant. Una altra petició anàloga fou enviada per la Conferència Episcopal francesa l'octubre del 1991. Sembla ser que també d'aquí a poc temps ho faran les Conferències Episcopals de Bèlgica i Argentina.

Cardenals i bisbes d'arreu del món, especialment d'Àsia i Àfrica, s'han mostrat favorables a aquest títol, així com també molts teòlegs importants com Yves Congar i Hans Urs von Balthasar, que han declarat que seria un fet molt significatiu.

La doctrina de Santa Teresa del Nen Jesús s'ha divulgat arreu del món des de començament

Monsenyor Lustiger i monsenyor Kuharic davant Notre-Dame de París.

El SOS d'un bisbe de Croàcia

En un París abandonat als turistes i a la dolcesa del viure, l'arquebisbe de Zagreb ha estat invitat per monsenyor Duval, president dels bisbes francesos, i pel cardenal Lustiger. A Notre-Dame de París, el cardenal Kuharic ha recordat el calvari del seu poble (20.000 morts o desapareguts, 23.000 ferits, 220.000 cases i habitatges destruïts). Ha condemnat tots els crims, incloent-hi «les exaccions comeses recentment pels elements incontrolats croats i musulmans a Bòsnia central i a Hercegovina». Ha fet una crida a la pau per la conversió dels cors, la pregària i la ingerència dels Estats que no tenen dret a la indiferència. També invità els polítics, els mitjans de comunicació i els catòlics de França a tornar-hi «per constatar per ells mateixos els sofriments de la població i així poder prendre accions en matèria d'ajuda, de padrinatge o fer-se càrrec de persones o famílies, així com dels agermanaments amb les localitats o les parròquies amb dificultats». (Pèlerin)

de segle amb la publicació dels seus escrits, especialment la Història d'una ànima, que traduïda en més de 50 llengües i dialectes, continua essent sol·licitada assíduament.

L'any 1997 se celebrarà el primer centenari de la mort de Santa Teresa. ¿Serà aquesta data una ocasió propícia per a la seva proclamació com a Doctora de l'Església, juntament amb Santa Teresa de Jesús? Els Missioners Carmelites nodreixen aquesta esperança i imploren la intercessió de la Patrona de les Missions sobre la seva activitat evangelitzadora. (SIC)

Tirana: primera assemblea de la Conferència dels bisbes albanesos

La Conferència dels bisbes de Albània recentment constituïda s'ha reunit per primera vegada a Tirana. Ha elegit president a monsenyor Frano Ilia, bisbe de Shkodrë (Scutari). El seu representant serà monsenyor Rrok Mirdita, bisbe de Durrës-Tirana. Pel que fa a monsenyor Zef Simoni, bisbe auxiliar de Shkodrë ocuparà el càrrec de secretari. L'Assemblea se celebrarà a la seu de la nunciatura apostòlica a Tirana.

Els bisbes i el nunci han examinat la situació de l'Església catòlica del país després de la reconstituïció de les estructures eclesials i la visita del Papa el passat 25 d'abril. Un dels punts centrals del diàleg ha estat la crida del Papa a la reconciliació amb els antics perseguidors.

També s'ha parlat sobre la reconstituïció de la província dels franciscans. Un dels nous bisbes, monsenyor Robert Ashta, de Pult també és franciscà. El mestre general del franciscans, el pare Hermann Schalück, ha visitat recentment les noves comunitats de Tirana, Shkodrë, Lezhe, Bajze i Lac. (APIC)

GUADALAJARA (Mèxic).

Centenars de mexicans expressaren el seu respecte a les despulles del cardenal Juan Posadas Ocampo, arquebisbe de Guadalajara, a la catedral. Monsenyor Posadas fou assassinat, com ja vàrem ja informar, el 24 de maig en un tiroteig a l'aeroport de la ciutat amb cinc persones més. El papa Joan Pau II envià un telegrama de condol a l'arxidiòcesi, on expressa la condemna de tota forma de terrorisme.

775 aniversari de la fundació de l'Orde de la Mercè

ROMA.— El 10 d'agost del 1218 es va fundar a Barcelona l'Orde de la Mare de Déu de la Mercè, per a la redempció dels captius. Amb aquest motiu l'Orde ha organitzat una sèrie de commemoracions, i trobades intermedeàries.

Després de gairebé vuit segles la família mercedària té més de 30.000 membres dedicats a servei de la llibertat de l'home, entesa a través de les diferents esclavituts que oprimeixen la humanitat. Heus aquí les diferents branques nascudes d'aquest vell tronc mercedari:

- Orde de la Mercè-Mercedaris. Fundador: Sant Pere Nolasc. Mestre General: P. Emilio Aguille Herrera. Roma (Itàlia).
- Orde de Descalços de la Mare de Déu de la Mercè. Madrid.
- Religioses de l'orde de la Mare de Déu de la Mercè. Madrid.
- Federació de Monjes de l'Orde de la Mercè. Sevilla.
- Monjes Mercedàries. Bilbao.
- Monges Mercedàries Descalces. Espanya.
- Sisters of Mercy. Dublín (Irlanda).
- Germanes Mercedàries de la Caritat. Roma (Itàlia).
- Institut de la Mercè de Barcelona. Barcelona.
- Suore di N. S. Della Mercede. Roma (Itàlia).
- Germanes Missioneres del Brasil. Salvador (Bahia-Brasil).
- Germanes Mercedàries del Santíssim Sagrament. Mèxic (D.F. Mèxic).
- Mercedàries Missioneres de Berriz. Roma (Itàlia).
- Esclaves Mercedàries del Santíssim Sagrament. Sevilla.

FILTRANT LA NOTÍCIA

Bòsnia: religioses embarassades

L'agència catòlica ICIA ha informat que de les 30.000 dones —entre els cinc i cinquanta-vuit anys— que han estat violades a Bòsnia per soldats serbis empenyos per un odi salvatge, 315 són religioses. D'aquestes, un nombre considerable han quedat embarassades.

El fet planteja un problema greu: ¿poden avortar les monges violades?

El sacerdot europarlamentari socialista, Gianni Baget Bozzo, es mostra a favor de l'avortament, recordant que el bisbe de Tortona, monsenyor Melchiorri, va consentir-ho —almenys tàcitament— a les dones violades brutalment per les tropes mongoles, manades pels nazis; i que en temps del papa Pius XII es va consentir això mateix en algun cas excepcional d'alguna religiosa per «raons de misericòrdia».

El papa Joan Pau II, que ha estat sempre defensor màxim de la vida en qualsevol situació per extrema que sigui, ha manifestat que les dones violades i embarassades no han d'avortar. Pel que fa a les religioses de Bòsnia, el Sant Pare afegeix: «Cal que siguin ajudades a dur la maternitat sense que hagin d'abandonar el monestir o el convent».

En una entrevista a Ràdio Vaticana, la mare

Celia Capretti, presidenta de la conferència de «Superiores Generals de les Congregacions Religioses Femenines d'Itàlia» (USGF), ha manifestat el mateix parer, citant unes altres paraules del Sant Pare: «No seria humanitari ni caritatiu abandonar aquestes monges-mares en els moments que més ajut necessiten». D'aquí que —continua dient la mare Celia— «cada nadó, un cop nascut, rebrà la màxima assistència possible, i la religiosa afectada disposarà de tota la comprensió i suport per part de la seva comunitat».

L'opinió del Sant Pare, doncs, ha estat acceptada i compartida per la majoria de les congregacions religioses femenines. Amb tot no s'ha aclarit fins ara si després del part, el nen viurà a l'interior del convent compartint la vida de la comunitat, o si es disposarà d'un edifici annex, on la mare pugui viure amb el fill fins que aquest, després de la seva infantesa i adolescència, pugui orientar la vida independentment.

No s'ha resolt aquest últim extrem perquè fins ara cap legislació de vida religiosa havia contemplat que una monja pogués ser mare.

■ Francesc Gamissans

Tema del Congrés Catequístic Europeu celebrat a Freising (Alemanya)

Reptes catequètics en una Europa pluricultural i plurireligiosa

Aquesta pregunta-lema va reunir unes 200 persones dels diferents països d'Europa, els passats dies 13-16 de maig, a la «Kardinal-Döpfner-Haus», a la ciutat de Freising, en el Congrés Catequístic Europeu que s'hi va celebrar.

Una ocasió excel·lent, en frase del professor Stanislas Lalanne, director del «Centre National d'Enseignement Religieux», de França, per intercanviar experiències, obrir-se a la realitat d'aquesta Europa nova pluricultural i plurireligiosa que està emergint actualment i intentar veure els desafiaments que planteja als europeus i a tot el món, també a l'Església, aplegar experts en catequesi i pastoral procedents de 25 països diferents, incloïnt-hi per primera vegada els països de l'Europa de l'Est. Entre els assistents al Congrés hi havia diferents bisbes, generalment acompanyats pels seus responsables diocesans, directors nacionals de catequesi, coordinadors, catequistes i professors de religió. Tot i que el nombre de clergues era considerable, fou encara més nombrosa la presència de laics —dones i homes— i algunes religioses.

Els països representats en el Congrés foren: Anglaterra-País de Gal·les, Alemanya, Àustria, Bèlgica, Dinamarca, Eslovàquia, Eslovènia, Espanya, Finlàndia, França, Grècia, Holanda, Hongria, Irlanda, Croàcia, Letònia, Lituània, Luxemburg, Noruega, Polònia, Portugal, Suïssa i Vaticà. Hi assistiren també un representant de Mèxic i un columbia del CELAM (Conferència Episcopal Latinoamericana). La representació espanyola la integraven el bisbe d'Eivissa, Xavier Salinas, el President del *Secretariado Nacional*, Manuel del Campo, acompanyat per Anastasio Gil, de Madrid, el director de AECA (*Asociación española de Catequetas*), Vicente Pedrosa, de Baracaldo, el delegat nacional de *Enseñanza Religiosa*, Fidel Herráez, i els representants del SIC (*Secretariat Interdiocesà de Catequesi de Catalunya i les Illes*) M. Teresa Llach, Joan Mir, Josep Casals i el que signa aquest reportatge.

El marc

El congrés se celebrà a Freising, una ciutat encantadora,

d'uns 40.000 habitants, al costat del riu Isar, a una mitja hora en cotxe de Munic. El nucli antic està en un turó, al cim del qual s'hi troba la catedral, dedicada a Santa Maria, d'un barroc bavarès esplèndid. Freising fou la primitiva seu episcopal de Munic, cap allà el segle vuitè, traslladat després a Munic. Sota el presbiteri hi ha la cripta on es guarden les relíquies de sant Korbinian, el primer bisbe del lloc. Al costat de la catedral s'alça el palau dels antics prínceps-bisbes. A aquest palau s'hi ha afegit un edifici modern, ampli i magnífic, destinat ara a lloc d'encontres i congressos, amb àmplies sales de treball, capella, menjador, biblioteca, i unes habitacions molt acollidores. És l'anomenada

be de Munic, Friedrich Wetter. A aquesta benvinguda seguien unes paraules de l'arquebisbe de Poznan, Jerzy Stroba, en nom de la Conferència Episcopal Europea, i de Mnsr. Luciano Verrilli, representant de la Congregació Vaticana del Clergat. Fetes les salutacions, exposà el tema del congrés: «Assumir els canvis d'Europa», el jesuïta Dr. Jean Weydert, de París.

El divendres, 14, després de la pregària litúrgica i del desdijuni, a les 9 en punt, el professor Paul M. Zulehner, de Viena, tractà amb molta lucidesa el tema: La situació del cristianisme a Europa: conseqüències de la nova evangelització del vell continent. L'exposició fou seguida per una taula rodona. A la tarda es reuniren els diferents grups lingüístics per reflexionar sobre les dues ponències i confrontar opinions i experiències personals. Després de sopar —a 2/4 de 7— s'oferiren als congressistes diverses propostes culturals. El grup català

país, necessitats i urgències. El nostre grup aplegà castellans i catalans, bascos i portuguesos. Molt enriquidora fou l'aportació del grup portuguès, integrat per tres preveres i una religiosa, amb una visió de gran obertura i molt encarnada en la realitat sociocultural del seu país.

La cloenda

La jornada es tancà amb un simpàtic «Mercat de les ofertes catequístiques». Cada país muntà la seva paradeta, que amb els diferents materials catequístics presentats, s'oferien productes alimentaris típics de cada lloc. No cal dir que la cosa fou molt animada, que facilità l'intercanvi d'experiències, i una intercomunicació personal molt rica. Allí es pogueren veure i examinar els magnífics materials de països amb grans recursos: Alemanya, Suïssa, Bèlgica, Itàlia, Anglaterra..., materials més humils, encara que molt estudiats i adap-

pectives del Congrés», a càrrec dels representants del grup de directors nacionals de catequesi. Seguien després unes paraules del bisbe Crescenzo Sepe, del Vaticà, que impossibilitat d'assistir a aquest acte, foren llegides en nom d'ell, de l'arquebisbe Jerzy Stroba, de la CCEE i del bisbe Ctmr Mäder, de St. Gallen. El congrés acabà amb una solemne missa concelebrada, presidida pel bisbe auxiliar de Viena, Helmut Krätzl.

Algunes constatacions

Al costat de l'interès del congrés de cara a descobrir l'Europa actual pluricultural i multireligiosa, sorgia una qüestió —almenys jo me la formulava a mesura que es desenrotllaven les dues primeres ponències—: Fins a quin punt l'interès per ser presents en aquesta hora europea és el resultat d'una necessitat que senten els polítics d'atreure's l'ajuda i fins la connivència de l'Església a favor del seu projecte sociopolítico-econòmic d'una nova Europa, o és el resultat d'una clarividència visió d'una realitat nova que ha de ser evangelitzada sense imposicions, lliurement, a partir de la força de l'Esperit. El repte és gran, i convé molt no equivocar el camí. Cal sortir a l'escolta de l'home d'avui, més que adoptar aires de croada. Les arrels cristianes d'Europa són certament evidents, però el vell continent s'ha fet secular. Sorgeix una cultura laica i laïcitzant. La fe avui, ací, més que mai demana que sigui inculturitzada. Déu és present en la història, tal com ens ho ha recordat el Vaticà II. La gràcia està en funció de la llibertat: quan la gràcia es malbarata, la llibertat en rep directament les conseqüències. A Europa encara domina massa un concepte deïsta de la religió. No hem de tenir tanta por si estem convençuts —si ho creiem de debò— que Déu ha menat la seva obra a bon terme per la resurrecció de Jesús. Hauríem de tenir més present l'exemple de l'Escriptura, com ara Jeremies, 29, Jonàs 4: i, Mateu 13:4: Contra els desigs nostàlgics de retornar a allò que ja ha passat, cal la valentia creient de buscar ara i ací allò que és i descobrir-hi la presència salvadora de Déu. Cal ser presents a l'Europa moderna. Vertaderament presents, amb lleialtat crítica. S'ha d'estimar la cultura actual. Descobrir-hi els grans

Presidència del Congrés Catequístic a Freising

«Kardinal-Döpfner-Haus». Tots els actes del congrés, celebracions litúrgiques incloses foren celebrats allí, en un ambient agradabilíssim.

El programa

El 13 de maig, dijous, un cop tothom instal·lat, començà el congrés. Eren les tres en punt —hora germànica— s'obrí el congrés amb una salutació de benvinguda pel cardenal-arquebis-

s'apuntà a la visita a Munic, en autocar.

Dissabte, un cop celebrada l'eucaristia, es presentà el tema: Conseqüències per a la catequesi, a càrrec del professor Vladyslav Kubik, S.I., de Cracòvia, la doctora, Patrícia Jones, de Londres, i el professor Cesare Bissoli, de Roma, seguida, després d'una breu pausa, d'un col·loqui públic. El treball de la tarda es realitzà en els diferents grups lingüístics sobre la situació de la catequesi i del l'ensenyament religiós a cada

tats a les diferents necessitats, com és el cas de Portugal, Polònia, fins a arribar als materials ben fets, per més que sense ostentació, dels països de minoria catòlica. En general es pogué constatar que a tot arreu es treballa amb molta bona voluntat i es mira de fer les coses tan bé com les circumstàncies permeten.

El 16 de maig, diumenge, el P. Pascal Bovet, de Neuchâtel, moderà la taula rodona sobre «Estímuls, interrogants i pros-

valors que preocupen l'home d'avui: la vida, el sofriment, la mort, el futur, la llibertat. Avui es dona una crisi persona-institució, originada pel fet que les persones s'han sentit progressivament responsables de la seva vida, mentre que les institucions han partit del convenciment de ser posseïdors de la solució a la seva manera. Moltes vegades les persones no s'han sentit respectades en les seves opcions i desigs, i això no és bo per a ningú. Potser mai no hi havia hagut un interès tan gran per viure en tant que persona en llibertat. La llibertat no és vista com una simple facilitat, sinó com una provocació. Cal tenir presents totes aquestes realitats i posar en joc els camins i possibilitats que tenim a l'abast. Potser no hi ha cap altra institució a Europa que tingui un potencial humà tan gran i que en canvi l'utilitzi tan poc com moltes vegades passa en les nostres comunitats eclesials: laics, dones... La nova evangelització d'Europa exigeix que es posin en joc d'una manera lúcida i sense traves tots els dispositius humans que tenim. Amb fe, amb esperança, amb amor. Sense por. En llibertat d'esperit.

Aquestes foren algunes de les idees més importants que van anar aflorant en les dues primeres ponències i molt especialment en la del professor Zulehner, que al meu entendre va ser el que va incidir més en la problemàtica eclesial enfront dels desafiaments de la nova Europa.

Una altra constatació important fou el descobrir el gran interès que hi ha en tots els països de l'Europa central sobretot per la catequesi a l'escola. Tot i que les simplificacions sempre resulten inexactes, jo diria que mentre a la catequesi parroquial se li confia la preparació als sagra-

ments i l'acompanyament per la praxi de la vida cristiana, s'adjudica a l'escola el que podríem dir-ne la comunicació intel·lectual i cultural dels continguts de la doctrina cristiana. Certament que aquesta opció té els seus avantatges i els seus inconvenients, que no són pocs. Parlant amb els responsables de la catequesi dels països amb minoria catòlica, aquests inconvenients es posaven molt de manifest. A Suècia, per exemple, com a Grècia, hi ha ensenyament religiós a l'escola: luterà a Suècia i ortodox a Grècia. Per altra part, es va notar la poca ressonància que la catequesi d'adults té en molts d'aquests països, preocupats en canvi per una recta formació religiosa dels adults. És el resultat de confiar la catequesi a l'edat i als sistemes escolars. Sols a Itàlia es va notar un interès remarcable per la catequesi d'adults, com també la necessi-

tat urgent de la formació adequada dels catequistes.

Marginals

Em van impressionar vivament dues coses: la netedat dels carrers i places de la ciutat i l'absència de sorolls innecessaris, tant de dia com de nit. Aquí som molt més —i innecessàriament— sorollosos i això de la netedat —almenys la ciutadana— no és que sigui massa evident. També vaig trobar molt notable la gran quantitat de persones —xics i grans— que feien servir la bicicleta per traslladar-se per la ciutat, la qual cosa beneficia la «netedat» ecològico-ambiental.

Una idea pastoral simpàtica. En visitar l'església de St. Georg, tocant a la bonica Marienplatz, vam veure que a les columnes del temple hi havia uns plafons

amb el dibuix fet amb tècniques diferents d'un arbre en el brançam del qual s'hi mostraven les fotografies dels nois i noies integrants dels diferents grups de catequesi. Una manera de fer present la catequesi a la comunitat que cada diumenge es reuneix per celebrar l'eucaristia.

I tot parlant de sant Jordi, cal deixar constància de l'activa i intel·ligent tasca de donar a conèixer la realitat de Catalunya als assistents al Congrés. En Josep Casals, rector del seminari de Vic i director del Butlletí del SIC, es va dedicar a repartir «selectivament» als responsables dels diferents països l'exemplar del Butlletí del mes d'abril — Sant Jordi i les roses — amb el Full «Catalònia», del Servei d'Informació de la Generalitat. Un altre tipus de catequesi. «Som i serem!»

■ Josep M. Aragonès

L'autor de la crònica, mossèn Josep M. Aragonès en una reunió d'estudi del Congrés. A l'esquerra, M. Teresa Llach i a la dreta Mn. Joan Mir

TRADICIONAL SORTEIG

organitzat per L'ASSOCIACIÓ D'AMICS DE "CATALUNYA CRISTIANA"

celebrat davant notari el dia 2 de juny del 1993

1er. PREMI:

Un cotxe tot terreny
LADA, C-V

Núm. 14.728

2n. PREMI:

Dos places Viatge
Terra Santa

Núm. 08.037

3er. PREMI:

Els Tres Reis d'Orient

Núm. 03.457

ALTRES PREMIS:

10 Lots de llibres, Núms.:

09.576	36.538
24.074	51.218
25.080	74.602
25.701	75.273
34.724	89.341

Sorteig Especial Premi Col·laboració

Número Talonari: 852

BARCELONA

• **TARDA D'ESPIRITUALITAT FEMENINA.** - Organitzada per Obra d'Exercicis Parroquials, **dilluns 14**, de 17 a 19h, i sota la direcció del P. José Solé-Asens s.i., al c/ Roger de Llúria 13, 08010 Barcelona (Jesuites). Informació: tel. 301-16-26.

• **INFLUÈNCIA DELS MITJANS DE COMUNICACIÓ EN LA SOCIETAT.** - Continua aquest curs de sociologia, a càrrec de Santiago Estaun, **dimarts 15 i 22**, a les 21.30h, a l'aula Lluís Carreras, de l'Acadèmia Catòlica de Sabadell (c/ Sant Joan 20; tel. 725-75-19).

• **PRESENTACIÓ DEL LLIBRE «QUIN SENTIT TÉ LA VIDA?»** - Promogut per l'Associació cultural cristiana Conesti, tot recollint el testimoni de 185 personatges catalans rellevants, **dijous 17**, a les 19.30h, a la sala d'actes de la Caixa de Catalunya (Pl. Antoni Maura 6, 08003 Barcelona).

• **INSTITUT DE TEOLOGIA I HUMANISME.** - Conferència sobre «Tener o no tener hijos; tener cuántos y cuándo; la paternidad responsable», per Fr. Domingo Castro, **dijous 17**, a les 20h, a la sala Penyafort (c/ Bailèn 10, 08010 Barcelona; tel. 246-33-00).

• **GRUPS DE REFLEXIÓ I DIÀLEG.** - L'experiència de Jesús ressuscitat en la comunitat apostòlica; **dijous 17**, a les 21h, a la parròquia de la Sagrada Família, de Barcelona, amb Mn. Josep Rius-Camps com a ponent.

• **RESIDÈNCIA SACERDOTAL SANT JOSEP ORIOL.** - Amb motiu del 25è aniversari de la inauguració, **dissabte 19**, a les 10.30h, concelebració solemne d'acció de gràcies, presidida per l'arquebisbe Ricard Maria Carles, a la capella de la mateixa residència (c/ Joan Güell 200, 08028 Barcelona), seguida d'una trobada fraterna festiva al pati-jardí.

• **Xè MAIG CORAL DEL BARCELONÈS.** - Darrer concert del cicle, a l'auditori del Centre Cultural Calassanç (c/ Diputació 275, 08007 Barcelona), a les 20h, **dissabte 19**, amb l'actuació del Cor Vivaldi de la I.P.S.I. (cor infantil, dtor. Òscar

Boada), de la Coral Sant Medir (dtor. Xavier Vilajosana) i de la Coral de Nostra Senyora (dtor. Carles Grèbol).

• **VETLLA D'ESPIGUES A SABADELL.** - Celebració diocesana organitzada enguany per l'Adoració Nocturna de Sabadell amb motiu del 50è aniversari de la seva secció masculina, **dissabte 19**, a partir de les 22.30h, a l'església parroquial de Sant Feliu de Sabadell, amb celebració de l'eucaristia, presidida pel bisbe Carles Soler i Perdigo; torns de vetlla al Santíssim, i a les 3h, laudes, processó eucarística, benedicció, reserva i comiat a la Mare de Déu.

• **42è APLEC DE SANT BERNAT.** - A l'ermita de Sant Bernat del Montseny, **diumenge 20**, amb eucaristia solemne (12.30h) en honor de sant Bernat d'Aosta, patró dels muntanyencs, seguida d'un recital de cançons tradicionals catalanes per la Coral Guinardó; a la tarda, acte religiós i sardanes. Informació i reserves: tel. 847-30-11 (hotel) o 847-30-69 (rectoria del Montseny).

• **CONCERT DE CARILLÓ A LA GENERALITAT.** - Dia Europeu del Carilló, **diumenge 20**, a les 17.30h, a càrrec de la carillista Anna-Maria Reverté, amb obres de Gheyn, Denijn, Lerinx i Sors, i cançons tradicionals d'Europa.

• **CINQUANTENARI DE L'ORFEO LAUDATE.** - Concert de cloenda, **diumenge 20**, a les 19h, al Palau de la Música Catalana, amb la participació de: Aules de Cultura Musical, Orquestra Joventut Percussionista de Catalunya i Orfeo Laudate.

• **JORNADES DE REFLEXIÓ PER A JOVES.** - Cinquena trobada de reflexió i pregària sota el lema «Convocats a viure en l'Esperit», per tal d'aprofundir i compartir l'experiència de la fe, **diumenge 27**, al monestir de Sant Pere de les Puel·les (c/ Anglès 55, 08017 Barcelona; tel. 203-89-15). L'hora d'arribada prevista és a les 9.30h (8.15h, laudes), per acabar amb les vespres.

• **CURS D'ESTIU DE TEOLOGIA.** - Obert a tothom i organitzat per la Facultat de Teologia de Catalunya,

sobre el tema «Jesús il·lumina el misteri de la humanitat», del **28 de juny al 9 de juliol**, amb els professors: J. Castanyé, J.I. González-Faus, F. Manresa, R. Pou, J. Rius-Camps, J.M. Via i E. Vilanova. Informació i inscripcions: c/ Diputació 231, 08007 Barcelona; tel. 454-16-00.

• **EXERCICIS ESPIRITUALS PER A RELIGIOSES A SARRIÀ.** - Del 30 de juny al 9 de juliol (P. Juan M. García Lomas), del 10 al 19 de juliol (P. José Luis Corrons), del 20 al 29 de juliol (P. Gabriel Vilanova); del 22 al 31 d'agost (P. José María Fondevila); pel setembre: del 1 al 10 (P. Antoni Català), de l'11 al 20 (P. Alfredo Muntané) i del 21 al 30 (personallitzats, P. Enrique Comas). Curs de pregària, del 17 al 22 d'agost (P. Nicolás Caballero). A la casa d'exercicis Sant Ignasi, de Sarrià (c/ Carrasco i Formiguera 32, 08017 Barcelona; tel. 203-88-62).

• **CAMP «SOLIDARITAT/PREGÀRIA» A HONGRIA.** - Per a joves de 18 a 30 anys, en estada de vuit dies, entre el **18 de juliol i el 8 d'agost**, per a la rehabilitació de la casa Santa Elisabet al servei de minusvàlids. Més informació: Casa Ntra. Sra. de Montserrat, 08140 Caldes de Montbui; tel. 865-00-96.

• **SERVEIS DE LA FUNDACIÓ ACIS.** - Aquesta Fundació Pia Autònoma ofereix per al curs vinent, a Barcelona, les seves seccions: *La Llar d'Infants* (laboral; c/ Miquel dels S. Oliver 4, tel. 284-46-35); educació activa, cristiana, social i catalana; cicle infantil de 0 a 3 anys. *Escola Artur Martorell* (Pl. Can Baró 1-3, tel. 284-24-18), activa, cristiana, social i catalana; pre-escolar de 3 a 6 anys, primària i secundària. *L'Escola d'Adults* (c/ Camèlies 51), amb cursos d'alfabetització, de neoelectors i de graduat escolar, i també de fusteria, modisteria (possibilitat de títol), tècniques artístiques i altres manualitats; amb la col·laboració del Departament de Benestar Social de la Generalitat de Catalunya; grups poc nombrosos, amb atenció especialitzada a cada alumne. És oberta la inscripció; més informació: tel. 284-15-47.

• **CENTRE SANT PERE APOSTOL.** - Cloenda del 1r cicle Divendres Musicals, **divendres 18**, a les 20.30h, a l'auditori Cullerell i Fabra (c/ Sant Pere més alt 25, 08003 Barcelona), amb l'actuació del pianista Carlos Roggan. Informació i invitacions: tel. 268-25-09, de 19.30 a 21.30h.

TARRAGONA

• **LA BISBAL DEL PENEDÈS.** - Concert de Sant Joan, cloenda del cicle de Primavera, **diumenge 20**, a les 18.30h, a l'església de Santa Maria, amb l'actuació del Pòdium de Joves Músics i dels Cors Antistiana.

LLEIDA

• **EXPOSICIÓ DE LES «40 HORES».** - Del **10 al 22**, a la parròquia de la Sagrada Família; del **23 fins al 3 de juliol**, a Sant Pere.

SOLSONA

• **EXERCICIS ESPIRITUALS PER A TOTHOM AL MIRACLE.** - Del **dia 23 al 27**, dirigits pel bisbe Antoni Deig, de Solsona, a Casa d'Espiritalitat, 25287 el Miracle; tel. (973) 480045. N'hi ha també de previstos per al mes d'agost.

VIC

• **MANRESA: «CATALANS UNIVERSALS, EN EL CENTENARI DEL SEU NAIXEMENT.»** - Cicle de conferències de la Fundació Caixa de Manresa, en col·laboració amb Faig Arts, els dies **15, 16, 17 i 18**, a les 20h, a la sala La Planà de l'Om, dedicades, per ordre, a Fradec Mompou, Joan Miró, J.V. Foix i

Carles Riba, a càrrec de personalitats culturals destacades. Hi continua oberta fins al diumenge 27, l'exposició fotogràfica «Europa: la màgia dels Déus».

• **III ROMIATGE DEL SAGRAT COR.** - Pelegrinatge anual al santuari de Puig-agut, entre els termes de Torelló, Manlleu i Sant Martí Sescorts, **diumenge 20**: a partir de les 10h, exposició del Santíssim i vetlles; a les 13h, hora santa, i a les 17.30h, celebració de l'eucaristia, presidida pel bisbe Josep-Maria Guix i seguida de processó i benedicció amb el Santíssim.

• **EXERCICIS ESPIRITUALS PER A RELIGIOSES.** - Dirigits pel vicari episcopal Mn. Josep Bastardas, del **17 (vespre) al 25 (després de dinar)** de juliol, a la Casa diocesana d'Espiritalitat de la Gleva. Informació i inscripcions: tel. 857-04-54.

PREGUEM AMB EL SANT PARE JOAN PAU II

Aquest mes de juny el sant Pare ens demana pregàries perquè a la celebració de l'Eucaristia, el misteri sigui copsat millor en el seu valor de sacrifici, de lloança, d'acció de gràcies i de reconciliació.

Del Concili ençà, el poble cristià viu l'Eucaristia de manera més propera. Hem d'aprofundir-ho segons desitja el sant Pare.

El sacrifici de Crist a la creu, realitzat una vegada per sempre, es fa realment present entre nosaltres quan celebrem l'Eucaristia. Hi som presents com la Verge Maria al peu de la creu, com Joan el deixeble estimat, com les altres dones que acompanyaren Jesús fins a la mort. Repetim el que Jesús va manar als deixebles que fessin en memòria seva: Consagrar per separat el pa i el vi com a Cos i Sang de Crist. D'aquesta manera oferim a Déu Pare per mitjà de Crist i en unió amb l'Esperit Sant tot honor i tota glòria.

Aquesta és l'autèntica acció de gràcies a Déu Pare, és l'autèntica reconciliació.

Intenció missional

El sant Pare també ens demana pregàries perquè la pau a l'Orient Mitjà es fonamenti en la justícia, en la solidaritat humana, social i religiosa.

Tots aquests pobles tenen dret a una terra, una cultura i un àmbit de llibertat. Una més justa distribució dels recursos disminuirà sens dubte les tensions que fomenten la violència.

■ Antoni Mª Serrallonga, s.j.

Teniu temps lliure?

Guanyeu-vos un sobresou!

CATALUNYA CRISTIANA busca persones com vostè, d'arreu de Catalunya, per cooperar en la difusió del setmanari, contactant amb possibles subscriptors. És una tasca apassionant per a la qual no hi ha distinció d'edat ni de sexe. S'estableix una notable compensació econòmica per cobrir despeses i dedicació. Interessats, truqueu al núm. (93) 487 10 25. Sr. Roigé.

L'Esperit de la Pentecosta es fa notar a Camp-redó

Record i homenatge per Mn. Federico

TORTOSA

Quan a dos quarts d'onze del matí avançava cap a l'altar la comitiva episcopal per a començar la celebració de la Pentecosta, la parròquia de Sant Joan Baptista de Camp-redó, dins la creu arquitectònica obra de Xavier Martí, vibrava de goig invocant l'Esperit del Senyor. No era un diumenge com qualsevol altre; dotze nois i noies -Noemí, Rosa, Pilar, Santi, José-Juan, Andrea, Miguel, Aurea, Laura, Xavier, Jordi i Elisa- anaven a fer un pas més de la seva iniciació cristiana amb la recepció del sagrament de la confirmació. D'ací la presència episcopal del Dr. Martínez Sistach, bisbe de Tortosa. Els seus: «Hi renuncio», i «Hi crec», la imposició de les mans i el ritu de la crismació de cada confirmat, davant tota la comunitat aplegada, tingué com a testimoni d'excepció els espectadors de «La 2» de TVE, que seguien aquell dia «La Missa» pel circuit català.

Un bon servei, per cert, aquest d'haver pogut oferir per televisió, i en un dia com el de Pentecosta, el ritual propi de la confirmació.

Al costat d'això, un altre motiu

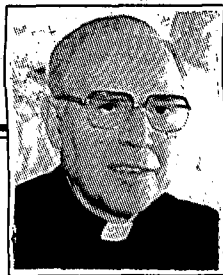
Parròquia de Sant Joan Baptista de Camp-redó

centrava l'interès, sobretot dels més grans de la població. Era la resposta a la convocatòria feta pel rector Mn. Joaquim Blanch en el sentit que «Mossèn Federico mereix un homenatge». De fet, Mn. Federico Casanova i Carles, capellà rural, va ser el guia espiritual d'aquell veïnat des de la seva presa de possessió, l'1 d'octubre de 1910, fins al seu martiri, a la costa de Soldeu, el 30 d'octubre de 1936. Representava certament «una generació de sacerdots de poble que havien de fer feines de suplència civil»; un d'aquells «capellans rurals que, en l'anonimat més gris, feien Església i feien país

quan treballaven en el camp de la fe i també a promocionar la cultura i la bona convivència entre els feligresos».

Els confirmats, els nous adults de la comunitat cristiana de Camp-redó, irradiaven aquest dia la joia de l'Esperit, i els avis lluien l'aurèola dels seus records, plasmats en el rètol de pedra i metall d'artesanía artística que figura des d'ara a l'atri de la seva església, on es deixa sentir encara la veu de la campana primitiva; aquella que deu haver subratllat tants i tants fets de vida dels campredonencs.

● C.C.

FETS Y CRITERIS

Fa trenta anys moria Joan XXIII

El dia tres de juny de 1963 moria Joan XXIII. Als trenta anys de la seva mort bé val la pena que li dediquem un record per fer memòria viva d'aquell papa, senzill i ple de bondat que va passar fent el bé.

Tinc ben present en la meua memòria aquell 28 de setembre de 1958, en què el cardenal Roncalli, Patriarca de Venècia, va ser elegit papa. Tenia setanta-sis anys i onze mesos. El comentari unànim de la premsa, i fins de persones eclesiàstiques fou aquest: serà un papa de «transició», de pas... Semblava que la seva única originalitat hauria estat la d'haver escollit el nom de Joan.

La realitat fou ben diferent. Conduí l'Església de sorpresa en sorpresa. Als tres mesos donava a conèixer la seva intenció de convocar un Concili (25 de gener, 1959).

El maig de 1961 publicà l'encíclica «Mater et magistra», com un esforç reeixit d'actualitzar la doctrina social de l'Església a les recents evolucions socials dels sectors productius. En destaca una afirmació: la doctrina social catòlica és part integrant de la concepció cristiana de la vida i la importància de la responsabilitat social dels catòlics.

En el discurs d'inauguració del Concili Vaticà II va remarcar un magisteri de caràcter prevalentment pastoral, l'actitud optimista en contra dels profetes de calamitats. L'haver convidat com a observadors a representants de totes les Esglésies cristianes palesava la intenció ecumènica del Concili, i la referència a una «nova Pentecosta» per a l'Església reflectia la importància de la renovació eclesial, el famós «aggiornamento».

El tarannà evangèlic i pastoral de Joan XXIII es posà encara més de relleu en l'encíclica «Pacem in terris», publicada el dia 11 d'abril de 1963. Fou,

aquesta, una carta dirigida, no solament a l'episcopat, al clergat i als fidels de l'Església catòlica, sinó també «a tots els homes de bona voluntat» perquè la pau és el dret i el deure de tots els homes, sense excepció, ja que «formen una única i mateixa família humana».

Mai cap encíclica no havia tingut un ressò tan universal en grups de persones i en col·lectivitats, de diferents cultures i pobles. El seu llenguatge era viu, concret i cordial, com els diàlegs humans de cada dia. El contingut, de màxima actualitat: els drets humans són el fonament de la pau, el problema de la descolonització i del subdesenvolupament, l'amenaça del suïcidi nuclear, la guerra no és vàlida per obtenir justícia d'una violació de drets, la proposta d'una autoritat mundial per a la nova comunitat de les nacions.

Joan XXIII no es preocupava de quedar bé. Una vegada digué al seu secretari, Mons. Capovilla: «Només quan un home ha posat el seu jo sota els peus, aconsegueix ser veritablement i plenament lliure».

Un exemple pot ajudar a copsar la senzillesa i l'espontaneïtat del papa. Un dia vaig assistir en una audiència general, a la basílica de sant Pere. Anaven anunciant els grups de pelegrins. Quan va arribar el torn dels grups de llengua «espanyola» va haver-hi pocs aplaudiments. El papa féu aquest comentari: «Avui els espanyols no són nombrosos, perquè, quan els espanyols són nombrosos, són també sorollosos».

Joan XXIII fou papa durant quatre anys, set mesos i sis dies. Fou un veritable pastor que sempre va actuar amb humilitat i optimisme, amb molta fe i molt d'amor.

● † Ramon Torrella i Cascante

Arquebisbe de Tàrragona i Primate

Actes amb motiu de la canonització d'Enric d'Ossó

TORTOSA.- Com a nota de crònica hem de fer referència a la Trobada de sacerdots de la diòcesi de Tortosa, el passat 7 de juny. Convocats i presidits pel Sr. Bisbe Lluís Martínez i Sistach, es reuniren la major part dels preveres diocesans a Vinebre (Ribera d'Ebre), on va néixer i fou batejar el nou sant Enric d'Ossó i Cervelló. Pronuncià una vibrant conferència un coneixedor il·lustre i documentat com a biògraf del fundador de la Companyia de Santa Teresa: el Cardenal de Toledo, monsenyor Marcelo González Martín.

● J. Blanc Bahima

Programa d'actes amb motiu de la canonització del beat Enric d'Ossó

Dimarts, 15 de juny. 21.00: Madrid. Trobada de la Família Teresiana en el Parc Juan Carlos I.

Dimecres, 16 de juny. 18.15: Madrid. Canonització d'Enric d'Ossó a la Plaça de Colón.

Divendres, 18 de juny. 16.00: Monestir de Montserrat; Eucaristia d'acció de gràcies.

Dissabte, 19 de juny. 12.00: Tortosa. Eucaristia d'acció de gràcies a la Catedral.

16.00: Homenatge a Sant Enric d'Ossó en el Noviciat de Tortosa.

Diumenge, 27 de juny. Homenatge a Sant Enric d'Ossó a Vinebre.

¿Què fa Càritas?

VIC

Amb motiu del «Dia de Caritat», Càritas Diocesana dona comptes de la seva gestió econòmica i, alhora, assenyala aquelles prioritats que són l'objectiu de la seva tasca. Tot això, hom ho podrà llegir en el número 5 dels «Suplements-Full Diocesà», que edita periòdicament la Delegació de Comunicacions Socials del bisbat, de Vic i que es repartirà aquests dies a les esglésies.

Els comptes són ben eloqüents. Enguany s'han recollit, entre campanyes, donatius esporàdics o periòdics, quotes i altres, 79.118.057 ptes. D'aquestes, 12.388.077 ptes. s'han enviat a necessitats internacionals (Somàlia, ex-Iugoslàvia, Nicaragua, Guatemala, Perú, Kurdistan i Turquia). Aquestes xifres, però, com diuen els responsables de la institució eclesial, tot i ser importants, no són pas la gran riquesa

de Càritas. «La gran riquesa de Càritas —diuen— són els seus voluntaris. Ara són 273 els voluntaris que col·laboren a Càritas arreu del bisbat, amb dedicació constant a favor dels més necessitats, els pobres, els preferits de Déu. El voluntari és el capital més important de Càritas i també de l'Església.»

¿Què en fa, Càritas, dels diners que recull? Els destinataris són ben concrets: la gent que truca cada dia a la seva porta, els vells, les famílies en situació de risc, els drogaaddictes, els aturats, els immigrants... En l'esmentada publicació, podem trobar dades més àmplies de cada un d'aquests apartats. El seu anhel és d'aconseguir que les persones que hi truquin a ser independents, que arribi el dia que ja no necessitin més ajuda, perquè ja hagin assolit prou maduresa humana i prou estabilitat econòmica per a afrontar els problemes i sortir-se'n sols.

● C.C.

Per a les comunitats cristianes de Catalunya

IMPORTANT NOVETAT EDITORIAL
PREGUEM EL SENYOR
PREGÀRIES DELS FIDELS

Formularis preparats per Mn. Pere Farnés

Moltes de les pregàries d'aquest llibre provenen de formularis emprats per cristians que ens han precedit en una mateixa fe i en un idèntic amor a Jesucrist. Resulta expressiu que també hi figurin altres compostes de bell nou, perquè la tradició orant de l'Església abasta tots els temps.

Tant de bo que aquestes pregàries constitueixin un instrument eficaç perquè les comunitats cristianes de Catalunya puguin aplegar cada dia millor el seu ofici del poble sacerdotal i no cessin de pregar pel nostre món.

(De la presentació de Mons. Ricard Me Carles, Arquebisbe de Barcelona)

De venda a llibreries

Format: 17 x 24 cms. 479 pàgines - Impress a dues tintes.

Preu: 3.500 ptes.

EDITORIAL REGINA, S. A.

Mallorca. 87 - 89 - 08029 Barcelona

En les noces d'argent episcopals, d'or i argent sacerdotals

Celebració de la Diada Sacerdotal Diocesana

LLEIDA

El presbiteri diocesà del bisbat de Lleida va celebrar el propassat 22 de maig la Diada Sacerdotal d'homenatge als capellans que compleixen els 50 i 25 anys de vida sacerdotal. Enguany amb la particularitat de tenir el Sr. Bisbe com primer homenatjat en complir Mons. Ramon Malla els 25 anys d'ordenació episcopal i de Bisbe de Lleida.

Els actes de la festa en les noces d'argent episcopals de Mons. Ramon Malla, noces d'or sacerdotals de Mn. Enric Barrull, Mn. Josep Farré Badia, Mn. Jesús Galicia, Mn. Jerónimo Ortiz, i noces d'argent sacerdotals de Mn. Pere Canals, van començar amb la celebració de l'Eucaristia concelebrada per més d'un centenar de capellans.

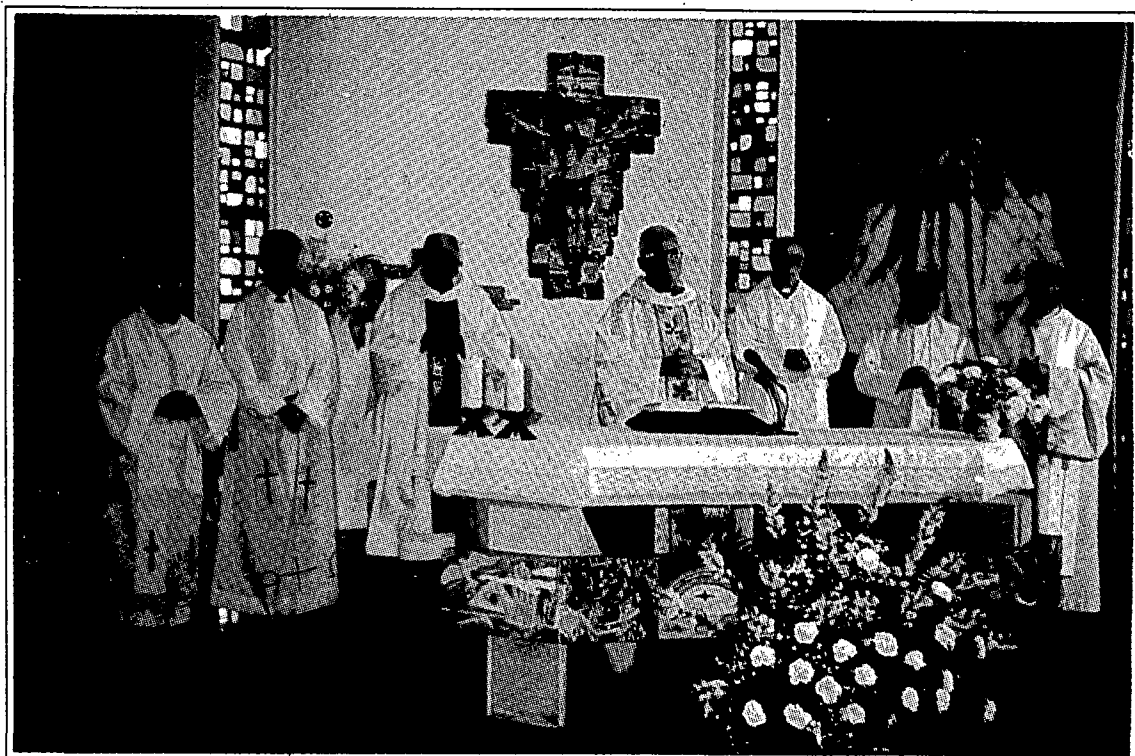
Presidia la concelebració Mons. Ramon Malla, tenint com a concelebrants principals a Mons. Josep Capmany, bisbe responsable de les Obres Missionals Pontificies i que compleix també aquest any les noces d'argent episcopals, i els mos-

seva directora Mari Carme Valls, i els adjunts Elena Mitjans i Joan Carvajal. Cantaren peces de Mompou, Prenafeta, una popular xinesa, una altra d'Aràbia i una tercera de Libèria, i la tradicional catalana Els 3 tambors, per acabar cantant felicitats.

Conferència de Mons. Josep Capmany

I així arribà l'hora de la conferència a càrrec de Mons. Josep Capmany que va parlar de la Conferència Latino-americana de Santo Domingo, a la qual va assistir. En el transcurs del seu parlament va felicitar a Mons. Ramon Malla i als altres capellans que celebraven el jubileu sacerdotal, i a tots per l'ocasió de la Diada sacerdotal. Va tenir un record pels capellans de Lleida que són a Cali, Colòmbia, on ell anirà, tal com va dir, ara al juny.

Va fer especial esment del discurs del Papa a Santo Domingo, del Document final i de les Conclusions, assenyalant com trets principals els punts referents a la Nova Evangelització que s'arti-

Els actes van començar amb la celebració de l'Eucaristia concelebrada per més d'un centenar de capellans i presidida per Mons. Ramon Malla

cia del mètode de treball que es va seguir en l'estudi i presentació de les Conclusions, que fa un estudi global de les situacions obrint horitzons, presentant les realitats com un desafiament a les possibilitats de la fe capaç d'il·luminar les respostes.

Assenyalant la importància de la comunicació en el diàleg, cultura i evangelització, va dir que la Comunicació no pot reduir-se simplement a una concepció de «mitjans», sinó que és més àmplia i que queda reflectida en la nova manera de pensar i obrar de l'home que configura.

Els obsequis

La Diada acabà amb un dinar

ordinador, equip informàtic complet, obsequi fet per subscripció oberta entre els sacerdots de la diòcesi.

Mn. Pere Canals parlà com sacerdot que complia els 25 anys d'ordenació i Mn. Ortiz en nom dels capellans de les noces d'or.

En el parlament final Mons. Ramon Malla va agrair una vegada més la col·laboració que troba en tots els sacerdots, recordant que Mn. Pere Canals va ser la primera ordenació sacerdotal que va celebrar i primer capellà de Lleida que ordenà.

Recordant que Mn. Barrull, aleshores rector de Vilanova de la Barça, parròquia fronterera amb el bisbat d'Urgell, va ser el capellà que el va rebre en entrar a la diòcesi de Lleida, Mn. Galicia dels primers en saludar-lo a Barcelona, Mn. Ortiz hostatger a la Casa Sacerdotal on va anar a viure, i Mn. Farré mestre de cerimònies en la seva ordenació episcopal. Avui tots 5 l'envoltaven a l'altar i a la taula del dinar.

■ **Jaume Montaña**

HISTÒRIA DE JOSEP VIRREI D'EGIPTE

(DE LA BÍBLIA, GÈNESI, 37-50)

**Dia 19 de juny
a les 22.30**

**UN ESPECTACLE
DE SO I LLUM
A ÒDNA
(Anoia)**

Organitza: Unió Excursionista de Catalunya (Igualada)
Col·laboren: Pessebre Vivent d'Òdena, Esbart Igualadí (Teatre), Estudi de Dansa i Expressió Ell'Arte i Amics dels Cavalls (Anoia), entre altres.

Sortida Autovia Barcelona-Lleida nº 557 i 555 (Òdena)
Entrada lliure. Recomanable portar seients camping.

Una de les pàgines més belles de la literatura universal

La Coral Shalom, del Col·legi Episcopal, oferí una cantada sota la direcció de M. Carme Valls

sens de les noces d'or i argent. En l'homília els Sr. Bisbe de Lleida posà de relleu el sentit i valor del servei ministerial del sacerdot, tot donant gràcies per la bona col·laboració que ha trobat i troba en el clergat de la diòcesi per complir el seu ministeri episcopal.

Després de la Missa la Coral Shalom, del Col·legi Episcopal, lloc de la celebració, oferí una cantada sota la direcció de la

cula en 3 eixos que són l'àmbit cristològic, eclesiològic i una sana antropologia. Al parlar de la Promoció integral de l'home va fer una particular referència al camp de la família. A l'hora d'explicar el Diàleg amb la cultura, va recordar Puebla i insistí en un fet d'avui que és el diàleg amb els no creients. Finalment per les aplicacions de les conclusions de Sto. Domingo a la nostra realitat d'aquí va remarcar la importan-

cia del mètode de treball que es va seguir en l'estudi i presentació de les Conclusions, que fa un estudi global de les situacions obrint horitzons, presentant les realitats com un desafiament a les possibilitats de la fe capaç d'il·luminar les respostes.

A Mons. Ramon Malla i Call, bisbe de Lleida, li fou ofert un

L'arquebisbe demana, davant 300 joves, «una Església ben unida, voluntat de Crist»

Mons. Carles als joves: «No feu vacances en l'evangelització de la diòcesi»

BARCELONA

L'arquebisbe de Barcelona, Ricard M. Carles, va insistir en la seva exigència de compromís per als joves demanant-los que no facin «vacances en l'evangelització i l'apostolat de la diòcesi» d'acord amb les necessitats que presenta l'actual moment eclesial; Mons. Carles va fer aquesta petició durant la celebració de la darrera Escola de Pregària per a Joves d'aquest curs, que va centrar la

seva reflexió sobre l'Església de Jesús. «Perquè l'estimem la volem veure ben unida entre els seus membres i amb Jesucrist, sense discussions ni separacions, com era la voluntat del propi Jesús», va dir l'arquebisbe referint-se al cos eclesial.

L'arquebisbe va assegurar als 300 joves que es van aplegar a la Catedral de Barcelona per seguir l'acte, que va començar amb una processó i una exposició del Santíssim en ocasió de la proximitat de la festivitat del Corpus, que l'Església havia de ser «objecte de reflexió» per ser una de les coses que estimava Jesús, i els va recordar que «Jesús l'hem rebut a l'Església; la filiació divina, el perdó, la Gràcia, la capacitat per parlar amb Déu, la seva presència física i sacramental: tot ho hem rebut de l'Església». Així mateix, el prelat va assegurar que també a través d'ella coneixem «què vol el Pare de nosaltres».

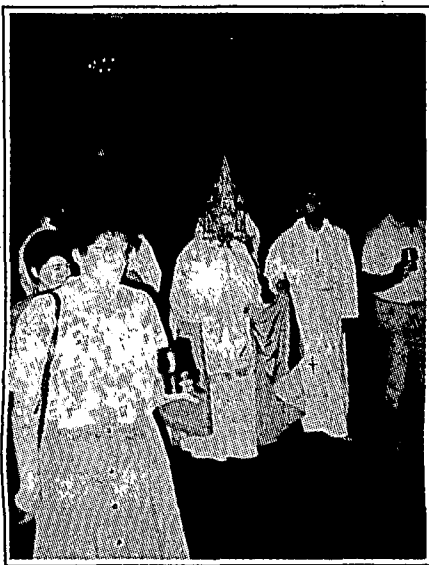
«Jesús vol una Església unida al Pare d'avui —va insistir Mons. Carles—. Quina referència tenim, si no, avui, al 1993, que estem a l'Església del Crist? L'única referència és que estem a l'Església que segueix Pere».

La celebració va tenir llargs espais de silenci i música d'orgue per a la reflexió i la pregària davant del Santíssim en exposició a l'altar major de la Catedral. Així mateix, es va recitar la pregària del XLV Congrés Eucarístic Internacional que aquesta setmana ha començat a Sevilla, i, en acabar l'Escola de Pregària, es va fer a la mateixa Catedral una Eucaristia i una vetlla de pregària.

Va acompanyar al senyor Arquebisbe durant aquesta última Escola de Pregària del curs el seu delegat de Joventut, pare Antoni Serramona, i mossèn Manel Valls, director de Catalunya Cristiana. Les Escoles s'han anat desenvolupant durant tot el curs amb una periodicitat mensual els primers dijous de cada mes, sempre presidides pel senyor arquebisbe i a la Catedral de Barcelona. Les organitza la Delegació Diocesana de Pastoral de Joventut, que les va iniciar el 1984 amb motiu de l'Any Internacional de la Joventut, a imatge dels encontres que el cardenal Martini de Milà feia amb els joves al Duomo.

El motiu de reflexió de les escoles d'enguany ha estat Les actituds de Jesús i ha tractat temes com La seva amistat, El seu voler o, aquesta passada setmana, La seva Església.

■ David Vidal i Castell

L'Arquebisbe Carles traslladant processionalment el Santíssim des de la capella del Crist de Lepant a l'altar major de la Catedral

Conferència de Joan Bada en la clausura del curs al Centre d'Estudis Pastoral

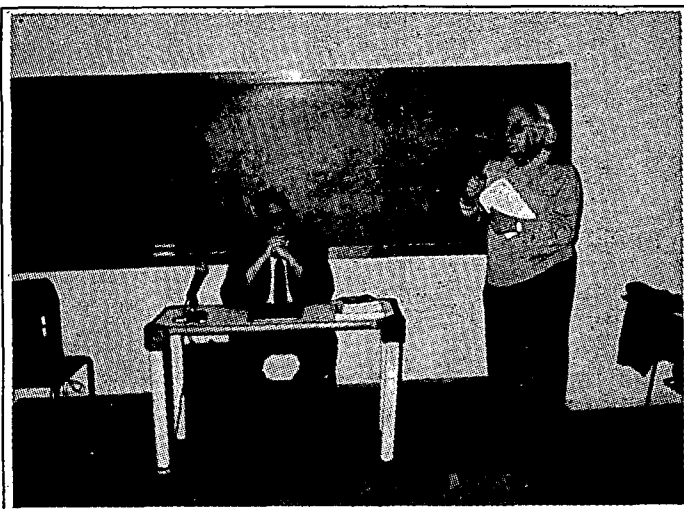
El context social i eclesial del Concili Català

BARCELONA.— «La marxa de l'Estat Espanyol matisarà i pot determinar la preparació i la celebració del concili» va manifestar l'historiador Joan Bada, professor de la Facultat de Geografia i Història de la Universitat de Barcelona i de la Facultat Catalana de Teologia, en la conferència pronunciada, el propi dia 1 de juny, al Centre d'Estudis Pastoral sobre el context social i eclesial del concili català.

L'historiador es va referir en primer lloc als elements de tipus social que emmarcaran el concili: la situació política i econòmica. Per al professor, el concili es trobarà amb «una societat econòmicament marcada per la dificultat».

Pel que fa a la situació actual de l'Església a Catalunya, Joan Bada va destacar com a grans eixos: l'envelliment i la disminució dels efectius del clergat i dels religiosos, el canvi cultural en la societat catalana amb una creixent secularització i descristianització, el repte de conjugar una Església teològicament jeràrquica amb el tarannà democràtic, la qüestió del nacionalisme català i el pes de la dona en la vida pública de l'Església.

Joan Bada va cloure la seva exposició recordant les quatre finalitats del Concili Provincial Tarraconense:

El conferenciant, Joan Bada, amb el director del Centre d'Estudis Pastoral de les Diòcesis Catalanes, Mn. Joan Batlles

fer arribar l'Evangeli als homes i a les dones d'avui, aconseguir que tots els cristians es comprometin a construir l'Església i a servir el poble, renovar la capacitat d'acció de les diòcesis catalanes i potenciar l'activitat pastoral de les mateixes.

● G.I.E.C.

CARTA DOMINICAL

Marginació

Pels volts de la frontera entre Kènia i Etiòpia, un grup de científics fa anys que cerca fòssils d'hominids, allí relativament abundants. Una dona que forma part del grup, Delta Willis, ens fa notar que el paleontòleg J.T. Robinson, quan començà els treballs en un lloc determinat, es referia a les restes trobades dient: «aquets espècimens»; però, al cap d'un cert temps, en familiaritzar-s'hi, començà a anomenar-les «aquests nois». Amb aquesta referència vull remarcar l'experiència, que ens és comuna a tothom, que el tracte perllongat amb unes persones o amb unes coses ens les fa mirar amb una simpatia i un amor creixents.

Vaig dir la setmana passada que una de les situacions que em produeixen més preocupació i dolor és la marginació creixent. I no dic pas creixent només per posar-hi un accent d'urgència, sinó perquè aquesta és la dolorosa realitat. La marginació està molt estesa a la nostra ciutat i és molt dolorosa i molt dura per a aquells que la pateixen. I he començat amb aquesta anècdota, perquè estic convençut que és una cosa essencial el fet que, en qualsevol solució o millora de les vides dels marginats, es mantingui un tracte personal entre els qui són ben lluny d'aquesta situació i els qui hi viuen immersos.

Una família del meu barri mateix de Ciutat Vella, molt pobra, encara que culta, i que conec molt bé, em va escriure fa poques setmanes: «La pobresa augmenta, els barris on es concentren els pobres i els marginats es degraden, malgrat que les façanes es restaurin amb cura i que s'hi facin places per viure millor!... La pobresa cada vegada és més «tenebrosa» (les cometes són a l'original), desesperada; té aspectes de delinqüència, de violència, de mort, que es manifesten d'una manera creixent. I els joves en són més profundament afectats que els altres. Això ens ultrapassa a tots. Segur. I som molt pobres, molt impotents, molt temorencs» (en llegir aquesta expressió, vaig pensar que alguns ciutadans tenen por de passar per determinats carrers a segons quines hores). ¿Pensen alguna vegada que allí hi ha uns germans seus que viuen «molt temorencs i molt impotents», i no en un moment determinat, sinó tota la vida? I no temorencs pels veïns, sinó per la fam, per la marginació, per la inseguretat total en tot allò que és més elemental per a una vida.

Una mare, molt pobra, em deia a la secció de beneficència d'un hospital de la nostra ciutat davant la seva filla malalta: «Moltes persones ignoren fins a quin punt pateix una mare pel fet de no poder donar a la seva filla tot allò que voldria poder-li proporcionar.» El seu cor de mare li demanava detalls que no eren al seu abast.

Perquè hi ha massa realitats semblants a aquesta, no podia deixar de proposar el tema de la marginació com un dels cinc objectius del Pla pastoral diocesà.

El voluntariat dels cristians i els serveis als marginats són molts i continuen creixent, però són molt lluny encara de cobrir les necessitats reals de molts fills de Déu. I ens ha d'inquietar el fet de compartir la mateixa fe que ells —resa el mateix «Pare nostre» un veí d'un barri benestant que el d'un de gent marginada—, però a partir d'unes vides que són, les unes de les altres, a una gran distància en possibilitats de tota mena.

■ † Ricard M. Carles

Arquebisbe de Barcelona

IMPROMPTU

Multes

Vaig sentir per ràdio, que els membres de la Guàrdia Urbana de Barcelona, feien o farien una vaga de zel, el motiu no ve d'aquí, i, per seguir-la, només posarien les multes «estrictament necessàries»...

I em pregunto quina infracció s'ha de fer que mereixi aquesta qualificació, i també quins criteris seguiran els agents per aplicar-la.

Ara bé, jo crec que qualsevol infracció, per mínima o màxima que sigui, si és amb coneixement que es comet, ha de ser castigada «necessàriament» en bé no solament de l'infractor, sinó de tota la societat... En conseqüència, tota multa és «estrictament necessària»...

Això em recorda aquell que quan s'assabentava de la mort d'un amic o conegut sempre deia: «Que Déu l'hagi «ben» perdonat», com si Déu tingués dues maneres de perdonar: del tot o a mitges...

■ Oriol Camps

Jornades d'Arxiprestos celebrades a Begues

BARCELONA.— Els dies 24, 25 i 26 de maig propassat es van celebrar a la casa d'espiritualitat Beat Josep Manyanet, a Begues, les Jornades d'Arxiprestos de l'arquebisbat, que en aquesta ocasió estigueren dedicades d'una manera especial a l'estudi del Pla pastoral diocesà, amb un esperit de revisió de vida de la pastoral diocesana i en una perspectiva de conversió, de renovació i d'una més gran fidelitat al Senyor. En un clima de treball ben positiu, es va dialogar molt entre tots els presents, i l'arquebisbe i els bisbes auxiliars van escoltar les aportacions dels arxiprestos, com a persones que estan en contacte directe amb les parròquies i amb els problemes del treball pastoral immediat, i també van fer aportacions per tal d'il·luminar l'aplicació

mesos a la consideració dels arxiprestos. Aquest treball es va fer en grups (per demarcacions episcopals) i a partir d'una pauta conjunta de reflexió distribuïda a tots els assistents. Després, en una sessió conjunta, cada grup de treball exposà les conclusions i el fil conductor de les seves reflexions. Els secretaris de cada grup van donar també un resum escrit de la seva reflexió.

Durant la tarda, es va fer una reflexió entorn de la provisió de parròquies. Una vegada presentada la qüestió en sessió conjunta, es va fer un treball de reflexió per demarcacions episcopals (seguint també la pauta oferta en la carpeta de treball). A mitja tarda, es va fer la posada en comú de les aportacions de cada demarcació, i acabà la tarda amb la pregària

cessitat d'una pluralitat de camins i de mètodes, atès que unitat no és el mateix que uniformitat; en la necessitat de l'ús del diàleg personalitzat, com a reacció contra la forta massificació de la nostra societat. També es plantejà la necessitat de plataformes de diàleg amb els no creients, que no es poden tenir a cada parròquia, però sí que els hauria d'articular la diòcesi i potser els mateixos arxiprestats.

Es constatà la necessitat de construir una Església més apta per als joves, i que cal que el jove se senti també protagonista del seu propi itinerari de fe; hi ha moltes iniciatives i moviments de joves que han de ser posats en contacte mutu per tal de visibilitzar la unitat de fons que tenen. Sobre els marginats, es va dir que

cal fer l'atenció que ara es fa, però que això s'ha combinar amb la creació de consciència social, per tal que aquesta assistència no es converteixi en una mena de tranquil·litzador de consciències.

També es va fer referència a la necessitat d'impulsar el diàleg per part dels bisbes i de tots els altres agents de la pastoral, siguin quines siguin les dificultats i els límits d'aquest diàleg. Es va dir que cal atendre especialment els preveres, sobretot els que passen per situacions de necessitat per

causa de l'edat, de malaltia o de solitud.

Val a dir que tot això es recull només a títol d'exemple, sense pretensió de fer cap resum de les moltes reflexions fetes i de les qüestions tractades.

Les jornades van acabar amb la celebració de l'eucaristia del sant del dia, sant Felip Neri, presidida per l'arquebisbe Ricard-Maria amb els seus bisbes auxiliars. A l'homilia, l'arquebisbe invità tots els presents a tenir confiança en la fecunditat de la labor apostòlica, encara que sovint s'hagi de realitzar en un clima de dificul-

L'arquebisbe Carles, un pastor que sap compartir i dialogar

tats. Però, enmig de les dificultats, Jesús, en les imatges que fa servir a l'Evangeli -el gra de blat, la dona que infanta, etc.-, sempre ens invita a veure i a viure la part positiva de joia i de fecunditat que neix de les mateixes dificultats.

Felicitació al Sr. Arquebisbe

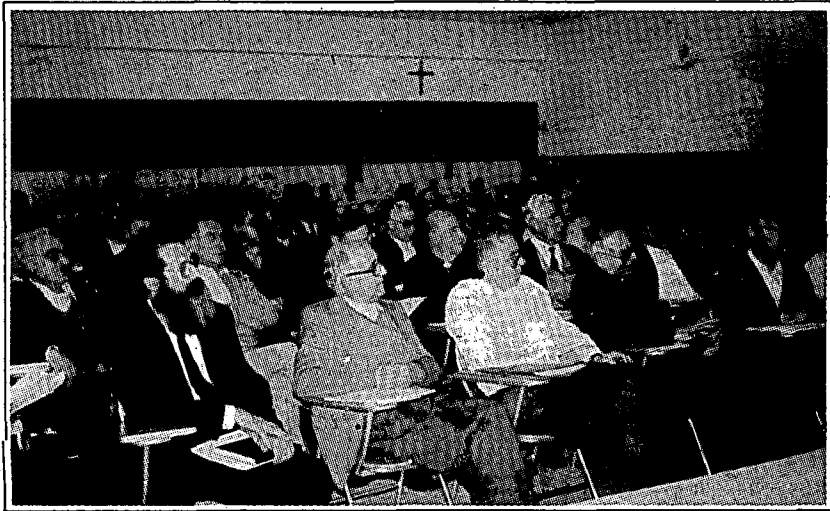
Al final del dinar de cloenda de les jornades, com que era la vigília del tercer aniversari de l'entrada de l'arquebisbe Ricard-Maria a la diòcesi, el bisbe Joan Carrera li dedicà unes paraules de felicitació, en nom de tots els assistents.

Remarcà el clima arremorcat que s'havia respirat aquells dies en alguns sectors, en contrast amb el treball tranquil i consciencios dut a terme a les jornades. Subratllà l'actitud propera i dialogant del Sr. Arquebisbe que contrastava, va dir, amb la imatge que alguns n'han volgut presentar de «jerarquia autoritària». També va lamentar algunes notícies infundades que s'han difós, per exemple les d'un setmanari que li atri-

buïa una intenció de sancionar alguns teòlegs, que mai no ha tingut, i que parlava de gestions a Roma en aquest sentit. També observà el bisbe Carrera el contrast entre el desig sempre expressat que la figura del bisbe sigui senzilla i fraterna -un desig que il·lustrà amb una divertida anècdota dels anys 60- i la poca valoració que fan alguns d'aquesta qualitat quan es dona en una persona com la del nostre Arquebisbe.

Acabà expressant el desig que tots, va dir, substancialment compartim de tirar endavant el treball diocesà amb bon ànim. «Volem dir-li -afirmà-, encara que això no solem repetir-ho, perquè els catalans som més aviat sobris en paraules d'aquestes, que estem al seu costat en els moments favorables i en els moments difícils.» Els presents van rubricar aquestes paraules amb un fort aplaudiment, que reafirmava el bon clima en què es van desenvolupar les jornades.

■ J.P.

Les jornades transcorregueren en un bon clima de convivència i participació

progressiva del Pla.

Els treballs van començar el diàluns 24 amb la pregària de l'hora litúrgica menor i amb la presentació de les Jornades per part de l'arquebisbe Ricard-Maria Carles, que féu una reflexió teològica i pastoral, tot remarcant els accents d'eclesiologia, de pastoral sacramental, de formació cristiana i de corresponsabilitat que ofereix el Pla pastoral. A mitja tarda es va fer una reunió conjunta per a valorar el treball fet amb el Pla pastoral a cada zona. Tot seguit hi hagué una informació i diàleg entorn de l'etapa diocesana del Concili Provincial Tarracòense. I amb la pregària de vespres acabà el treball conjunt d'aquest primer dia.

Problemes pastorals

El dimarts 25 començà amb la pregària de laudes i amb un espai de temps per a la pregària personal. Després d'esmorzar, començà el treball de reflexió sobre diversos problemes pastorals sot-

de vespres i la celebració de l'eucaristia. A la nit, el grup instrumental de la parròquia de Santa Maria de la Geltrú, sota la direcció d'Albert Tort, oferí un concert a tots els assistents.

Algunes reflexions pastorals

El darrer dia de treball, dimecres 26, començà amb la pregària de laudes i un temps per a la pregària personal. Després d'esmorzar, es va entrar en el treball de reflexió entorn de la pastoral vocacional, amb una ponència, i amb una reflexió també per demarcacions episcopals. A mig matí, es va celebrar la posada en comú, completada amb un temps per a les comunicacions i les preguntes.

Sense entrar en una descripció detallada de les aportacions fetes durant les jornades, podem dir que es va insistir en la necessitat d'una Església acollidora i missionera, en la línia del Pla pastoral; en la conveniència que aquest acolliment no sigui un acolliment de rebaixa, sinó d'exigència i de superació, i que esdevingui una responsabilitat de tot el poble de Déu -el cristià que acull als seus propis ambients els companys de treball o altres persones-; en la necessitat de donar resposta a les necessitats de formació i de vida espiritual, centrant les activitats apostòliques en l'eucaristia i en els altres sagraments; en la ne-

FINESTRAL DE LA CARITAT

L'economia submergida

L'economia submergida és com una vàlvula d'escapament per als parats de llarga durada. És una possibilitat per a sobreviure, però que té uns costos molt alts, ja que en no cotitzar perden els seus drets socials. Sovint cal recórrer a la solidaritat per fer front als drets que no poden exercir.

97.— Esposa abandonada amb dos fills petits. Viuen amb uns familiars amb escassos recursos. Els han tallat la llum per falta de pagament. Per a poder recobrar el subministrament, 16.721 ptes.

98.— Pare de família a l'atur. Encara no cobra el subsidi. Tenen cinc fills. La mare tampoc no té feina. Per a aliments, 50.000 ptes.

99.— Família estrangera amb dos fills petits. Els ingressos són molt reduïts. Perquè ella pugui fer algunes hores hauria de portar el fill

petit a una guarderia. Són 21.280 ptes.

100.— Senyor sol i malalt. Està pendent de cobrar una pensió. Mentre, demana 70.000 ptes. per a deutes d'habitatge i aliments.

101.— Matrimoni amb dos fills. El pare guanya 80.000 ptes./mes, però en paga 40.000 de lloguer. Per al menjador escolar dels nens sol·liciten 34.500 ptes.

102.— Família amb tres fills. Viuen a casa d'una tia. Els ingressos no cobreixen les necessitats fami-

liars. Per a rebuts pendents de llum, 12.391 ptes.

103.— Viuda recent amb dos fills petits. El marit va morir en un accident. Mentre tramita les pensions de viudat i d'orfanesa necessita 40.000 ptes. per a aliments.

104.— Pensionista per invalidesa. Cobra 43.000 ptes. al mes. Té esposa i dos fills. Per a necessitats bàsiques, 35.000 ptes.

105.— Esposa separada amb cinc fills a càrrec seu. Té en tràmit una pensió social. Per a uns arranjaments urgents que s'han de fer en l'habitatge, 50.000 ptes.

NOTA: Tots els donatius envieu-los a: CÀRITAS DIOCESANA - Plaça Nova, 1. 08002 Barcelona - Tel. 301 35 50.

Apostolat Reparador

Dona, si desitja col·laborar, l'esperem!

Truqueu als telèfons
428 38 77 - 215 38 57

En un acte organitzat per la Fundació Alfons Comín

Boff parlà sobre «L'ecologia com nou espai del Sagrat»

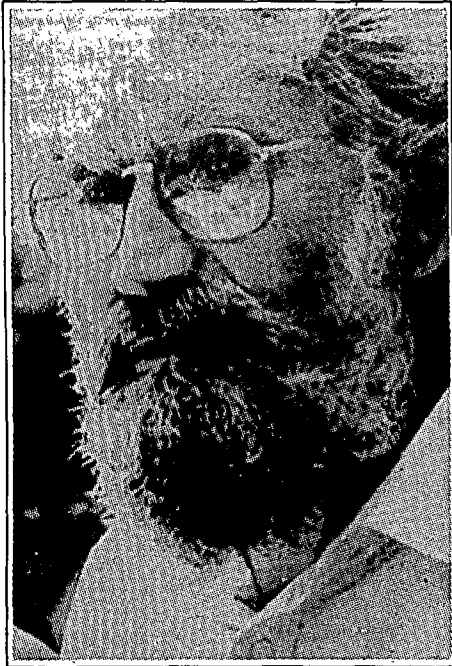
BARCELONA

Nombroses trucades anònimes van fer arribar a la parròquia de Santa Maria del Pi queixes per la conferència que dijous passat havia de pronunciar el teòleg ex-franciscà Leonardo Boff, segons fonts parroquials. En aquest ambient, Boff, un dels capdavanters de la teologia de l'alliberament, va parlar sobre «L'ecologia com nou espai del Sagrat» en un acte organitzat per la Fundació Alfons Comín, que omplí les voltes gòtiques de Santa Maria (unes mil persones).

La polèmica que envolta el teòleg brasiler va agafar una forta embranzida quan fa uns mesos anuncià públicament que deixava l'orde dels franciscans. Al respecte, va dir que no havia «abandonat l'Església, que se sentia a dins», però que havia fet una opció per lluitar millor contra la pobresa i en favor de la llibertat dels pobres.

Dins el tema de la conferència, proposà recuperar la teologia de la Creació, a partir d'una mirada que consideri la natura com «un gran sacrament, un mirall mitjançant el qual Déu es mira». També va subratllar l'aspecte comunitari de la Trinitat, que es revela en tot. Per això, afirma Boff, «una comprensió de Déu sense el món, ens ha portat a un món sense Déu».

Per últim va reivindicar la dimensió del 'Crist còsmic', no des d'una postura pan-teïsta, sinó partint de la constatació que «Déu està en tot, però que no tot és Déu». «La injustícia ens impedeix veure el món com un lloc on Déu vol ser trobat», denunciava, alhora que animava a descobrir el

El teòleg brasiler Leonardo Boff

Creador en «el món, al carrer, en la gent» i a «recuperar el sagrat d'una manera més tangible».

La Fundació Alfons Comín, que ha organitzat l'acte, es dedica a la promoció dels grups més desfavorits tot seguint la línia de treball de Comín, un dels impulsors dels cristians pel socialisme. Amb aquesta intenció concedeix premis internacionals, que enguany van dirigits a un diari de Sarajevo i a la ciutat de Tuzla, a l'antiga Iugoslàvia, pel treball i la convivència pacífica de les ètnies musulmanes, croates i sèrbies.

■ Guillem Farré

El gerent de l'Institut Tarrés, Josep Oriol Pujol, en un moment del seu parlament

Mons. Joan Carrera beneí l'equipament que albergarà 10 infants

Inaugurada la Llar Pere Tarrés

BARCELONA.— El propassat dia 17 de maig es van aplegar més de 150 persones a la seu de la Fundació per a la inauguració de la Llar Pere Tarrés, una nova iniciativa del Servei Colònies de Vacances. L'acte s'inicià amb la benedicció de la Llar que oficià Mons. Joan Carrera assistit per Mn. Manel Valls, Consiliari de la Fundació Pere Tarrés.

Després el Sr. Josep Oriol Pujol, Director de l'SCV, es va adreçar als assistents per explicar el perquè d'aquesta nova iniciativa i com s'inseria en les finalitats de l'entitat. Va agrair la col·laboració del Departament de Benestar Social i de la Família Fournier de la Torre que cedia els locals. La Sra. Teresa Perelló, Regidora del Districte de Les Corts, va expressar l'acolliment del barri a la nova iniciativa.

La Sra. Carme Dropez, Directora General d'Atenció a la Infància, que representava al

Conseller Antoni Comas que a darrera hora no va poder assistir-hi, va explicar el sentit de les llars infantils residencials i va lloar la tasca del conjunt de la Fundació Pere Tarrés. Per últim, el Sr. Bisbe Joan Carrera va agrair també la feina de la Fundació Pere Tarrés i va valorar la importància del treball educatiu amb els infants.

Els assistents a l'acte van poder visitar a continuació la Llar Infantil que ja ha començat a acollir a dues nenes del total de deu infants que hi viuran quan estigui a ple funcionament. Es va descobrir també la placa commemorativa de l'acte i d'agraïment a la família Fournier de la Torre. La Llar Pere Tarrés està ubicada en una vivenda annexe a la seu social de la Fundació Pere Tarrés del carrer Numància de Barcelona.

● C.C.

Fi de curs a la Facultat de Teologia de Catalunya

BARCELONA.— Coincidint amb el fi de curs a la Facultat de Teologia de Catalunya se celebrà l'acte final de la Commemoració dels 25 anys de la seva fundació. L'acte se celebrà a la capella del Seminari Conciliar, i fou presidit per l'arquebisbe Dr. Ricard M. Carles, a qui acompanyaven l'arquebisbe de Tarragona Dr. Ramon Torrella, el bisbe d'Urgell, Dr. Joan Martí i Alanís, i el bisbe auxiliar emèrit Dr. Ramon Daumal.

El Dr. Josep Gil, vice-degà de la Facultat inicià l'acte amb un documentat estudi dels camins que portaren a la fundació de la Facultat, iniciats a primers de segle. Seguidament el degà, Dr. Gaspar Mora féu un breu resum de l'actuació durant aquests 25 anys que s'han commemorat.

A continuació se celebrà l'Eucaristia presidida per l'arquebisbe de Barcelona, i concelebrada per l'arquebisbe de Tarragona i els bisbes d'Urgell i auxiliar emèrit.

Un senzill refrigeri de germanor va cloure amablement la diada.

● C.C.

Demanen als polítics que es comprometin a resoldre el problema

Els capellans de barris de parròquies gironines denuncien el racisme

GIRONA

El Col·lectiu de Capellans de Barris de les Parròquies de Girona, Figueres, Blanes, Poble Nou de Pineda i Sant Feliu de Guíxols han signat una nota en la que afirmen que «han constatat que els mateixos immigrants de casa nostra es mostren reactes a l'hora d'acceptar gitanos, africans o nord-africans». Segons l'escrit, «al principi hi havia indiferència, més tard preocupació i ara ja és desconfiança

i marginació».

Baixant a detalls concrets, els capellans dels barris diuen que «hem vist com els immigrants de color fan les feines més baixes i més mal pagades, viuen a part en habitatges abandonats o barraques al camp i, sobretot, en pisos i pensions on se'ls explota». També diuen que «en alguns bars i discoteques no se'ls accepta o se'ls fa pagar molt l'entrada i que la Llei d'Estrangeria provoca greus problemes pels mateixos immigrants que tenen por o s'aver-

gonyeixen de la seva procedència».

Per últim, els signants donen el seu suport a les associacions i col·lectius d'estrangers que treballen pels drets dels immigrants, especialment a l'informe titulat «Girona, 50 propostes sobre immigració». I pregunten «¿fins a quin punt els polítics es comprometen sobre tots aquests punts i quin lloc ocupen en els seus programes electorals?».

■ M. Caballé

Instituïts tres nous canonges de la catedral

LA SEU D'URGELL.— El Sr. Bisbe, després d'escoltar el parer del Capítol de la catedral, ha nomenat canonges els preveres Antoni Bastús, Pau Marqués i Ramon Vilardell.

Antoni Bastús i Riart va néixer a Tremp el 1930 i, després d'uns anys d'apostolat a Bogotà, darrerament ha servit la parròquia de La Pobra de Segur. A la catedral ocuparà la canongia de penitencier. Pau Marqués i Sort, nascut a Oliana el 1924, ha estat rector de Les. Ramon Vilardell i Mitjaneta, nascut a Madrona el 1934, és vicari general de la Diòcesi.

Després dels anteriors nomenaments, el Capítol de Canonges de la Catedral d'Urgell està format per nou canonges residencials i tres emèrits. El Capítol de Canonges, segons el Dret Canònic, «és un col·legi de preveres al qual correspon celebrar les funcions litúrgiques més solemnes a l'església catedral» (c. 503). També és competència del Capítol «complir aquells oficis que el dret o bé el bisbe diocesà els encomanin».

■ Antoni Mirabet

De Bangladesh al Brasil, la comunitat del Germà Roger s'ha escampat per tots els continents. Sempre amb el desig d'escoltar l'altre

«Els joves que vénen a Taizé tenen necessitat de saber-se estimats»

Amb veu dolça i viva alhora, parla de Joan XXIII, de la seva àvia, dels pobles de l'Índia. El Germà Roger, o l'alegria reblada a la fe!

Taizé és avui sinònim de reconciliació. ¿D'on us ha vingut, aquesta vocació?

—El perdó i la reconciliació no surten de manera espontània del cor humà. Requeixen una lluita interior. En la meua vida, jo he rebut un testimoni autèntic a través de la meua mare, des que era infant. La mare sempre escoltava els altres, mai no s'enfadava. I quan algú s'enrabiava, es feia aquesta reflexió: «aquest perd l'ànima». Viví la confiança de la fe amb una serenor

fonda. Uns anys abans de morir, tingué una crisi cardíaca. I quan va poder parlar, digué: «No em fa por la mort. Sé prou bé en qui crec». Ara bé, també deia: «¡L'estimo, la vida!» L'àvia no la tenia, aquesta serenor de la fe tan gran.

—Parlant de l'àvia, ¿què n'heu après, d'ella?

—Una cosa essencial: que la cosa millor per transmetre als altres és el desinterès de si mateix, donar-se. Quan va esclatar la Primera Guerra mundial, la meua àvia era viuda, i els tres fills combatien al front. Viví sola en una casa molt gran, al nord de

França. I hi va acollir tots aquells que fugien dels bombardejos. A la vora del foc, hi atenia, entre d'altres coses, les dones que havien de donar a llum. I no va marxar fins a l'últim minut, quan tothom va haver de fugir. En acabar-se la guerra, va dir-se que seria impossible de tancar amb un parèntesi aquells esdeveniments. Tenia una certesa: si els cristians es reconciliessin, potser podrien evitar una nova guerra a Europa. I va acompanyar això amb un gest d'una audàcia inaudita per a l'època: entrar a l'Església catòlica, quan la seva família era protestant (evangèlica) des del segle XVI.

—¿Que potser és d'aquí, d'on venia aquell projecte vostre d'aconseguir la reconciliació dels cristians, quan va venir en plena guerra, amb 25 anys, a instal·lar-vos en aquest llogarret perdut de Saona i Loira? Al cap de cinquanta-dos anys, ¿penseu que en un altre lloc hauríeu pogut viure la mateixa aventura espiritual?

—I tant que sí! No hi ha cap necessitat d'estar lligat afectivament a un indret concret. Des dels començaments, l'urgent era l'acollida, fos on fos i per pocs mitjans que tinguéssim. Déu ens demanava que ho féssim gairebé sense mitjans, amb aquesta casa de Taizé adquirida a molt bon preu, i amb els seu escàs terreny erm. Alguna cosa ja dóna: cards per a la sopa, nyàmeres... I per sort, al poble hi ha cargols!

—És justament això el que sorprèn tant als qui vénen per primer cop a Taizé. Espais per acampar, menges senzilles, algunes aules... i és aquí on s'hi acullen milers de joves...

—Per començar, no ens ho pensàvem pas, que hi vindria tanta gent, aquí. Allò que ens importava, era el fet de viure tots plegats una vida comunitària, els fruits de la qual no serien recollits fins la propera generació. I després, han començat a venir joves, cada cop més. S'ha amplificat el fenomen, i ens l'hem pres seriosament. Hem anat instal·lant les tendes i el material, si més no de cara als estius. Ara bé, sense deixar-nos endur per la incertesa del futur.

—¿Teníeu aleshores la seguretat que Taizé perduraria?

—L'any 1940, uns amics de Lió em van demanar que acollís refugiats que passaven a l'altra banda, sobretot jueus. L'estiu del 42, ja vaig veure que m'havien descobert. ¿Què podia fer? I vaig decidir que no continuaria fent-ho.

Fou una tarda que em trobava sol. Vaig veure clarament que havia posat en perill la meua vida, i que tot allò podia acabar-se. Dins meu, però, se'm va quedar gravada la certesa que Déu continuaria fent allò que

jo havia començat. I aquella certesa jo m'ha abandonat, tot i amb les dificultats i les proves.

—Hom pot pensar que aquesta cerca de reconciliació entre els cristians afecta totes les edats. ¿Com és que els joves els qui responen?

—Ens ho preguntem tot sovint, els membres de la comunitat. Potser el fet de visquem de la nostra feina, que no acceptem herències, que posem tot el que tenim al servei de la comunitat, fa que es creï un clima de confiança.

—Resta, però, el misteri de l'afluència. ¿Què hi busquen aquí, aquests joves, tan diferents?

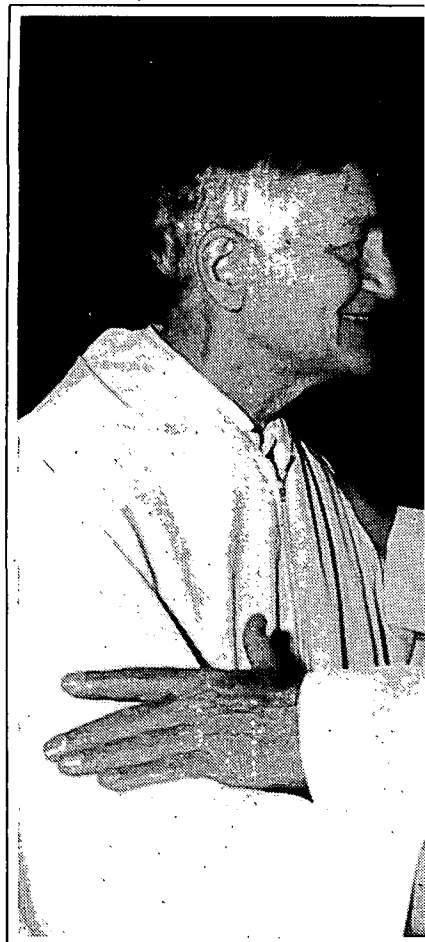
—N'hi ha que vénen pels canvis socials que veuen com a onades que se'ls passen al front i que n'aixequen d'altres. Uns tres són llicenciats, però no troben feina, l'endemà d'acabar els estudis es troben insegurs. N'hi ha que han patit abandonaments de la família. La manca d'afecte és la principal ferida que patia aquesta generació.

—Acollir els joves a Taizé vol dir, a vos, ser «gent que escolta, i no mestres espirituals». ¿En aquestes condicions, com els podeu ajudar a tirar endavant?

—A Taizé, tres vegades al dia hi ha pregària comunitària, i al vespre ens escoltem una bona estona a l'església amb els joves. Els germans escolten tots els qui venen a confiar-los alguna qüestió personal. Però la meua part, jo no dono consells. Els joves vénen aquí a cercar directrius, sinó a trobar-se compresos. I sobretot, vénen a saber-se estimats pel Crist. Això és el que els fa aixecar-se i albirar una via d'esperança. El papa Joan Pau II ho va veure ben clar i va venir a Taizé. Va dir: «Vénen a Taizé, els qui van a una font». S'hi queden una setmana, i després se'n van. I molts tornen.

—¿Com és que us fan tanta confiança les noves generacions? ¿És per la vostra intuïció?

—Doncs perquè els joves, com jo mateix,

Un pelegrí excepcional a Taizé

desitgen ser compresos i escoltats des de la nostra fe. I veuen que la nostra vida humana es construeix, en part, mitjançant la confiança dels altres. Pertot arreu, hi ha noies i noies que són creatius, innovadors. No entren dins aquesta espiral de l'egoisme. Al contrari, miren d'animar els qui volen deixar caure pel pendís. La com

El Germà Roger

El fundador de Taizé és un pioner de l'ecumenisme. I un testimoni de primer ordre del sentit de la vida, amb el suport de centenars de milers de joves.

Sens dubte, anirà a la 8a. Jornada mundial de la joventut, a Colorado, aquest estiu. Ja va ser present a la trobada d'Assís, el gener, i el mes passat a Viena, amb 105.000 joves europeus. Infatigable, el germà Roger! Té 77 anys, però rera el rostre apergaminat, sembla com si el somriure i el blau dels ulls mai no hagin d'envellir. El germà Roger ha estat capaç d'aconseguir aquell peculiar do que tant lloava Bernanos: el de restar fidel a l'infant que fou en altre temps. Fill d'un reverend, i estudiant de teologia, rebé de la seva mare la dolçor d'estimar la vida, i de l'àvia, la passió per la reconciliació dels cristians. Amb tot plegat, arribà a tenir una esperança tan forta que el decidí a marxar de Suïssa el 1940, i anar a instal·lar-se tot sol, a 25 anys, a la Borgonya francesa, per tal de fundar-hi una comunitat interconfessional.

Amb el temps, un centenar de germans de tots els continents li han anat fent costat... Apòstol de totes les reconciliacions, el germà Roger fou un dels primers a parar la mà als països de l'Est, sobretot per mitjà dels encontres europeus que ell va batejar com a «pelegrinatges de confiança a la terra». Una acció per la pau que li valgué l'any 1988 el premi Unesco. Malgrat tot, el fundador de Taizé és ben lluny de caure en la temptació d'esdevenir un líder espiritual. Ell s'estima més la dinàmica de ser un provisor, en comptes de crear un «moviment», i no ha deixat d'encoratjar els joves pelegrins perquè donin suport a les seves esglésies respectives.

És quan parla de Joan XXIII, el seu «pare espiritual», o del secretari general de l'ONU, o de la seva fillola Marie-Sonally, a la qual va recollir a l'Índia quan era a punt de morir, als quatre anys i mig, i a qui ell «no pot pas renyar», explica tot emocionat, és aleshores que es veu en directe, a casa seva, amb quina actitud parla de les coses: meravellat de tot. La peça on rep els visitants s'assembla a ell: mobles clars, flors, un mapamundi, llum.

A 20 anys, es pensava que tenia vocació d'escriptor, i de fet ha deixat marcades les etapes de la seva vida amb diverses publicacions que són punts de llum: «L'amor és com un foc, i aquest foc no s'extingirà mai...» El germà Roger també acostuma a escriure cada any una «Lletra» des del Sahel, retirat en un poble de barragues de Kenya, a fi de nodrir les reflexions que es fan en les trobades intercontinentals de Taizé.

Bo i examinant la darrera d'aquestes cartes, s'hi troba una frase que el pot ben definir: «El Crist no ens tracta com a gent estranya. Ens veu com a molt propers, com a persones prou senzilles, transparents com un cel de primavera, d'una primavera que es desvetlla». ¿En coneix, el germà Roger, d'estacions que no siguin la primavera?

■ André Madec i
Chantal Joly
(de Pèlerin Magazine)

■ C.J.

El Germà Roger en la Trobada de Joves a les Drassanes de Barcelona el 1979

tat de Taizé sap que pot trobar-hi suport, en aquesta gent. Si nosaltres arribem a aplegar aquesta xifra enorme de gent, és gràcies a tota aquesta cadena, i també a les Germanes de Sant Andreu, que des de 1966 viuen al poble del costat i asseguren una part de l'acollida. Sense elles i les joves que s'hi estan durant un any, nosaltres no podríem fer res.

—Vós heu escrit: «És a punt d'arribar una primavera de l'Església. Ben aviat ens escalfarà el seu foc». Les esglésies,

el món. Són com una petita floreta amagada.

—Doncs, és ben difícil de veure aquesta primavera, als països de l'Est!

—Hem rebut de Rússia una carta d'una jove metgessa de 28 anys. Malgrat les difícils condicions de la seva vida, ha renunciat a ficar-se en uns negocis tèrbols, molt rendibles, de la seva feina, tot i que les amigues li ho aconsellaven, perquè se sentia compromesa per l'Evangelí. Durant trenta anys, nosaltres no hem deixat d'anar i venir als països de l'Est. Un dels nostres germans, que fou empresonat a la Unió Soviètica als 16 anys, ens ha encoratjat molt a obrir-nos a aquests països. Hem fet cas de la seva intuïció, però no n'hem parlat gaire, per no comprometre la gent que visitàvem.

¿I com ens ho fem els germans per atansar-nos als russos i per acollir-los si vénen? Doncs, en aquest sentit són molt importants el telèfon i el fax, que nosaltres fem servir molt. Els nostres interlocutors ens expliquen les coses que fan, en contactes molt breus. És important no oblidar que ells surten d'una situació de gran pobresa i que hi ha certes condicions que encara no permeten que puguin sortir.

—Vós sempre heu estat molt sensible amb les diferències entre l'Est i l'Oest, i també entre el Sud i el Nord. ¿És aquesta la raó per la qual la comunitat s'ha escampat pels altres continents?

—Gairebé de seguida que vem començar, vàrem veure clar que no tots havíem de viure a Taizé, ans convenia que ens despleguéssim per tots els continents. Calia que la comunitat arrelés allà on es troben els més pobres, els més necessitats, els qui pateixen malalties, els qui moren més aviat del compte: amb ells la nostra vida adquiriria immediatament un sentit.

—¿És el fet de compartir, ja sigui al Senegal, al Brasil, o a Corea, allò que us ha donat una experiència tan gran de diàleg amb els creients d'altres religions?

—Sí. I per part meua, jo recordo tot sovint unes paraules d'un musulmà po-bríssim de Bangla-Desh, al qual vaig sentir pregant amb fervor a la vora de la seva dona moribunda: «Nosaltres tenim el mateix mestre, però encara no se'ns ha revelat». En aquest sentit, el papa Joan Pau

II ha fet uns gestos profètics en convocar els encontres d'Assís. La pregària recent en totes les llengües, el mes de gener, és per a mi una de les més boniques que he sentit mai.

—És difícil d'imaginar-se el germà Roger sense infants al seu voltant. ¿Per què?

—A mi no m'agrada parlar en públic, però quan sóc al seu costat, m'oblido de les multituds. Els nens són un signe de la simplicitat del cor. Escolten sense entendre, i no poden retèner gaire més que un mot: allò que és essencial en la primera edat, és la confiança en Déu. Aquesta presència constant d'infants és important per a mi, igual com ho és per a les altres persones grans.

—En la vostra darrera Lletra, justament, hi ha una frase que es refereix a aquests darrers: «N'hi ha que són d'edat avançada i que es troben envoltats de solitud. ¿Qui sabrà adreçar-los alguna paraula provinent de l'Esperit Sant?» Això és un discurs diferent del que se sol sentir sobre la vellesa.

—La societat d'avui omple els seus fills de béns materials, però connecta poc amb la gent jove. I és allà on es descobreixen vertaders deserts de soledat, fins i tot en les parròquies. El nostre desig, a Taizé, és que els joves es preocupin de la gent gran, dels que són a prop d'ells. I aleshores, seran els joves els qui rebran, perquè al costat d'aquells que han acumulat una experiència tan gran de la vida, hom pot trobar-hi un tresor de desinterès.

—Entre els ancians, n'hi ha molts que viuen amb dolor l'allunyament dels seus fills i nets de l'Església. ¿Té per a ells cap mot d'esperança?

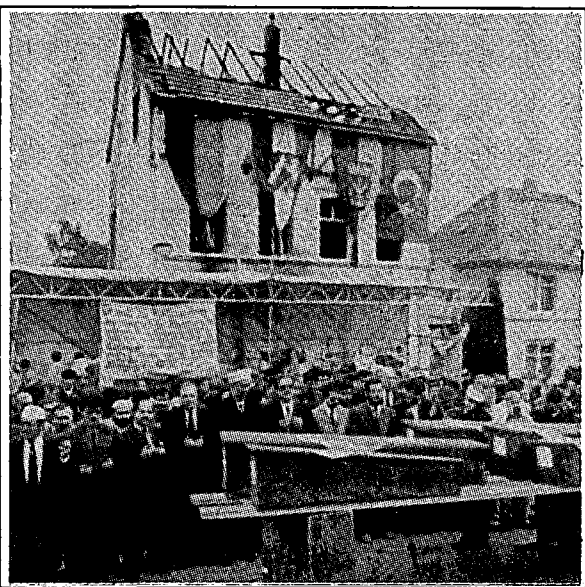
—Jo els voldria dir: no estigueu inquiets, heu donat el millor de la vostra vida i heu de recordar aquesta frase meravellosa de sant Joan: «Si el vostre cor us condemna, Déu és força més gran que el nostre cor, i Ell ho sap tot de nosaltres». Si els pares i els avis aconsegueixen mantenir una gran senzillesa en tot, tindran la pau al cor i una joia molt fresca...

Joan Pau II, l'octubre del 1986

però, es buiden. ¿On els veieu, els signes d'aquesta primavera?

—Moltes de les realitats evangèliques resten invisibles. Hi ha nombrosos cristians que confien en Déu davant els patiments dels altres, que reparteixen els seus béns, que es comprometen en els diversos camins de l'Església, i davant els drames que passa

Els turcs de Solingen acomiaden els cadàvers de les cinc dones assassinades pel terrorisme racista.

El nou president de Guatemala, Ramiro de León Carpio (el primer a l'esquerra) en una manifestació de protesta contra l'anterior president Serrano.

El Tribunal Constitucional alemany va declarar anticonstitucionals amplis passatges de la Llei de l'Avortament aprovada l'any passat pel Parlament.

1, dimarts

Berlín: desordres i protestes per l'atac racista a Solingen

Els aldarulls protagonitzats diumenge a la nit per joves turcs, ahir a la tarda es reproduïren amb enfrontaments entre manifestants i policies a Solingen. A més també es produïren friccions entre els mateixos turcs de diferents tendències polítiques. Mentrestant la policia ha detingut un jove de quinze anys que fins ara no era conegut com a militant de l'extrema dreta i al qual s'acusa de ser l'autor de l'atemptat. El ministre d'Afers Estrangers alemanys Klaus Kinkel, va adreçar un missatge al 1.600 turcs residents a Alemanya en el qual deia entre altres coses: «Aquest país vol el millor per a vosaltres i us defensarà i protegirà fins on sigui possible...»

Belgrad: destitució del president iugoslau

El president de la República federal iugoslava, Dobrica Cosic, ha estat destituït en votació de les dues Cambres que formen el Parlament federal. El motiu aparent és l'acusació d'haver violat la Constitució diverses vegades i intentar apoderar-se del control de les forces armades de la federació que formen les Repúbliques de Sèrbia i Montenegro. Pel seu compte el president de Sèrbia Slobodan Milosevic ha demanat al president de Macedònia, Kiro Gligorov que no accepti el desplegament de tropes nord-americanes en el seu territori, on ja hi ha 800 cascos blaus escandinaus...

Nicòsia (Xipre): les futures relacions Líbia-Israel

Segons un comerciant hebreu establert a Líbia, s'han produït contactes d'alt nivell entre Israel i Líbia. Les manifestacions del comerciant han estat ratificades per ministres hebreus, i és possible que aquest any Gaddafi reconegui l'Estat d'Israel, i s'hi desplaçi per visitar Jerusalem. De moment es segur que 200 pelegrins libis visitaran la mesquita d'Al-Aksa, tercer lloc sant de l'Islam...

2, dimecres

Sarajevo: la situació als Balcans

La guerra no respecta ni l'ajut humanitari: cinc voluntaris italians de l'organització *La llavor i el fruit* foren tirotejats a sang freda per guerrillers amb uniforme bosnià; resultaren tres morts. També va ser atacat amb obusos un comboi danès que portava ajuda a Maglaj; moriren dos conductors i un traductor... Finalment, dues granades de morter han fet onze morts i un centenar de ferits en un camp de futbol improvisat on, aprofitant l'aparent calma bèl·lica dels últims dies s'havia organitzat un torneig de futbol... Finalment, a Belgrad, Slobodan Milosevic s'ha fet càrrec de tot el poder, després de la destitució de Cosic, i malgrat les protestes de milers de persones que es manifestaven pels carrers de la capital.

París: urgeixen la ratificació anglesa del Tractat de Maastricht

El president Mitterrand i el canceller Kohl es reuniren ahir a Beaune, per primera vegada després de les eleccions franceses, i acordaren urgir el govern de Londres que ratifiqui definitivament el Tractat de Maastricht. També parlaren del problema dels Balcans, coincidint que no s'ha d'abandonar el pla de pau Vance-Owen.

Guatemala: dimissió del president Serrano

Després de la desautorització del Tribunal Suprem Electoral i les constants protestes del poble guatemalenc, el president Jorge Serrano, autoerigit dictador, s'ha vist obligat a dimitir. Ara la incògnita està en qui serà el seu successor. El ministre de Defensa, el general José Domingo García Samayoa ha dit que «no assumirà cap altra funció que la de ministre de Defensa». La impressió és que qui sigui elegit president assumirà el càrrec interinament fins a les noves eleccions.

3, dijous

Belgrad: la crisi dels Balcans

Slobodan Milosevic, president de Sèrbia, va apropiarse de tot el poder a la nova Iugoslàvia, acceptant tota mena de reptes de l'oposició el líder de la qual, l'escriptor Vuk Draskovic, va ser detingut durant una violent manifestació pels carrers de Belgrad. Es dona el cas que Draskovic ha evolucionat des de l'ultra-nacionalisme serbi a liderar una actitud francament pacifista, enfront els neocomunistes de Milosevic, veritables impulsors de la guerra a Bòsnia... Mentrestant, el contingent espanyol de *cascos blaus* ha sofert una altra baixa amb la mort per accident del sergent Angel Tomel Yañez.

Brussel·les: Alemanya vol una nova cimera sobre la Unió Europea

El canceller alemany Helmut Kohl va proposar una nova cimera de caps d'Estat i de Govern de la Comunitat Europea, per a mitjans del proper setembre o primers d'octubre, amb l'objectiu de relançar el projecte d'Unió Europea. La idea ha estat abonada pels altres caps de govern present a Brussel·les, o sigui els d'Holanda, Luxemburg, Grècia i Bèlgica. El motiu de la reunió o Consell Europeu extraordinari seria examinar el fet que la situació de quan es va aprovar el Tractat de Maastricht, el desembre del 1991, ja del febrer propassat, quan es va firmar, no és la mateixa que l'actual.

Guatemala: confusió sobre la successió de Jorge Serrano

L'ex-president Jorge Serrano ha abandonat el país refugiant-se a Texas (EEUU). El vice-president Gustavo Espina va proclamar-se successor sense esperar la decisió del Parlament, emparant-se en el suport del ministre de Defensa José Domingo García. Però al carrer, les protestes no s'han fet esperar i la fiscalia demana la captura del vice-president acusant-lo de violar la Constitució, de corrupció, de rebel·lió i altres delictes...

4, divendres

Berlín: comiat de les cinc víctimes de Solingen

Els cossos de les cinc víctimes de l'atemptat neonazi de Solingen han estat traslladats a Turquia on rebran sepultura. Milers de persones reteren el seu últim i emotiu homenatge en el funeral que se celebra a la mesquita de Colònia. El president d'Alemanya, Von Weizsäcker va afirmar que «els assassinats de Möln i Solingen no són fets aïllats i fora de context sinó resultat del clima de xenofòbia generat per l'extrema dreta»; també el president va invocar al respecte per la dignitat de la persona humana. Totes les banderes d'institucions oficials del land Renània del Nord-Westfàlia han onejat a mig pal, en senyal de dol.

Belgrad: Milosevic, nou dictador

El règim instaurat per Milosevic després de la destitució del president Cosic es disposa a prohibir el principal partit de l'oposició a Sèrbia, liderat per Vuk Draskovic, el qual ha estat detingut i segons sembla torturat i es tem per la seva vida. La repressió s'estén i Milosevic la justifica pels efectes del bloqueig internacional, que ha paralitzat l'economia i descontrolat la inflació. La destitució de Cosic no ha estat ben rebuda a Rússia on el ministre d'Afers Estrangers l'ha qualificat d'incompatible amb els principis de la democràcia.

Guatemala: el nou president de la República

Gustavo Espina, el vice-president, amb el suport de l'Exèrcit ha estat proclamat nou president de Guatemala, en espera que sigui confirmat en el càrrec pel Congrés. Amb aquesta forçada solució s'esvaeixen les esperances de regeneració de les institucions, de neteja dels polítics corruptes...

BONA NOTÍCIA • BONA NOTÍCIA • BONA NOTÍCIA • BONA NOTÍCIA • BONA NOTÍCIA • BONA NOTÍCIA • BONA NOTÍCIA • BONA

> Mitterrand i Balladur volen demostrar a Kohl que la col·laboració entre president i govern és estreta. L'Elisi i Matignon ofereixen una imatge d'unitat i perfecta cohabitació.

> Els ministres d'Interior i Justícia de la Comunitat Europea van prendre ahir a Copenhaguen una resolució per garantir les condicions de vida de les persones que fugen de la guerra a l'ex-Iugoslàvia.

> Els ministres d'Interior i Justícia de la Comunitat Europea (C.E.) reunits a Copenhaguen van decidir ahir obrir una investigació per aclarir si els actes de violència sobre els estrangers són comesos per grups organitzats...

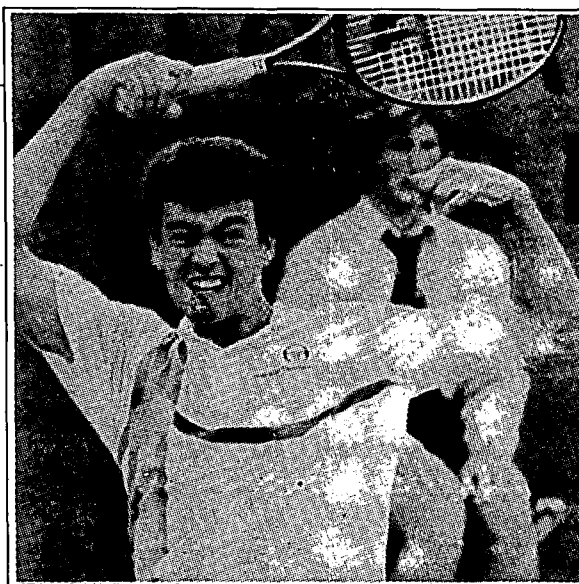
> Els ciutadans libis que van anar en pelegrinatge a Jerusalem van anunciar ahir en una conferència de premsa que «havia demanat perdó» a Muammar al-Gaddafi per haver anat a Israel sense autorització prèvia de les autoritats libies...

El claretià pare Bernardo Blanco parla amb el president de Castilla-León del seu segrestament a les Filipines on pensa tornar el proper setembre.

Una dona sèrbia parla telefònicament amb les línies musulmanes interessant-se per l'estat del seu fill, fet presoner en els combats.

El català Sergi Bruguera que va aconseguir el preuat trofeu Roland Garros, en vèncer el nord-americà Jim Courier.

5, dissabte

Nova York: l'ONU defensarà les zones de seguretat de Bòsnia

Els quinze Estats membres del Consell de Seguretat de l'ONU, sota presidència espanyola, aprovaren ahir la resolució 836, per la qual s'enviaran més «cascos blaus» (entre 5.000 i 10.000) amb la missió de protegir el milió de musulmans que viu a les sis regions declarades «zones de seguretat» (Sarajevo, Srebrenica, Zepa, Gorazde, Tuzla i Bihac) assetjades per les forces sèrbies. La resolució va ser adoptada amb les abstencions de Veneçuela i Pakistan. Aquest darrer va manifestar la seva preocupació «per la negativa de la part sèrbia de Bòsnia d'acceptar el pla de pau Vance-Owen»...

Kiev (Ucraïna): ajornament de l'eliminació d'armes nuclears

Ha causat preocupació a Occident la decisió del Parlament de Kiev d'ajornar la ratificació del tractat START sobre eliminació d'armes nuclears. No s'ha concretat la data d'ajornament. La preocupació és sobretot pel desig manifestat pel president del govern ucraïnès, Leonid Kutzma, de conservar temporalment una part de l'armament nuclear. Això ha fet que intervingués el president de la República, Leonid Kravtchuk, que va recordar el compromís d'Ucraïna d'eliminar totalment les seves armes nuclears... ¿qui podrà més?

Guatemala: oposició contra Espina

Totes les forces civils de Guatemala s'han unit per evitar que l'exèrcit intenti un cop de força per consolidar la presidència de Gustavo Espina, el vice-president autoproclamat successor de Serrano. El premi Nobel de la Pau Rigoberta Menchú continua la seva campanya particular d'oposició i aplega cada dia més partidaris.

6, diumenge

Moscou: difícil gestació de la nova Constitució

La sessió d'obertura de la Conferència Constitucional per dotar la Federació Russa d'una nova Carta Magna fou tempestuosa. Khasbulatov i 100 dels seus diputats adeptes es retiraren protestant. Segons Ieltsin, l'actuació de Khasbulatov «va ser un intent premeditat de provocació». Al president rus li interessa que en la nova Constitució el cap de l'Estat tingui amplis poders, tals com presentar el cap del govern, proposar els magistrats dels alts organismes de Justícia, dissoldre el Parlament i convocar eleccions, etc.... Tot això és el que els conservadors (comunistes) no volen i, en conseqüència, fan la màxima obstrucció.

Roma: avui, eleccions municipals parcials a Itàlia

Avui, onze milions d'italians acudirán a les urnes per elegir alcaldes i consells regionals. Es preveu que els ciutadans manifestaran la seva repulsa als partits tradicionals tan afectats de corrupció política. En aquestes eleccions s'estrena un nou sistema electoral, i es considera un assaig de càr a les eleccions generals que se celebraran segurament el pròxim octubre. Aquests comicis han despertat una gran expectació.

Sarajevo: la crisi dels Balcans

No ha estat ben rebuda pel govern de Bòsnia la decisió de les Nacions Unides de defensar els enclavaments musulmans per mitjà de zones de seguretat protegides pels «cascos blaus». El vice-president de la República, Ejup Ganic, va qualificar de «camps de concentració» aquestes zones, i va lamentar que el Consell de Seguretat aprovés la resolució sense prèvia consulta al govern bosnià. Aquestes crítiques musulmanes contrasten amb l'opinió del líder serbi, Karadzic, que fins i tot es va mostrar disposat «cooperar» amb l'ONU en el respecte a les zones de seguretat.

7, dilluns

Madrid: ahir, eleccions generals a tot Espanya

Ahir se celebraren les anunciades eleccions generals per designar els membres de les dues Cambres. Els resultats gairebé definitius són els següents: Partit Socialista Obrer Espanyol, 158 escons; Partit Popular, 142 escons; Izquierda Unida-Iniciativa per Catalunya, 18 escons; Convergència i Unió, 17 escons; Partit Nacionalista Basc, 5 escons; Herri Batasuna, 2 escons; Unió Valenciana, 1 escó; Partit Aragonès Regional, 1 escó; Comunitat Canària, 4 escons; i Esquerra Republicana de Catalunya, 1 escó.

Nova York: reunió d'urgència del Consell de Seguretat

El Consell de Seguretat de l'ONU s'ha reunit en sessió urgent per debatre la mort de 28 «cascos blaus» a Somàlia, on la facció del general Aidid ha provocat una massacre que, a més, ha provocat prop de 200 ferits. El Secretari General de l'ONU exigeix un «castig per als autors». Mohamed Farah Aidid és un «senyor de la guerra» que se sent molest per l'ajuda internacional al poble de Somàlia que qualifica com una «ingerència internacional»...

París: visita del ministre de Defensa a Bòsnia

El ministre de Defensa, François Léotard, va fer ahir una visita sorpresa d'unes hores a Sarajevo, per reunir-se amb els «cascos blaus» francesos destacats a la capital bosniana, i va entrevistar-se amb el cap de les forces de les Nacions Unides allí destacades, el general Philippe Morillon. Per altra banda, el president Mitterrand va adreçar un missatge a Slobodan Milosevic, president o dictador de Sèrbia, demanant-li l'alliberament del cap de l'opositor Moviment Serbi de Renovació, Vuk Draskovic i de la seva esposa.

L'art del pacte

El PSOE continuarà governant. I de les primeres declaracions dels seus líders es desprèn que ho farà en solitari, a través de pactes puntuals o més estables. Tot encara està per determinar.

A molts països europeus aquesta manera de governar sorprèn. I no negativament, sinó que provoca una clara i sovint no gens sana enveja. Cap govern important d'Europa, cap dirigent, pot fer la seva feina sense practicar el funambulisme. Els casos més clars poden ser els de Bèlgica, on el govern està format pels quatre partits polítics més forts del país. O el ja legendari desgavell italià.

A la Gran Bretanya el cas és ben paradoxal. El conservador John Major té majoria absoluta. Però la revolta la té al pati de casa, entre les seves files. Un forúncul que té un nom ja no tan metàl·lic, Margaret Thatcher.

L'alemany Helmut Kohl compta en aquests moments amb la inapreciable col·laboració de l'oposició socialdemòcrata, que entre dubtes i escàndols, no acaba de trobar el seu líder per pendre-li la cancelleria federal.

França, amb la recent i contundent victòria del centre dreta, sembla haver encetat un nou cicle de majories parlamentàries estables a Europa. Però la cohabitació, la convivència entre un president socialista i un govern conservador, garanteix l'existència de maldecaps pels seus dirigents.

Cert que la pèrdua de la majoria absoluta del PSOE obligarà a Felipe González a lluir unes dots d'ell ja oblidades: l'art del pacte parlamentari.

Des dels temps de la UCD, el congrés espanyol ha assistit a les majories absolutes. Ara els parlamentaris, del partit del govern i de l'oposició, hauran d'aguditzar les seves astúcies. La intel·ligència i l'art del comerç polític tenen entrada, novament, a l'escena parlamentària.

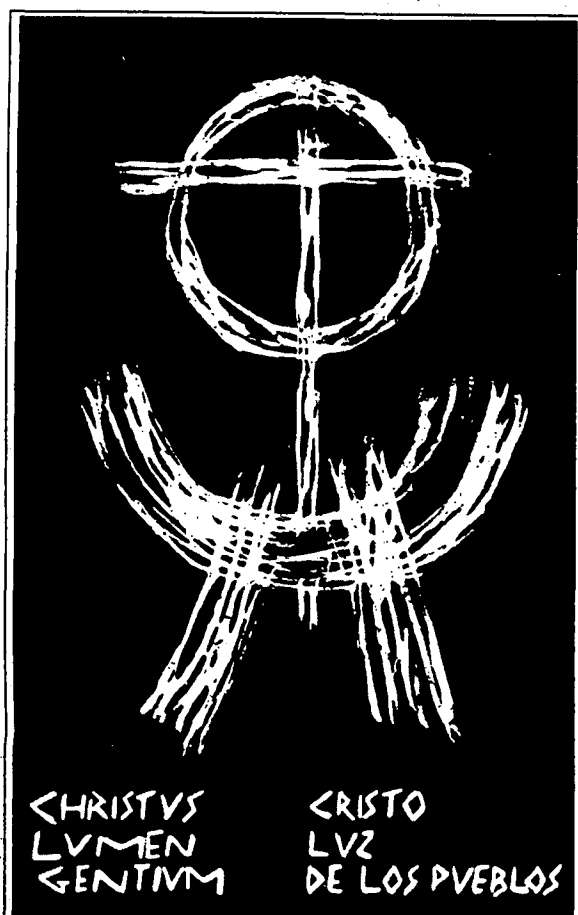
■ Jordi Roigé i Solé

NOTÍCIA • BONA NOTÍCIA • BONA NOTÍCIA • BONA NOTÍCIA • BONA NOTÍCIA • BONA NOTÍCIA

> A les zero hores d'avui s'ha tancat la campanya electoral a Espanya, i entra el «dia de reflexió» en espera de les eleccions que se celebraran demà... Ha estat una campanya amb molts discursos, però sense incidents notables.

> El poble alemany no està conforme amb els actes racistes de l'extrema dreta, i així ho demostra amb els continus actes de protesta que es registren arreu de la República Federal Alemanya.

> El Parlament de Guatemala ha aconseguit tancar la crisi política oberta per Serrano, elegint Ramiro de León Carpio, nou president de la República a anticllutador pels drets humans, i que aposta per la reconciliació nacional i la defensa de les llibertats.

Amb el tema «Eucaristia i Evangelització» s'ha inaugurat el Congrés Eucarístic de Sevilla

- A l'acte inicial de la catedral acudiren 250 cardenals i bisbes i centenars de teòlegs
- Més de 6.000 persones assisteixen a les sessions d'estudi
- Es preveu un milió de fidels per la missa del diumenge, que presidirà el Sant Pare

De la nostra enviada especial, ■ Glòria Carrizosa

«Aquí estem, hem vingut de molts llocs de la terra, disposats a celebrar el 45è. Congrés Eucarístic de l'Església Catòlica, sota l'aspecte específic de la Nova Evangelització». Amb aquestes paraules monsenyor Miguel Oli-

ver, Secretari General del CEI va inaugurar dilluns, 7 de juny, el 45è. Congrés Eucarístic Internacional que, sota el lema «Crist llum dels pobles», aplega durant una setmana la comunitat cristiana d'arreu del món al voltant de Jesucrist en el Sagrament de l'Eucaristia.

El Congrés de Sevilla, que serà clausurat pel Sant Pare el proper diumenge 13 de juny, ofereix diversos actes al voltant de l'Eucaristia i l'Evangelització tema central del Congrés, per aprofundir sobre la importància d'aquest sagrament i veure la incidència real que té en la vida dels cristians.

Més de 6.000 persones s'han apuntat a les sessions del Congrés, entre els quals destaquen els delegats nacionals de 74 països que guien els pelegrins de les seves respectives nacions, així com els 60 delegats diocesans espanyols i altres especialistes de l'Església catòlica. La participació espanyola es calcula al voltant del 40%.

Participar a l'Eucaristia

El Congrés que se celebra a Sevilla en motiu del 5è. Centenari de l'Evangelització d'Amèrica, ofereix diverses ponències i col·loquis a la Catedral, al voltant de l'Eucaristia i l'Evangelització. El Cardenal de Colònia, Joachim Meisner qui va oferir la ponència d'apertura del Congrés, va aprofundir en el Sagrament «on Jesús es fa present i que conté el patrimoni de salvació de l'Església en tota la seva plenitud». Segons Meisner quan «Jesús es lliura als seus per amor, suposa el començament de l'Evangelització. El Cardenal va insistir sobre la necessitat que actualment té l'Església d'evangelitzar, o sigui de «portar la Bona Nova a tot el

món». El Cardenal alemany va animar als cristians a participar d'una forma més activa a l'Eucaristia. «El cristià no ha de ser només consumidor del Cos i la Sang de Jesucrist, sinó que s'ha de deixar transformar pel seu amor».

L'Arquebisbe de Milà, el Cardenal Carlo Maria Martini, i el Cardenal Jaime L. Sin, Arquebisbe de Manila, oferiren altres ponències, totes elles presidides per l'Arquebisbe de Sevilla, Carlos Amigo. Altres conferències públiques interessants han estat les del professor Guzmán Carriquiry sobre «l'Eucaristia i testimoni cristià» o la de sor Juana Elizondo Leiza, superiora general de las Hijas de la Caridad que féu una reflexió al voltant del sagrament Eucarístic i el compromís social.

Durant tota la setmana, el Santíssim Sagrament ha estat exposat a diverses esglésies de Sevilla. Avui, dijous, a partir de les 8 del matí se celebra una Eucaristia a la Catedral i la solemne processó de Corpus Christi.

Vetlla de la Solidaritat

A més a més de les xerrades i ponències al voltant del tema «Eucaristia i Evangelització», el Congrés ha volgut insistir molt en el fet de ser més solidaris amb els pobres i marginats que pateixen rebuig social. Per aquest motiu, avui dijous, 10 de juny, a partir de les set de la tarda se celebrarà la Vetlla de la Solidaritat al Palau Municipal d'Esports de San Pablo.

La Mare Teresa de Calcuta, així com el Missioner padre Blanco, recentment segrestat a les Filipines, assistiran a aquesta Jornada que pretén unificar una sèrie d'accions a favor dels més

necessitats. Aquest mateix dia es farà una col·lecta i també a la Missa de cloenda que el Papa presidirà el diumenge 13 de juny, per recollir diners pel Projecte Social Home. Aquest programa, que ja té una llarga experiència

a EE.UU. Itàlia i Espanya, es dedica a la desintoxicació, a la rehabilitació i la reinserció del toxicòman a la societat. D'aquesta forma s'ha volgut que el Congrés Eucarístic Internacional deixi uns fruits concrets

plasmats en el «Projecte Home». Tanmateix el Sant Pare inaugurarà el proper diumenge, 13 de juny, des de la Residència de vells «San Rafael» i d'una forma simbòlica tota l'obra social d'aquest Congrés que ja s'anomena de la «Nova Evangelització».

La visita del Sant Pare

Els congressistes i fidels cristians han envaït Sevilla des de principis de setmana. Aprofiten el bon temps per passejar pel Parc de María Luisa, just al costat del Centre de premsa on treballen més de 1.500 periodistes acreditats. Els pelegrins combinen els actes del congrés i l'oportunitat de descobrir Sevilla: el popular barri de Santa Cruz, la sumptuositat de la Catedral o l'herència de l'Expo, Cartuja 93, el Parc dels Descobriments que aplega un gran nombre de pavellons temàtics i noves atraccions.

Els pelegrins esperen ansiosament l'arribada del Sant Pare demà passat, dissabte, el qual ressarà l'Angelus des de la Giralda i parlarà a tots els fidels aplegats a la Plaça Virgen de los Reyes. A la tarda, el Sant Pare ordenarà a 25 sacerdots, la gran majoria espanyols, al Palau Municipal d'Esports. La nit del dissabte hi haurà una vigília del Papa amb els joves. És previst que hi assisteixin 4.000 nois i noies que no s'han volgut quedar al marge d'aquest esdeveniment internacional. La gran majoria, però, s'espera que siguin sevillans o andalusos ja que les dates del Congrés coincideixen amb els exàmens de final de curs, han impedit que molts joves d'arreu d'Espanya viatgin a Sevilla.

La solemne Missa «Statio Orbis» que presidirà el Sant Pare el diumenge 13 a Sevilla al Campo de Feria i que es preveu aplegarà un milió de persones, clourà el 45è. Congrés Eucarístic Internacional.

Monsenyor Miguel Oliver Román, secretari general del Congrés, conversa amb la mare Teresa de Calcuta, que assistirà a la «Vetlla de la Solidaritat» el dijous a la nit

Participació de les Diòcesis Catalanes

Uns 200 Congressistes catalans, encara que aquesta xifra es podria duplicar pels fidels que aniran a veure el Papa durant el cap de setmana, participen al Congrés Eucarístic de Sevilla.

A la Diòcesi de Barcelona es va crear una Comissió per aquest esdeveniment presidida pel doctor Francesc Muñoz. La Delegació Diocesana de Pastoral de Joventut també ha participat activament per la preparació del Congrés. Durant els darrers mesos s'ha difós el material preparatori per aquest esdeveniment eclesial, per les parròquies i diversos moviments i se'ls va convidar a diverses xerrades i actes entorn el sagrament de l'Eucaristia.

El divendres 11 de juny, s'ha dedicat al Sagrament de la Reconciliació i la unió dels malalts, es convidà als membres de les diòcesis catalanes que s'hagin desplaçat fins a Sevilla, a participar a la trobada que presidirà l'Arquebisbe de Barcelona, Ricard Maria Carles, a partir de dos quarts de vuit de la tarda a la Capella de la Hermandad de Nuestra Señora de Montserrat (prop de la Parròquia de la Magdalena).

Residencia Geriátrica BON VIURE

Estem a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, calefacció, ascensor, sala repòs, control sanitari i teràpia humana. Estades per sempre, i per convallescències. Pocs places.

Tel. 427 44 53.

El Papa Joan

■ Pere Tena

Avui fa exactament trenta anys, més o menys a l'hora en què escric aquesta reflexió —són les set de la tarda—, una onada de pregària silenciosa i de tristesa continguda envaïa l'Església: el papa Joan XXIII agonitzava. A la plaça de Sant Pere, el Cardenal Vicari celebrava la missa, i milers de fidels eren presents al lloc, altres ho seguïem davant del televisor. Després, fou el moment de les corrues a la basílica de Sant Pere per pregar davant del cadàver, i, finalment, la solemne processó exequial. Als que fórem testimonis, propers o llunyans, d'aquells fets, difícilment se'ns oblidaran, com un moment privilegiat de vida de l'Església, de comunió respectuosa i cordial amb el Papa, el successor de Pere, i d'experiència de solidaritat espiritual.

A les grutes vaticanes

Quan aquesta tarda baixava l'escala estreta que porta, des de la basílica de Sant Pere, a les grutes vaticanes, mantenia precisament aquests records. El sepulcre de Joan XXIII, d'una gran simplicitat, està situat a la dreta mirant la tomba de sant Pere. Un antic relleu amb la figura de la Mare de Déu cobreix amorosament aquelles despulles mortals del Papa tan estimat.

Diffícilment passa cap grup de visitants de les grutes que no es pari uns instants, evocant la figura i pregant. I, mentre hom contempla aquest fet, i prega també en aquell lloc, no pot estar-se de fer interiorment una pregunta: ¿per què el papa Joan XXIII va arribar tan endins en el cor dels cristians, i de tots els homes?

Recentment, el papa Joan Pau II feia notar precisament aquesta característica, recordant als fidels el trentè aniversari de la mort del seu predecessor. Popularment s'ha creat el terme que en italià sona molt bé: «il Papa buono». Cal dir, tanmateix, que és una fórmula que pot resultar bastant

equivoca, i àdhuc injusta si serveix per fer comparacions.

M'agrada més reflexionar sobre les característiques del papa Joan XXIII des d'una altra perspectiva, potser més concreta històricament, que mostra a la vegada les bases naturals del seu carisma.

La simplicitat espiritual

Entorn del papa Roncalli s'expliquen una veritable col·lecció de «floretes». No es tracta ara de repetir-les, i menys de convertir la seva figura espiritual en un anecdotari edificant. La cosa que em sembla fonamental en ell és la seva simplicitat espiritual, que no és exactament el mateix que l'espontaneïtat del moment.

A la base de la figura espiritual del papa Joan hi ha uns elements simples, que han madurat en comprensió i exercici a través dels anys, restant però substancialment immutables. Cal llegir el Diari de l'ànima per adonar-se'n. La seva divisa, presa de la tradició espiritual, n'és un testimoni perfecte: «Oboedientia et pax» (Obediència i pau). Quan ell explica la devoció amb què recitava aquestes paraules tot besant la imatge de sant Pere, al Vaticà, es comprèn el seu sentit de confiança en les mans de Déu, d'amor a l'Església, de serenitat davant les situacions difícils.

La seva presentació, tan repetida en les primeres al·locucions, com a «Josep, el vostre germà», és una altra d'aquestes ba-

ses: el sentit de fraternitat, que en definitiva és sentit de filiació divina, de paternitat de Déu, de respecte per tota persona.

Un home parlador

Aquí sí que hom explica anècdotes amb profusió. Al papa Roncalli li agradava parlar. Un cardenal amic seu el considerava «seccatore» (pesat). Només cal recordar les seves audiències: res a veure amb els discursos esplèndids, polítics i circumstanciats, de Pius XII. I, tanmateix, alguns dels seus discursos han fet època en l'Església: pensem en el discurs del 11 d'octubre del 1962, dia d'inauguració del Concili Vaticà II. O bé, aquell mateix dia memorable, les paraules adreçades a la multitud, a la plaça de Sant Pere, des de la finestra del seu apartament, a la nit: paraules sortides del cor, vibrants i càlides, que sintonitzaven de seguida amb els destinataris.

Joan XXIII era un home profundament comunicador. El món l'escoltava per la sincera confiança que manifestava de ser escoltat. Hi havia com una espontània acceptació d'entrada de les seves intervencions. Persones de les més diverses condicions culturals, nivells espirituals, àdhuc ideologies contraposades, sentien l'atracció de les paraules d'aquell ancià.

Un home desdramatitzador

La serenitat d'esperit, la confiança en

l'altre, porten a la desdramatització de les situacions; cosa que no significa la banalització de les coses importants. En la vida, i en el pontificat mateix, de Joan XXIII, hi ha força elements d'aquesta actitud, que per alguns pot ser diplomàcia, però que prefereixo veure com sentit pastoral.

És cert que el temps del pontificat de Joan XXIII, del punt de vista social, quedarà marcat com un temps d'optimisme i d'esperança, no sols en l'àmbit eclesial, sinó en diversos aspectes de la societat.

Això no li treu res del seu mèrit d'haver llegit els signes del temps, i d'haver aplicat —una vegada més— la seva base espiritual profunda. Àdhuc quan les coses no eren tal com ells les havia previstes, Joan XXIII reaccionava amb aquest to. Pensem en el plantejament mateix del Concili Vaticà II, en la forma de desenvolupament de la primera sessió, l'única que ell va presidir.

Hi ha un text sàlmic que s'adiu bé a aquesta actitud, i que defineix per a nosaltres el gran exemple del Papa Joan: «Encomana al Senyor els teus camins: confia en ell, deixa'l fer!» (Salm 36,5). Davant del seu sepulcre, sembla que ell mateix —salmista pontifical— les estigui repetint per a cadascú de nosaltres, i per a tota l'Església, que ell tant estimava.

■ Pere Tena és sots-secretari de la Sagrada Congregació per al Culte Diví

Cicle litúrgic «A» — El Cos i la Sang de Crist

LECTURES BÍBLIQUES

Lectura primera Dt 8:2-3.14b-16a

Lectura del llibre del Deuteronomi

Moisés digué al poble: «Recorda't del camí que el Senyor t'ha fet fer pel desert des de fa quaranta anys per afligir-te, per provar-te, per conèixer els sentiments del teu cor i veure si observaries o no els seus manaments. T'afligí fent-te passar fam, però després t'alimentà amb el manà, que ni tu ni els teus pares no coneixíeu, perquè aprenguessis que l'home no viu només de pa; viu de tota paraula que surt de la boca de Déu. Recorda't del Senyor, el teu Déu, que et va fer sortir de la terra d'Egipte, un lloc d'esclavatge; que t'ha fet passar per aquest desert immens i terrible, infestat de serps verinoses i d'escorpins, una terra eixuta, sense aigua, on per a tu va fer saltar un doll d'aigua de la roca dura, i t'hi alimentava amb el manà, que els teus pares no coneixien».

Salm responsorial

147:12-13, 14-15, 19-20 (R.: 12a)

Glorifica el Senyor, Jerusalem,
Sí, canta lloances al teu Déu,

que assegura les teves portes
i beneeix dintre teu els teus fills.

R. *Glorifica el Senyor, Jerusalem.*

Manté la pau al teu territori
i et sacia amb la flor del blat.
Envia ordres a la terra,
i la teva paraula corre de pressa, no es detura. R.

Anuncia les seves paraules als fills de Jacob,
als fills d'Israel, els seus decrets i decisions.
No ha obrat així amb cap altre poble,
no els ha fet conèixer les seves decisions. R.

Lectura segona IC 10:16-17

Lectura de la segona carta de sant Pau als cristians de Corint

Germans, el calze de la benedicció que nosaltres beneïm ¿no és, potser, comunió amb la sang de Crist? El pa que nosaltres partim, ¿no és, potser, comunió amb el cos de Crist? El pa és un de sol. Per això tots nosaltres ni que siguem molts, formem un sol cos, ja que tots participem del mateix pa.

Al·leluia Jo 6:51

Jo só el pa viu, baixat del cel, diu el Senyor;
qui menja aquest pa, viurà per sempre.

Evangelí Jo 6:51-55

Lectura de l'evangelí segons sant Joan

En aquell temps Jesús digué als jueus: «Jo sóc el pa viu baixat del cel. Qui menja aquest pa, viurà per sempre. Més encara: El pa que jo donaré és la meva carn, perquè doni vida al món». Els jueus es posaren a discutir. Deien: «¿Com s'ho pot fer aquest, per donar-nos la seva carn per menjar?». Jesús els respongué: «Us ho dic amb tota veritat: Si no mengeu la carn del Fill de l'home i no beveu la seva sang, no podeu tenir vida en vosaltres. Qui menja la meva carn i beu la meva sang té vida eterna, i jo el ressuscitaré el darrer dia. Ben cert: la meva carn és un veritable menjar, i la meva sang és una veritable beguda. Qui menja la meva carn i beu la meva sang està en mi i jo en ell. A mi m'ha enviat el Pare que viu, i jo visc gràcies al Pare; igualment, els qui em mengen a mi viuran gràcies a mi. Aquest és el pa baixat del cel. No és com el que van menjar els vostres pares. Ells van morir, però els qui mengen aquest pa, viuran per sempre».

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions
(cicle dominical: A; ferial: I)

SETMANA 11 DURANT L'ANY (salteri: setmana 3a)

JUNY:

13. **Diumenge. Solemnitat del Cos i la Sang de Crist: blanc.** Lectures: Dt 8:2-3.14b.16a (Salm 147) / 1C 10:16-17 / Jo 6:51-58.
CELEBRACIONS PRIVADES: Sant Antoni de Pàdua, prevere (franciscà) i doctor de l'Església (nat a Lisboa, patró del ram de la construcció); sant Fandila, prevere; sant Aventí, màrtir; santa Aquil·lina, verge.
Festes majors: Bellver de Cerdanya.
14. **Dilluns. Del dia: verd.** Lectures: 2C 6:1-10 (Salm 97) / Mt 5:38-42.
ALTRES CELEBRACIONS: Sant Eliseu, profeta; santa Digna, verge i màrtir.
15. **Dimarts. Del dia: verd.** Lectures: 2C 8:1-9 (Salm 145) / Mt 5:43-48.
MEMÒRIA LLIURE: Santa Maria-Miquela del Santíssim Sagrament, verge (de Madrid, fundadora de les Adoratius: AESC) (blanc).
ALTRES CELEBRACIONS: Sant Bernat d'Aosta, prevere (patró dels muntanyencs i dels muntanyistes); santa Benilde, màrtir; santa Germana Cousin, verge.
16. **Dimecres. Del dia: verd.** Lectures: 2C 9:6-11 (Salm 111) / Mt 6:1-6.16-18.
ALTRES CELEBRACIONS: Sant Quirze (o Quirc, Quiri o Quir) i Julita (la seva mare), màrtirs; sant Ferriol, prevere i màrtir; sant Ilpidi, màrtir.
Festes majors: Calella. Durro, Muntanyola, Ossera i Sant Quirze de Besora.
17. **Dijous. Del dia: verd.** Lectures: 2C 11:1-11 (Salm 110) / Mt 6:7-15.
ALTRES CELEBRACIONS: Sant Gregori Barbarigo, bisbe; santa Emília Vialar, verge; beat Pau Buralls, bisbe.
18. **Divendres. Solemnitat del sagrat Cor de Jesús:** Dt 7:6-11 (Salm 102) / 1Jo 4:7-16 / Mt 11:25-30.
CELEBRACIONS PRIVADES: Sants Marc i Marcel·lí, màrtirs (germans); santa Marina, verge i màrtir; sants Ciríac i Paula, verge, màrtirs (germans).
19. **Dissabte. Del dia: verd.** Lectures: 2C 12:1-10 (Salm 33) / Mt 6:24-34.
MEMÒRIES LLIURES: Sant Romuald, abat (fundador dels Camaldulencs: EC) (blanc); el Cor immaculat de Maria (blanc), evangeli propi: Lc 2:41-51.
ALTRES CELEBRACIONS: Sants Gervasi (o Gervàs) i Protasi, màrtirs; santa Aurora, verge i màrtir; santa Juliana Falconieri, verge (servita).

LA BÍBLIA A L'ABAST

El mannà de la Paraula (Dt 8:2-3.14b-16a)

■ Josep M. Aragonès

La bondat i l'amor de Déu s'han fet història

Enguany en la solemnitat del Cos i de la Sang de Crist llegim en la primera lectura de la missa un petit fragment del llibre del Deuteronomi. Aquest llibre —el títol del qual significa «segona llei»— és el darrer dels cinc llibres del Pentateuc. És una mena de recopilació o recordatori dels fets viscuts per Israel entorn de la promulgació de la Llei al Sinai en el temps del l'Exode. I junt amb aquests records s'hi han aplegat una colla de lleis, recollides sobretot en els capítols 12-26, que constitueixen l'anomenat Codi Deuteromònic. El llibre es clou amb el relat de les darreres actuacions i mort de Moisès, el gran legislador i guia del poble. El més característic, però del llibre són els tres grans discursos posats en boca de Moisès, que fan de recordatori al poble del que Déu ha fet per ell en les tres grans etapes de la seva constitució com a poble escollit: Exode d'Egipte, Aliança del Sinai i entrada-conquesta de la terra promesa. El fragment que llegim avui pertany al segon discurs (cc. 5-11) que, arrencant del Decàleg, exhorta els israelites a mantenir-se fidels a l'Aliança, a mostrar el seu agraïment a Jahveh per tot el que ha fet a favor seu en el decurs de la peregrinació pel desert i a vigilar sempre per mantenir aquesta fidelitat al seu Déu. Tal com el tenim avui, el llibre del Deuteronomi ens posa en contacte amb la tradició mosaica, que constitueix l'arrel pregona i l'esperit del llibre, que al llarg dels temps l'escola deuteronomista ha anat meditant, exposant i en definitiva predicant tot fent el que podríem anomenar teologia de la història. Remarcant sobretot la bondat i l'amor de Déu, el Deuteronomi vol inculcar al poble la fidelitat a Jahveh que al llarg de la història d'Israel s'ha manifestat com el Déu sant, just i alliberador. Amb el poble escollit, la bondat i l'amor de Déu s'han fet història de la salvació.

«Recorda't»

Les grandeses de Déu, revelades en la gesta de l'alliberament d'Egipte i la conducció del poble pel desert, no han de ser vistes com una cosa passada. Per a Israel, la història no és quelcom reclus en l'arxiu, mort, sinó una realitat viva plena de les ànsies dels homes per viure i de la presència salvadora de Déu que els realitza. És amb aquest esperit que la perícopa d'avui insisteix al poble que recordi. *Recorda't del camí que el Senyor t'ha fet fer pel desert* (v. 2a). *Recorda't* —de fet en el text original aquest «recorda't» del leccionari litúrgic és una alerta: «no t'oblidis»— *del Senyor, el teu Déu, que et va fer sortir de la terra d'Egipte, un lloc d'esclavatge* (v. 14). És com una «anàmnisi» de l'Exode i del sojorn al desert, moments clau de la constitució del poble d'Israel. La memòria col·lectiva cal que tingui viu el record de la misèria del poble, vista des de la perspectiva de la prova a què Déu l'ha sotmès per desvetllar-lo: *Recorda't del camí que el Senyor t'ha fet fer pel desert des de fa quaranta anys per afligir-te, per provar-te, per conèixer els sentiments del teu cor i*

veure si observaries o no els seus manaments (v. 2). Les moltes vicissituds afflictives que el poble va haver de sofrir queden exemplificades en la fam, la set i els rèptils verinosos (vv. 3 i 15). Són les tribulacions dels pobres emigrants que van a la recerca d'una nova pàtria, que ells sols veuen a través de l'esperança en les promeses divines als pares. El desig de posseir-la és posat a prova perquè valorin degudament el do de la llibertat, adquirint consciència que, per alt que sigui el preu a pagar per la llibertat, ara i després, val la pena de pagar-lo: així es posaven de manifest els sentiments del cor del poble, que era temptejat per veure si era capaç d'acceptar el do de Déu de la llibertat: *veure si observaries o no els seus manaments*.

El mannà

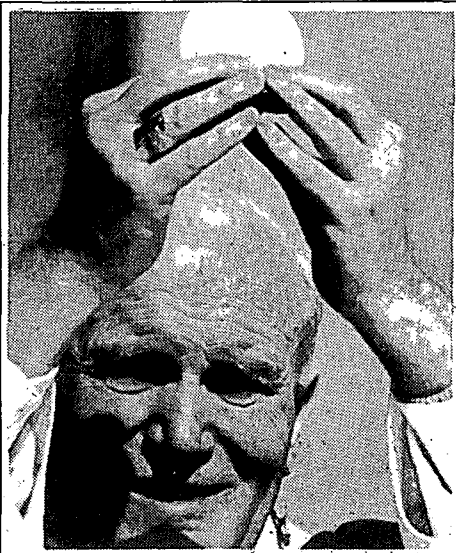
Al poble que camina pel desert per les rutes de la llibertat, no li escau el pa de la servitud. Necessita un pa nou, que resulta que és un pa desconegut. *T'alimentava amb el mannà, que els teus pares no coneixien* (v. 16). Per això baixa del cel i causa estranyesa: «¿Man hu?»: ¿Què és això? I és Moisès, l'home de Déu, qui respon la pregunta: *És el pa que Jahveh us dona com aliment* (Ex 16:16). El pa desconegut —que ni tu ni els teus pares no coneixíeu (v. 3b)— és instrument de la pedagogia de Déu: *perquè aprenguessis que l'home no viu només de pa; viu de tota paraula que surt de la boca de Déu* (v. 3c). Així Israel aprèn a descobrir que a més del pa que alimenta el cos cal fer-se amb aquest altre pa que nodreix l'esperit, la persona humana integral en definitiva. La paraula de Déu és la força que consciencia l'home i el fa lluitar per sortir de la seva misèria ancestral. Es converteix en pa del desert, quan no hi ha res més per menjar que la confiança indefallent en la força de Déu, que redreça la nostra responsabilitat i ens empeny a la solidaritat. Vet aquí el pa del cel, que l'home cal que conegui, estimi i reculli per alimentar-se i fer via per la llibertat, construint el poble de Déu. En la solemnitat del Cos i de la sang de Crist, «recordem» aquesta gesta de Déu revelada i iniciada als pares en la ruta de l'Exode, però completada i duta a la perfecció en Jesús, el nou i definitiu Moisès del món redimit. La Paraula de Déu s'ha fet mannà de la humanitat en l'Encarnació i s'ha convertit en pa d'eucaristia per a la vida del món. És el pa de la llibertat, que ens enforteix en el pas pel desert de la vida i, pelegrins de la pàtria definitiva. Per això en aquesta solemnitat de l'Eucaristia, la perícopa del Deuteronomi ens «recorda» la gran lliçó del nou mannà: Escolteu el Pa, mengueu la Paraula, alimenteu-vos amb la persona i la vida del Crist ressuscitat, l'autèntic pa desconegut que, per aquells que tenen el goig de descobrir-lo, és força indefallent de fe, aliment de l'esperança i sobretot fermesa de comunió, de vida plena en definitiva, com diu Jesús en l'evangeli d'avui: *Jo sóc el pa viu, baixat del cel: qui menja aquest pa viurà per sempre. Més encara: el pa que jo donaré és la meua carn: perquè doni vida la món* (Jo 6:51).

■ Josep M. Aragonès és Rector de Torrelavit

EL CULTE A L'EUCARISTIA

A la litúrgia de la missa expressem la nostra fe en la presència real de Crist sota les espècies de pa i de vi, entre altres maneres, agenollant-nos o inclinant-nos profundament en senyal d'adoració al Senyor. «L'Església catòlica ha donat i continua donant aquest culte d'adoració que es deu al sagrament de l'Eucaristia no solament durant la missa, sinó també fora de la celebració: conservant amb tota cura les hosties consagrades, presentant-les als fidels perquè les venerin amb solemnitat, portant-les en processó» (MF 56).

És summament admirable que Crist hagi volgut fer-se present en la seva Església d'aquesta singular manera. Ja que Crist era a punt de deixar els seus d'una forma visible, volgué donar-nos la seva presència sacramental; ja que anava a oferir-se en la creu per la nostra salvació, va voler que tinguéssim el memorial de l'amor amb què ens havia estimat «fins a la fi» (Jn 13,1), fins a donar la seva vida. En efecte, en la seva presència eucarística roman misteriosament entre nosaltres com qui ens estima i es lliurà per nosaltres (cf Ga 2, 20), i es quedà sota els signes que expressen i comuniquen aquest amor: L'Església i el món tenen una gran necessitat del culte

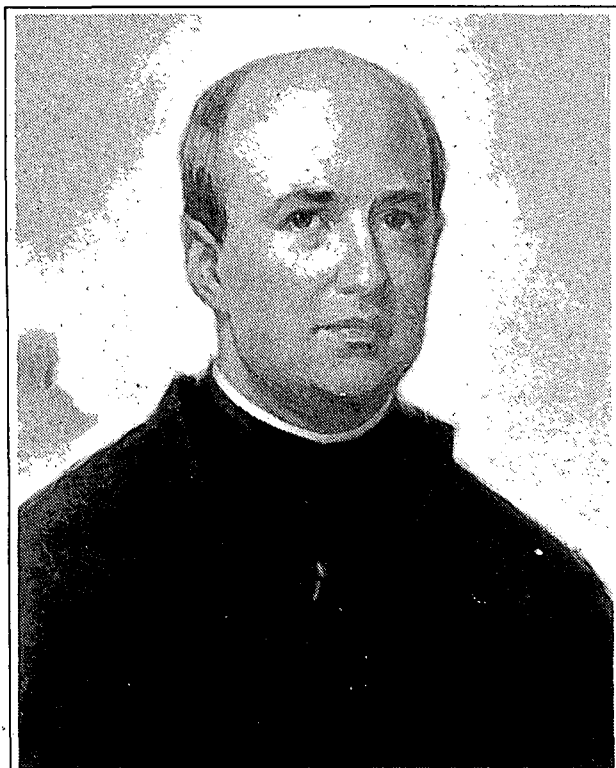

eucarístic, Jesús ens espera en aquest sagrament de l'amor. No escatimem temps per anar al seu encontre en l'adoració, en la contemplació plena de fe i oberta a reparar les faltes greus i els delictes del món. Que no cessi mai la nostra adoració (Joan Pau II, lit. Dominica cenà, 3).

«La presència del veritable Cos de Crist i de la veritable Sang de Crist en aquest sagrament, "no es coneix pels sentits, diu sant Tomàs, sinó només per la fe, la qual recolza en l'autoritat de Déu». Per això, comentant el text de sant Lluç 22, 19: "Això és el meu cos entregat per vosaltres", sant Ciril declara: "No et preguntis si això és veritat, sinó acull més aviat amb fe les paraules del Senyor, perquè ell, que és la Veritat, no menteix"» (sant Tomàs de Aquino, S. Th. 3, 75, 1, citat per Pau VI, MF 18):

*Adoro te devote, latens Deitas,
Quae sub his figuris vere latitas:*

(Núms. 1.378, 1.380 i 1.381 del Catecisme de l'Església catòlica)

Enric d'Ossó, fundador de la Companyia de Sta. Teresa de Jesús

Partir d'un símbol cinematogràfic: quatre escenes de la història personal d'Enric d'Ossó. Imaginem que han quedat immortalitzades aquestes escenes i que avui posseïm la capacitat de reproduir-les. Cada un d'aquests quatre moments ens donaran una actitud fonamental de la seva vida. És allò que s'esdevé en tantes ocasions i en tantes existències humanes: moments i experiències fortes marquen la pauta de la resta de la vida.

Per a cada moment imaginarem un «fotograma», i un pensament que marcà el rumb del beat Enric d'Ossó.

1 «Sempre seré de Jesús»

I la nostra imaginació vola a Montserrat dita per Ossó «la reina de les muntanyes». Allí va tenir les seves primeres profundes emocions. Hi cantà la seva primera Missa, hi tornà infinitat de vegades a presentar a la Mare de Déu les seves obres: féu que les seves filles de la Companyia de Santa Teresa fossin consagrades a la Mare, que la visitessin abans d'emprendre un viatge a l'altra costat de l'oceà...

Montserrat fou el centre vital de l'espiritualitat d'aquell sacerdot català.

Però tot va començar la tardor de 1854...

El fotograma que podem imaginar és el d'un noi que encara no ha fet els catorze anys, esparracat perquè al Papiol ha canviat el seu vestit pel d'un mendicant, i que té la mirada posada fixament a la Moreneta. ¿Què li diu? ¿Què passa per la seva ànima adolescent?

Deixem que ell mateix ens ho expliqui:

«...vaig adreçar els meus passos a Montserrat, a peu: vaig anar per la pujada de Collbató... quina set tenia. Vaig temptar Déu.

Arribat a Montserrat vaig confessar-me, vaig demanar ser admès com a servent de la Verge. M'admeteren, passaren dos o tres dies... Fins que una tarda, sortint de l'Església, a la plaça on ara hi ha arbres, hi vaig trobar el meu germà Jaume que em buscava, ja que tota la família estava consternada...

¿Una aventura infantil? Quelcom més. Hi ha en aquell noi un desig de Déu que encara no sap formular-se: ¿Ermítà? ¿Missioner? I acudeix a la Mare del cel. Acaba de perdre la seva mare de la terra. Està sol i enmig de dubtes i perills.

Anys més tard, torna a escriure i s'adreça a la Verge de Montserrat:

«Us vaig cercar en la meua joventut. No us coneixia, però havia sentit parlar de Vós, vaig percebre l'olor d'aquesta Rosa celestial, i vaig deixar el món, pares i parents, seguint l'olor de les vostres virtuts, prostrant-me als vostres peus...

Només, per camins difícils vaig arribar als vostres peus.

El record de la Mare del cel despertà en mi el de la mare de la terra, els seus precis, els seus consells sants, els seus bons exemples... Vaig trobar la meua vocació. Vós em guiàreu sense que jo recordi com. Estrella dels mars, estrella del matí, brillàreu als meus ulls, vaig seguir la seva llum, i al mostrar-me Jesús, fruit beneït del vostre ventre, li vaig dir: «seré sempre de Jesús, el seu ministre, el seu apòstol, el seu missioner de pau i amor.»

La primera opció és un lliurament total: «tot de Jesús».

I això després d'una recerca des de la soledat pròpia de l'adolescent que és fora de la seva llar. Perquè el seu pare l'havia enviat a treballar a Reus...

I això ferit profundament per l'orfanesa d'una mare que l'havia aconsellat des de molt petit i dirigit les seves oracions d'infant.

I això urgí pel sentit de responsabilitat que el seu pare, don Jaume, va inculcar-li, i des de la fonda pietat que el seu avi, Antoni, li va infondre.

Una opció de noi, però, en les coordenades d'una llar

El dia 16 de juny serà canonitzat, a Madrid, amb motiu de la visita oficial del Papa a Espanya, el sacerdot català, beat Enric d'Ossó i Cervelló.

La seva canonització és per a tothom un motiu de reflexió sobre la vida apostòlica, el sacerdoci, l'ensenyament catòlic, el lliurament a Jesús i als altres.

Amb aquest article proposo apropar-nos a la seva figura. Però només a alguns dels trets més característics de la seva personalitat reflectits en diversos esdeveniments històrics que marcaren la seva existència i la de les obres que prolonguen la seva acció.

Crec que és important aprofitar aquesta «allau» de beatificacions i canonitzacions del pontificat de Joan Pau II per apropar-nos a unes persones que visqueren totalment el seu lliurament i que avui l'Església ens els presenta com a models. I l'Església de Catalunya és en aquest punt privilegiada. El segle XIX prodigà aquestes figures, tant com ara es prodiguen les seves beatificacions i canonitzacions. Vivim de la riquesa d'aquells moments i d'aquells homes.

Moments claus en la vida de l'apòstol Enric d'Ossó i Cervelló

cristiana, i als peus de Santa Maria de Montserrat.

Una opció que canvià la seva vida i l'encarrilà per sempre.

2 «¿Déu ho vol? ¿Jesús ho vol?»

I ens trobem davant del segon «fotograma». Enric ja té trenta-sis anys. En porta uns quants de sacerdoci. Una nit torna de les seves activitats amb els nens de la catequesi a la seva diòcesi de Tortosa. Li han arribat notícies d'unes joves de l'Associació Teresiana fundada per ell. Volen ser mestres, les ha recomanat a una bona senyora de Tarragona i les coses no van bé. Nens sense escola... Joves amb vocació de mestres però sense els mitjans necessaris per formar-se...

Una nit, la del 2 d'abril de 1876. Està desvetllat. S'alça i es posa a pregar davant d'una imatge de santa Teresa. De sobte comença a veure quelcom que la seva imaginació dibuixa en el futur: ¿Una congregació de mestres amb l'esperit de santa Teresa de Jesús, amb una formació seriosa, estudi, oració, lliurament als altres... Dones consagrades que es dediquen a l'ensenyament per «promoure els interessos de Crist»...

De la seva ment i del seu cor brolla una sola pregunta: «¿Ho vol Déu?».

És la pregunta que es fan els sants en elegir, en optar. És una pregunta que està perfectament d'acord amb aquella resolució de la seva adolescència: «Seré sempre de Jesús».

I aquella nit, desvetllat, escriu els fonaments del que arribarà a ser —només uns mesos més tard— la Companyia de Santa Teresa de Jesús, estesa avui per tres continents: Europa, Àfrica, Amèrica. Una congregació religiosa dedicada a l'educació cristiana amb unes consignes molt clares: «Formar a Crist Jesús en la ment i el cor dels infants». Promoure «el coneixement i amor de Crist»...

Comencen els anys més fecunds de la seva vida: Associacions per a joves, infants, homes, la Companyia que va creixent amb força inusitada, i el sacerdot empès per una sola idea: «promoure els interessos de Jesús». És clar que això mai no pot fer-se sinó és a càrrec dels propis interessos. Això que quedí clar.

3 «Vosaltres, calleu, pregueu, espereu»

L'«espereu» va ser una de les seves paraules clau. Hagué de viure de la fe i de l'esperança. I això perquè li urgia la caritat de Crist. Sense aquestes grans virtuts teològiques la seva vida no es pot entendre. Perquè mirada «de teulades avall» les coses se li anaren complicant de la manera més absurda i injusta. Aviat les envèjes i comentaris el posaren en un atzucac: un famós plet al voltant dels drets que tenia sobre uns terrenys cedits per a l'edificació d'un convent de carmelites al costat d'un col·legi per a les Teresianes. La història és massa complexa per descriure-la i comentar-la en aquest poc espai. Diguem-ne, com ell deia, «contradicció de bons» i amb això n'hi ha prou. Foren anys —la resta de la seva vida— en els quals el dolor, la humiliació, la incomprensió per part de la mateixa Església li aportaren moments molt difícils. Per ell i per les seves filles de la Companyia. Però enmig d'aquelles angústies mai no li pogueren arrèncar una crítica. El seu lema i el que contagià a les seves teresianes fou sempre aquest: «espereu i veureu coses grans», o bé «calleu, espereu, pregueu». Un silenci ple d'esperança perquè se sosté en l'oració. Només així s'entén l'equilibri psicològic d'una vida que durant anys ha de lluitar amb tribunals de justícia eclesiàstics i defensar uns drets que,

com ell mateix diria «per no ser més, són més sagrats».

I en els seus darrers anys, l'altra ferida... La d'una altra incomprensió més dolorosa dintre la mateixa Companyia de Santa Teresa que amenaçà d'escindir-se per l'actitud de la superiora general que no és a l'altura de les circumstàncies. La vida dels sants sempre ha de trenar-se amb històries d'errors humans. És llei de vida, i també de la vida cristiana, perquè Déu ens ha fet lliures i vulnerables.

Però enmig de tot això, Enric d'Ossó fou un home feliç que va fer seva aquella expressió que tantes vegades repetia: «no us farà mal l'adversitat si no us domina la iniquitat». Sí, res no pogué danyar l'interior d'aquell home que enmig de les tribulacions visqué en la indestructible pau d'aquells que tot ho esperen de Déu. Per això va saber callar, esperar i pregar...

4 «Demano al Senyor que no tingui res a l'hora de la mort. Només mort d'amor diví»

I arribem al darrer «fotograma». En el convent franciscà del Sant Esperit a Gilet (València), contret el rostre pel dolor, Enric d'Ossó crida a la porta de la clausura, al replà de l'escala. És la nit del 27 de gener de 1896. Té 55 anys. Ha anat a passar uns dies de retir. Havia de madurar moltes coses i el seu esperit ha viscut experiències de Déu fortes en aquell lloc d'oració i senzillesa evangèlica.

Pocs dies abans ha escrit aquestes paraules que encapçal·len la seqüència: «...no tenir res a l'hora de la mort. Només mort d'amor diví». Li ha arribat el moment i ha estat escoltada la seva oració. Només mort d'amor diví. No li resta res més. Sol, allunyat de la seva estimada Companyia, sense esperances de guanyar aquell plet, incomprès per molts, abandonat per altres... Però ple, curull d'aquesta pau i felicitat que cridà l'atenció de tota la comunitat franciscana.

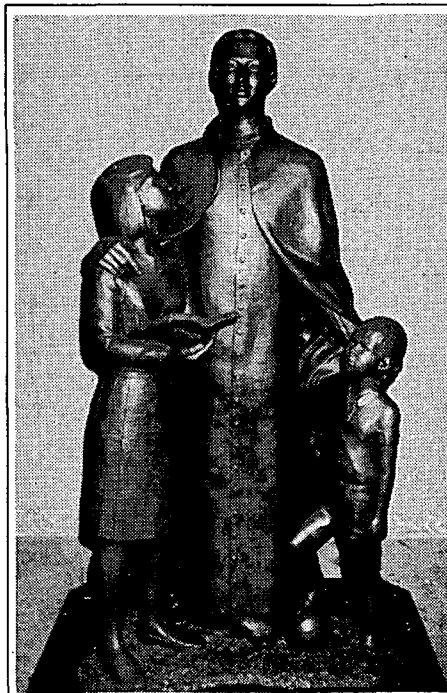
I ara escriu l'última pàgina de la seva vida, la de l'amor que és l'únic que té en aquell lloc de retir on, sense saber-ho, ha anat a morir.

Han passat 97 anys des d'aquella nit de gener en la qual aquell sacerdot català, retirat a un convent franciscà, moria sol, completament sol, al costat d'una porta a la qual intentava apropar-se per demanar ajuda pel seu mal. Era el que havia demanat: no tenir res a l'hora de la mort. Res, si no era amor diví. I aquest amor és el que avui podem percebre a través de la seva vida i de les seves obres que es perllonguen en el temps i l'espai.

La canonització no és més que la rúbrica que la nostra Mare, l'Església, posa a una vida que ja fa gairebé un segle ha servit de pauta per moltes altres. El qui va morir sol avui serà acompanyat per milers de persones en la declaració oficial de la seva santedat. Crec que hauríem de complir els seus desigs: i si va voler no tenir més que amor a l'hora de la seva mort, a l'hora de la seva canonització aquest hauria de ser el regal de tots aquells que vivim de la seva doctrina: una bona dosi de caritat, d'amor.

Sens dubte que serà el més autèntic homenatge.

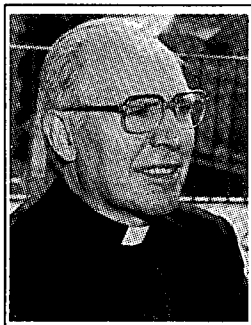
■ **Victòria Molins,**
de la Companyia de Santa Teresa

Enric d'Ossó va fundar una congregació religiosa dedicada a l'educació cristiana amb unes consignes molt clares: «Formar a Crist Jesús en la ment i el cor dels infants»

CONCILI AL DIA

El Concili Tarraconense

† Ramon Torrella i Cascante
arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

Els bisbes de les diòcesis que tenen la seva seu a Catalunya s'han reunit periòdicament, des de fa més de vint anys, per tractar temes d'interès comú, a fi de donar una resposta pastoral conjunta al nostre país.

Arribà el moment propici per decidir de fer un pas endavant; el catalitzador fou la celebració del IX centenari de la restauració de la seu metropolitana de Tarragona. Aquest esdeveniment ens ajudà a reflexionar sobre el servei de comunió eclesial que, de fa molts segles, l'Església metropolitana de Tarragona exercí envers les Esglésies germanes de Catalunya en comunió amb Roma.

Amb fidelitat al passat i amb visió de futur, el juliol del 1991, en una reunió de la Conferència Episcopal Tarraconense, es va decidir la celebració d'un concili provincial. La comunicació d'aquesta decisió es féu pública el 29 de novembre de 1992, primer diumenge d'Advent, a totes les diòcesis catalanes.

Hem d'estar convençuts que, ja en la seva etapa preparatòria, el concili és un *kairós*, un temps de gràcia i d'esperança, que demana, per part de tots els membres del poble de Déu, una lleial col·laboració, un sentit de responsabilitat i una confiança mútua.

Tots els bisbes de les diòcesis, amb la col·laboració dels preveres, dels religiosos i les religioses, dels laics i les laiques, desitgem que el concili tarraconense sigui una revisió en profunditat de la nostra pastoral a la llum del Vaticà II i en comunió amb l'Església universal.

Una alenada de l'Esperit per a les nostres Esglésies. És el que esperem i implorem de la bondat de Déu que sigui el nostre Concili.

Una alenada de l'Esperit

† Mons. Carles Soler i Perdigo
bisbe auxiliar de Barcelona i
secretari general del Concili

Però nosaltres hem d'obrir finestres, hem de mirar més enllà de nosaltres mateixos per adonar-nos, per prendre consciència d'una realitat que canvia dia rera dia. Ens hem de fer disponibles o de desinstal·lar per tal

de canviar posicions adquirides. Hem de dir, ben sincerament, tot sentint-nos-hi implicats, el parenostre: que es faci la vostra voluntat, ara, a la nostra terra.

Som en un moment fort de l'itinerari del nostre Concili, anunciat l'Advent del 1992 i que es projecta, en perspectiva, fins al 1996. Aquest moment fort és la consulta prèvia sobre els possibles temes concrets que ha de tractar el Concili, en el marc de les finalitats ja assenyalades en l'edecte que anunciava el propòsit de convocar-lo.

S'han repartit els 60.000 primers exemplars del qüestionari, i n'hi ha més de disponibles per a tothom qui vulgui participar en aquesta consulta. Les respostes que es comptabilitzin podran semblar inferiors en nombre que el de participants en la consulta, però caldrà tenir present que la majoria de respostes seran donades en grup, tal com s'aconsella de fer. Els qüestionaris s'han distribuït de manera que tots els qui participin en un grup disposin d'un exemplar, perquè tothom el tingui a la vista i pugui reflexionar personalment en la resposta que es doni.

Tots els cristians de les diòcesis amb seu a Catalunya són cridats a respondre a la consulta que es fa a través d'aquest qüestionari. De l'interès personal de tothom a participar en aquesta consulta depèn la tria dels temes conciliaris. Confiam que la participació de tot el poble de Déu en aquesta fase significativa del Concili ajudarà de debò a anar donant fesomia concreta a les seves finalitats, perquè, a través d'elles i amb l'alè de l'Esperit, la nostra vida cristiana es renovi a la llum de l'Evangeli.

L'estil conciliar s'avé d'allò més amb la manera de ser de l'Església; tant que, alguna vegada, el mot concili s'ha pres com a sinònim d'Església, per exemple, el concili dels sants, el concili dels màrtirs... El cert és que la pràctica conciliar s'inicià de bon començament i assolí una regularitat consolidada, sobretot, en les Esglésies d'Orient.

Pel que fa a casa nostra, la notícia més reculada seria la del concili celebrat a Tarragona pels volts de l'any 419, segons la carta de Consenci a sant Agustí. Aquest concili, presidit pel l'arquebisbe Ticià, tanmateix, no fou pas el primer.

Entre les Esglésies d'Occident, el cas de Tarragona és força insòlit pel gran nombre de concilis i per la consistència de la seva tradició. Segons Pladevall, la sèrie conciliar de la Tarraconense és, de molt, la més important de totes les

Vigorosa i viva tradició conciliar

Mn. Josep Raventós Giralt

províncies hispàniques. No imaginem, però, res d'extraordinari, sinó més aviat pensem en l'exercici ordinari de la responsabilitat comuna dels bisbes d'aquesta terra.

Els concilis provincials, a diferència dels ecumènics, responien a les necessitats pastorals ordinàries del poble cristià, tant pel que fa a l'edificació dels fidels com a la vida i costums del clergat.

Estava establert (any 519) que concili i sínode diocesà es reunissin cada any; més tard es decidí que fos cada tres anys, encara que, a la pràctica, el rítmic era força irregular.

Amb els concilis i sínodes diocesans, que en fan l'aplicació, s'ha contribuït a donar unitat pastoral a Catalunya amb fesomia peculiar. Els concilis incideixen en la litúrgia i creaven el dret particular de les nostres Esglésies: d'aquesta manera la seu tarragonina exercia la funció metropolitana i, en expressió del concili de 1277, era reconeguda com a *caput et mater*, cap i mare de tota la Tarraconense, lligam entre les Esglésies sufragànies i signe de comunió amb la seu de Pere que és a Roma.

La convocatòria d'un altre concili tarraconense, amb nou estil, bé pot ser un índex de normalitat pastoral, oi més si es té present que mai no es va renunciar a la pràctica, i que tants prelats han intentat continuar-la, tot, d'altra banda, en harmonia amb el Concili Vaticà II que afirma: «Aquest sant Concili Ecumènic desitja que les institucions venerades de sínodes i concilis s'enrobusteixin de nou a fi de mirar amb més encert i eficàcia d'acord amb les circumstàncies del temps per l'augment de la fe i la conservació de la disciplina de les diverses Esglésies» (*Christus Dominus*, n. 36).

Sense esperar miracles, el nou concili tarraconense ha de donar visibilitat al conjunt de les Esglésies amb seu a Catalunya, estrènyer els seus lligams de comunió fraterna, obrir nous camins de diàleg en la societat catalana i envigorir l'anunci i la celebració de l'Evangeli.

V

aticà II:

«Des dels primers segles de l'Església, els bisbes, tot i presidir Esglésies peculiars, moguts per la comunió de la caritat fraterna i per l'interès de la

El Concili Provincial

Tarraconense (perspectives teològico-canònic-pastorals)

missió universal donada als apòstols, van unir les seves forces i objectius a fi d'impulsar el bé, tant el comú com el de cada Església. D'aquesta manera es van constituir els sínodes, els concilis provincials i, a l'últim, els concilis plenaris, on els bisbes van determinar per a vàries Esglésies una

forma igual d'ensenyar les veritats de la fe i d'ordenar la disciplina eclesiàstica. Aquest sant Concili Ecumènic desitja que les institucions venerades de sínodes i concilis s'enrobusteixin de nou a fi de mirar amb més encert i eficàcia d'acord amb les circumstàncies del temps per l'augment de la fe i la conservació de la disciplina en les diverses Esglésies.» (Christus Dominus, n. 36)

Dret Canònic:

«El concili provincial té cura de vetllar per les necessitats del poble de Déu del seu territori i té potestat de règim, especialment legislativa, de tal manera però, que, salvat sempre el dret universal de l'Església, pugui establir allò que sembli oportú per a l'increment de la fe, la coordinació de l'activitat pastoral, la regulació dels costums i l'observança, l'establiment o la protecció de la disciplina eclesiàstica.» (c. 445)

D

íptic *Un concili de les nostres Esglésies*

El díptic està pensat per a ajudar a comprendre el què i el perquè del Concili Provincial. No pas per fer-ne propaganda. Pot ser un bon ajut per a una *catequesi conciliar* amb el Consell Parroquial o amb el grup, abans de respondre el qüestionari.

-A la Secretaria General dels diferents bisbats podeu demanar més exemplars del díptic i del qüestionari, perquè serà bo que el tingui a mà tothom qui hi participi.

Nota de la secretaria general del Concili

Qüestionari *Consulta sobre possibles temes*

-Cal llegir sencer el fulletó-consulta, i sobre tot les qüestions prèvies, abans de contestar-lo. Si es contesta en grup, com es recomana, cal que qui moderi la reunió se l'hagi llegit amb deteniment per poder fer els aclariments que li demanin.

-A l'apartat «Dades d'identificació» (p. 8, 9 i 10) cal distingir els quadres blancs dels

ombrejats. Els ombrejats són els que es troben a la columna extrema dreta de la plana 8 i als números 3 i 4 de la 10.

-Per fer el treball en grup d'una manera àgil pot ser interessant desenvolupar la proposta de la pàgina 7, lletra e, del qüestionari:

Es pot fer pel sistema de *votacions*. Es fa bloc per bloc.

Sobre cada bloc, cada membre pot *escriure en una papereta el número corresponent de les tres o quatre qüestions que considera més importants*. Es recullen les paperetes i se'n fa l'escrutini. Els números que han tingut més nombre de vots es qualifiquen de *molt*, i per tant es posa un 3 als quadrets corresponents. (També es podria acordar de posar la qualificació corresponent als temes que tinguin la meitat més un de vots. Si hi hagués molta dispersió de temes, es podria fer una segona o tercera votació, com es fa per a l'elecció de persones.)

Pel mateix sistema es pot fer una segona ronda. Els números que tenen més vots es qualifiquen de *bastant* i, per tant, es posa un 2 als quadrets corresponents.

I el mateix amb una altra ronda per als qualificats de *poc*, amb un 1.

Automàticament, es posa un 0 als restants.

El sistema proposat a la pàgina 6, lletra b, és més ponderat, però més laboriós i més lent.

El més ràpid és contestar les 4 preguntes d'una manera oberta, però el qüestionari ja indica per què s'hi han de posar i quin ús se'n recomana.

-Si necessiteu més qüestionaris els podeu demanar a la vostra parròquia o al vostre bisbat. Quan es treballa en grup és important que cada participant en tingui un exemplar i el pugui reflexionar personalment, encara que a la Secretaria General del Concili només cal enviar un fulletó-qüestionari amb la resposta global del grup.

I

ntroducció històrico-jurídica: La celebració dels concilis respon a la realitat de la *col·legialitat episcopal* a fi d'unir forces per promoure el bé comú de les seves diòcesis. Tradicionalment el concili tenia un regust clerical; el Concili Vaticà II va disposar-ne la renovació (CbD, n. 38); avui podem parlar de la corresponsabilitat de tot el poble de Déu en l'assemblea conciliar (cf c. 443 del CIC).

Concili provincial i la seva convocatòria: El concili provincial és l'assemblea dels bisbes d'una província eclesiàstica convocada pel metropolità per estudiar temes comuns amb la participació de fidels, clergues i laics. Com que comprèn les vuit diòcesis catalanes, s'ha obtingut autorització de la Santa Seu per tal que l'arquebisbe de Barcelona,

El Concili Provincial

Jaume Riera Rius
canonista

exempt de la competència del metropolità de Tarragona des de l'any 1964, pugui adherir-se a la convocatòria del concili provincial. *Els principis de comunió i de diaconia* han prevalgut a unes normes estrictament jurídiques.

Membres amb vot deliberatiu: Ho són tots els bisbes diocesans, els coadjutors i els auxiliars i els altres bisbes titulars que exerceixin una funció peculiar en el territori de la província; poden ser cridats fins i tot els bisbes emèrits (cf c. 443, 1 i 2). Els bisbes són els únics legisladors (cf c. 445).

Membres amb vot consultiu: *Han de ser convocats*

1. Els vicaris generals i episcopals de cada diòcesi; els superiors majors dels instituts religiosos i de les societats de vida apostòlica, en el nombre, tant per als homes com per a les dones, que la conferència episcopal o els bisbes de la província determinin; els rectors de les universitats eclesiàstiques i catòliques i els degans de les facultats de teologia i de dret canònic que tinguin la seu en el territori; alguns rectors de seminaris majors (cf c. 443, 3).

2. Dos membres, designats col·legialment, dels capítols catedrals, dels consells presbiterals i dels consells pastorals de cada diòcesi (cf c. 443, 5).

3. També poden ser cridats preveres i altres fidels, en un nombre relativament destacat (cf c. 443, 4), i altres persones (no necessàriament catòliques) (cf c. 443, 6).

Finalitat del Concili: Estudiar els assumptes que concerneixen les diòcesis del seu territori, és a dir, tot allò que li sembli oportú per a l'increment de la fe, per a la coordinació de l'activitat pastoral i per a l'observança de la disciplina eclesiàstica comuna (c. 445).

Iter del Concili: Correspon als bisbes determinar el reglament (cf c. 442, 1 n. 3). Ara bé, en les *etapes prèvies* a les sessions conciliars pròpiament dites, interessa que les institucions abans esmentades (capítols, consells presbiterals i pastorals, instituts de vida consagrada...) proposin i s'intercanviïn els temes i les proposicions, a fi que resulti més viable a l'episcopat *determinar les qüestions* concretes que s'han de tractar (cf c. 442, 1, n. 3). En celebrar-se el *concili de les diòcesis de la Tarraconense* cal que es manifestin els fets que provenen del *principi* d'inculturació. Es reconeix als fidels el dret a la *llibertat d'expressió i d'opinió* (cf c. 212).

Promulgació dels decrets conciliars: No es poden promulgar fins després d'haver estat reconeguts per la Santa Seu (cf c. 446).

Informació sobre el Concili

Arquebisbat de Tarragona:

Tel. (977) 23.34.12.

De 9.30 a 13.30 i de 16.30 a 18.30h

Demaneu per Mn. Miquel Barbarà, per Mn. Francesc Gallart o per la Sra. Maria-Lluïsa Cisqueuella.

Arquebisbat de Barcelona:

Tel. (93) 318 11 52

D'11.00 a 14.00h

Demaneu per Mn. Josep-Ramon Pérez.

Els astres i l'astrofísica

*El cel parla de la glòria de Déu,
l'estelada anuncia el que han fet
les seves mans.*

(Salm 18)

■ Francesc Nicolau

Després d'haver parlat de les estrelles individualment cal parlar de les classes d'agrupacions d'estrelles. No de les constel·lacions, que ja vam dir que són regions del cel i prou, sinó dels grups d'estels que s'interrelacionen. És un fet que a la nostra Galàxia hi ha conjunts estel·lars d'origen comú i que tenen cohesió entre els seus components. El Sol es troba en una

84. Els cúmuls estel·lars

regió allunyada d'unes 30.000 anys de llum del centre galàctic, que té les estrelles separades una mitjana d'uns 5 anys de llum cada una de les més properes, que és també la mitjana de separació que hi ha entre els estels de tota la Galàxia. Però en certs indrets hi ha concentracions estel·lars, regions més atapeïdes d'estrelles de la mateixa edat que s'anomenen **cúmul**s estel·lars. I es poden dividir en dues classes principals: **cúmul**s oberts i **cúmul**s globulars.

Cúmulus oberts

Són els que tenen una forma indefinida, irregular, i agrupen un nombre variable d'estels, des de poques desenes, els més «rics». Se n'han catalogat uns 500, però com que només podem veure relativament bé un 4% de la Galàxia, probablement caldria multiplicar aquest nombre per 25 o potser per una xifra encara més alta. S'ha constatat que aquests cúmuls són d'estrelles «joves», d'edats compreses entre 100 milions i 1.000 milions d'anys, amb poques excepcions. El més vell té uns 4.000 milions d'anys, però com que l'univers en té més de 15.000

milions, encara és relativament jove. La majoria d'aquests cúmuls tenen els estels dintre d'un volum que fa de 10 a 15 anys de llum de diàmetre, però n'hi ha un que el té de 60. Per conèixer que un conjunt d'estrelles formen un cúmul s'han de verificar tres coses: que el moviment relatiu d'unes respecte de les altres en el conjunt sigui pràcticament nul, que es trobin totes a la mateixa distància de la Terra aproximadament i que totes mostrin la mateixa edat. És curiós constatar que pràcticament

tots els cúmuls oberts es troben molt pròxims al pla equatorial al pla equatorial de la Galàxia.

· Els antics ja sospitaren que feien un cúmul, en el sentit d'estar interrelacionades, les 7 estrelles que batejaren amb el nom de **Plèiades** i individualment amb els noms de les set filles d'Atlas i Plèione, o sigui Alcione, Astèrope, Maia, Mèrope, Electra, Taígete i Celeno, segons el mite que aquestes noies perseguides pel caçador Orió es transformaren en colomes, i ara són plegades al cel a la constel·lació de Taure, no gaire lluny d'Orió i els seus Cans. El telescopi confirmà que efectivament estan relacionades i que en són moltes més. Galileu ja n'hi veié prop de 40, el 1610; Robert Hooke, el 1666, n'hi comptà 78; Max Wolf el 1876, 625; i encara hi hagué qui en numerà més, però s'han de distingir les que són de debò del cúmul de les que es troben més enllà i no hi pertanyen. És pràcticament segur que no passen de 500 les que realment en formen part. S'ha vist que totes corren a la mateixa direcció a uns 5-6 km/s. A dues d'elles s'ha donat el nom dels pares de les donzelles del mite: Atlas i Plèione. El diàmetre del grup és d'uns 15

anys de llum i es troba a 450 anys de llum de nosaltres. És interessant notar, pel que direm de com neixen les estrelles, que tot el cúmul es troba submergit en una nebulosa molt difusa; cosa observada ja el 1874 per l'astrònom **L. Swift**. No totes tenen la mateixa lluminositat, és clar, perquè origen comú no vol dir mateixa massa per a totes. La més brillant és Alcione amb un esclat equivalent a 1.400 sols.

També té nom antic el cúmul de les **Híades**. Es troba també a la constel·lació de Taure. Conté unes 150 estrelles. És a uns 130 anys de llum de distància. I tot el cúmul corre a 32 km/s. El nom d'Híades (=portadors de pluja) posat pels grecs sembla que respon al fet que és època de pluges quan es veuen pondre's aquests estels a la matinada. Però no és una etimologia segura del tot.

Cúmuls globulars

Són concentracions molt compactes de 10.000 a 500.000 estrelles que prenen una forma quasi esfèrica amb més gran acumulació cap al centre. Mirant pel telescopi un cúmul d'aquests hom es troba amb un espectacle inoblidable: fa la impressió d'un eixam d'abelles que es precipiten cap al rusc atropellant-se. S'ha vist que en general són formats d'estrelles «velles»: pràcticament tots aquests cúmuls tenen més de 10.000 milions d'anys d'edat. I no n'hi ha cap al pla galàctic, on hi ha cúmuls oberts, sinó ben al revés, lluny del centre col·locats en repartició bastant uniforme en una esfera que rodeja la Galàxia. Mostren probablement l'extensió primitiva de la Galàxia, quan encara era esfèrica i no s'havia aplanat com ho va anar fent fins a la forma actual a causa del seu moviment de rotació. Podríem dir que aquests cúmuls són punts de concentració de masses que en l'evolució galàctica es resistiren a abandonar el lloc que ocupaven. El diàmetre de l'esfera dels cúmuls

és d'uns 100.000 anys de llum. De catalogats n'hi ha 120, però el seu nombre real deu ser el doble (no 25 vegades més com els oberts perquè, com que formen l'halo de la Galàxia són molt més visibles). El diàmetre de cada un d'ells, és de 100 a 150 anys de llum.

El més cèlebre, i també el més bonic de contemplar, és el M13 de la constel·lació d'Hèrcules que és a una distància de 26.700 anys de llum. Conté més de 100.000 estels. Però en quantitat d'estrelles el guanya el n. 3 del catàleg de Messier que n'enclou 245.000. El que tenim més a prop és el NGC 6397 que «només» dista 8.000 anys de llum.

No és difícil d'imaginar com veuria el cel un habitant d'un planeta que girés a l'entorn d'una estrella que fos pròxima al centre d'un d'aquests cúmuls. Veuria multiplicat per cent el nombre d'estels que nosaltres veiem des de la Terra. Això seria tenir la nit il·luminada: en cada punt del cel on veieu una estrella poseu-n'hi cent i podeu imaginar el que resultaria. Bonic, ¿oi?

¿I per què aquests cúmuls globulars s'han quedat lluny de les altres estrelles de la Galàxia? ¿Què els reté que facin uns eixams tan vistosos? Una hipòtesi que han suggerit alguns astrònoms és que al centre de cada cúmul hi ha un forat negre de centenars o mil·lers de masses solars. De fet els cúmuls aquests són radiofonts X força intenses molts d'ells. Però la radiació que emeten no fa necessari postular que hi hagi el forat negre que aquests astrònoms han imaginat; trobant-se com es troben més atapeïdes les estrelles, no és estrany que hi abundin més els sistemes binaris i alguns d'ells siguin d'un estel neutrònic que aspiri gas del seu company, cosa que ja sabem que produeix raigs X. Cal esperar, tanmateix, que noves observacions més acurades ens en puguin dir alguna cosa més amb seguretat més gran...

Francesc Nicolau és Professor de la Facultat de Teologia de Catalunya

València 244, 2n.
08007 Barcelona

CATALUNYA CRISTIANA nasqué ara fa 14 anys i, malgrat les dificultats, ha esdevingut un fet i una realitat amb què molts ja comptem, i no en podem prescindir.

CATALUNYA CRISTIANA actualment Fundació de l'Arquebisbat de Barcelona, no es vol limitar a aquesta diòcesi, sinó que vol aprofundir la seva vocació de servei a totes les diòcesis catalanes.

CATALUNYA CRISTIANA se sent cridada a esdevenir vincle d'unió de tots els catòlics de Catalunya, mitjà informatiu indispensable del proper Concili Català, obrint-se a tots els sectors de la nostra Església.

CATALUNYA CRISTIANA per tant, no es vol quedar on és. Vol renovar-se amb el vostre ajut. Us demanem la vostra subscripció.

SUBSCRIVIU-VOS A CATALUNYA CRISTIANA!

Nom Adreça.....
Població D.P. Província..... Tel.

☐ Se subscriu a "**CATALUNYA CRISTIANA**" català/castellà per l'import anual (52 números) de 9.100 ptes.
☐ " " " " semestral (26 números) de 4.550 ptes.

El pagament de l'esmentada subscripció el faré mitjançant

☐ domiciliació bancària (en aquest cas empleueu l'ordre de domiciliació) ☐ xec nominatiu que adjunto

Data.....

ORDRE DE DOMICILIACIÓ

Banc / Caixa Agência.....
 Endereço.....

Senyors,

El·ls prego que, a partir d'ara i fins a nou avís, paguin els rebuts que els presentarà **FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA** per la meua subscripció a "**CATALUNYA CRISTIANA**" amb càrrec al meu *compte corrent/llibreta*

Data.....

Signatura del titular del compte/llibreta

Conegut popularment com el «Pare Botella»

Un llibre recull les memòries de mossèn Joan Cortina

Va romandre 40 anys a la barriada del Bon Pastor, de Barcelona

Es a punt de sortir un llibre en què s'expliquen els fets més rellevants de la vida de mossèn Joan Cortina, que va romandre 40 anys a la barriada del Bon Pastor, de Barcelona, desenvolupant una fecunda tasca pastoral.

El llibre recollirà els fets més significatius en la vida del «Pare Botella», nom amb què es coneixia popularment aquest prevere. Les seves lluites i anhels hi queden reflectits. La seva història és també la història d'un barri humil de Barcelona, el Bon Pastor, que va experimentar transformacions importants gràcies al treball abnegat de mossèn Cortina.

En aquest llibre s'han recollit fets, dades i experiències, però també hi trobem una considerable quantitat d'informació gràfica.

Fe viva i forta

Mossèn Cortina era un home constant i treballador. Aconseguia, gairebé sempre, allò que es proposava i va mostrar en tot moment una fe viva i forta. En els curs dels anys de la postguerra, va visitar feligresos

del barri a presons de tot Espanya. Assistia els malalts i procurava que fossin ingressats a l'hospital aquells que ho necessitaven. Ajudava a buscar feina els desocupats. El seu neguit social feia que sempre es mostrés actiu. Va ser l'impulsor també del col·legi parroquial del barri.

La seva vida és plena d'anècdotes. Un dia va convidar un regidor a visitar la parròquia per mostrar-li el mal estat del carrer Enric Sanchiz. Plovia a bots i barrals, però varen fer el recorregut previst. L'autoritat municipal va quedar plena de fang i aigua. Res no l'aturava quan tenia quelcom al cap. Tampoc no tenia pèls a la llengua ni estava per convencionalismes ni diplomàcies. Ho va demostrar aquell dia en què les autoritats inauguraven unes cases al costat del Besòs. Es va negar a beneir-les i va dir al president del Patronat: «*Ho sento, però aquestes cases són indignes per viure-hi, i no penso beneir-les.*» També és

El seu neguit social va fer que es preocupés pels problemes de totes aquelles persones que vivien al barri. En la foto el veiem acompanyat del cardenal Jubany

coneguda la seva actuació després dels fets del Palau de la Música, en plena dictadura franquista, quan va anar a comissaria per queixar-se dels maltractaments que rebien els detinguts. Un comissari es-

tava tan amoïnada que li va dir: «*Quando levanten la veda de la caza de curas, al primero que me voy a cargar será a usted.*»

● P.S.

Es constituirà pròximament

Fòrum europeu per a la cura d'infants i famílies afectades per la sida

Trenta-cinc doctors de prestigi internacional, educadors, psicòlegs, assistents socials, dones Seropositives i d'altres experts en sida de vuit països europeus han acordat a Roma crear un fòrum europeu per a la cura dels infants i famílies afectades pel Síndrome de Immunodeficiència Adquirida.

La decisió és fruit d'un simposi que s'ha celebrat a Roma, organitzat per l'Institute of Child Health i el National Children's Bureau del Regne Unit i patrocinat pel Programa d'Acció Positiva de la Fundació Wellcome.

El fòrum europeu procurarà serveis integrals de caràcter mèdic, social i educacional, enfocant des d'un punt de vista global la cura dels infants i famílies afectades pel VIH.

Objectius

Els quatre objectius del fòrum seran els següents:

- Emprendre estudis d'investigació que demostrin les àrees de major necessitat.
 - Intercanviar sistemàticament les experiències en el pla internacional models de bona intenció al pacient.
 - Treballar en l'eliminació de l'estigma que avui marca la infecció per VIH, de manera que els afectats pel virus poden viure més lliurement en la societat.
 - Fomentar que la informació, el coneixement i la sensibilització sobre el VIH formen part de tots els programes d'educació sexual.
 - Pel que fa a Espanya i Portugal, els projectes nacionals inclouen el propòsit d'un treball en comú per a la creació d'organitzacions no governamentals, específicament destinades a atendre les necessitats dels infants afectats per VIH.
- En el pla internacional, el Fòrum donarà a conèixer els resultats d'aquests i d'altres projectes arreu d'Europa.

● E.P.

Barcelona acollirà el Congrés Internacional de Mitjans Educatius

La ciutat de Barcelona serà la seu del proper Congrés del Consell Internacional de Mitjans Educatius (CIME), en el qual uns 400 experts tractaran sobre els nous mètodes tecnològics al servei de l'ensenyament.

El CIME és un organisme internacional dedicat a la tecnologia educativa que té l'estatus d'entitat assessora de la Unesco i que agrupa uns trenta països.

Durant el congrés que se celebrarà a finals del proper mes de novembre, es pretén donar informació pràctica sobre els mitjans educatius disponibles actualment i demostrar que es pot ajudar els docents a complir la

seva tasca amb més eficàcia.

El congrés estarà dividit en vuit blocs temàtics en els quals s'tractarà, entre d'altres coses, del material i gestió d'un centre educatiu, docència i aprenentatge primari, els alumnes amb dificultats especials, informació i documentació i ensenyament a distància.

Les organitzacions d'aquestes sessions de treball amb la Fundació de Serveis de Cultura Popular, en col·laboració amb la Fundació La Caixa i el Pla de Formació Permanent del Departament d'Ensenyament de la Generalitat.

■ D.H.

Per la seva tasca de difusió de la cultura catalana a l'exterior

Guardonats deu catalans que viuen fora del país amb el premi «Batista i Roca»

L'Institut de Projecte Exterior de la Cultura Catalana (IPECC) ha atorgat el V Premi Batista i Roca a deu catalans que resideixen fora de Catalunya per la seva contribució a mantenir la presència catalana i difondre la cultura catalana a l'exterior.

Les persones guardonades han estat Pere Barrufet, de l'Hemeroteca Junedenc de Aarau a Suïssa; Montserrat Bru, del Centre Català de Santiago de Xile; Jordi Carulla, de la Comunitat Catalana de Colòmbia; Maria Rosa Faure, de Les Quatre Barres d'Estocolm; Conxita Lleó, de la Universitat d'Hamburg; Antoni Montserrat, del Centre Català de Luxemburg; Francesc Panyella, del Cercle Català de Marsella; Josep Puigvert, del Casal del Països Catalans de Toronto; Ricard Rossell, de Mendoza i Jordi G. Vives, del Casal de Catalunya de Buenos Aires.

L'acte de lliurament dels premis Batista i Roca és previst per al proper dia 30 de setembre.

● E.P.

«Runa simipi rimaykusun» vol dir ara parlem quítxua. Aquesta és la primera frase que aprenen onze estudiants de nacionalitat suïssa i llatinoamericana al curs de quítxua que s'imparteix a la Universitat de Friburg. És possible que aquesta llengua aviat figuri en el

Programa de la Facultat de Lletres com una assignatura més. Fora de la Universitat de «Sant Marco» a Lima (Perú), aquesta de Friburg és la segona que ensenya aquest mitjà d'expressió. ¿I per què Suïssa s'interessa tant per aquesta llengua?

En el segle passat, Johann Jakob von Tschudi (1818-1889), considerat un dels especialistes del quítxua, llengua essencialment oral, va publicar algunes obres, fruit de les seves investigacions, i una gramàtica. Ja en el segle XX, el pare redemptorista, Pedro Clemente Perroud, nascut a Friburg, s'interessà per l'estudi d'aquest idioma i va editar una gramàtica quítxua el 1961.

La Coordinadora d'Ajuda al Perú va donar el seu suport a Pedro Ramírez, professor de llengües i literatura ibèrica, que és un dels iniciadors d'aquest curs de quítxua, alhora que n'és un alumne. «L'any passat, em vaig incorporar a un seminari de quítxua que impartia la peruana Filia Weiter —explica l'instructor Ramírez— i em va entusiasmar de tal manera que vam posar fil a l'agulla per fer possible un curs de nivell universitari. ¿Sabíeu què quan es parla de quítxua, la majoria de les persones es refereixen sols a la cultura desenvolupada pels inques, però no a la seva llengua? En canvi, el nom quítxua es refereix també al llenguatge. Antigament, els inques anomenaven el seu idioma «runa simi», que literalment significa «la llengua que parla el poble».

Un llenguatge que parlen el 60% dels peruans

El quítxua es fa difícil per a un estudiant de llengua

A Friburg (Suïssa)

La llengua dels inques ensenyada a la universitat

A la zona neuràlgica d'Ayacucho la majoria de la població parla el quítxua

alemanya o francesa, incloent-hi els alumnes peruans, un dels quals comentava: «Per a mi era completament impossible comunicar-me amb un gran nombre de compatriotes meus d'algunes regions... La llengua dels inques ha acompanyat els habitants autòctons del Perú al llarg de cinc segles. Molts sociòlegs peruans consideren que una de les causes dels problemes socio-polítics d'aquest país, radica en la confrontació de dues cultures, l'espanyola i l'inca, la segona en detriment de la primera. Encara que la cultura inca ha retrocedit, avui el quítxua és parlat per un 60% de la població peruana.»

Durant l'any passat, es va investigar a la Universitat de Friburg la història de la conquesta, a partir de l'estudi fet per l'inca Garcilaso de la Vega. «Aprofundir en aquells anys d'història —explica Pedro Ramírez— ens permet comprendre-la millor i conèixer una cultura que la conquesta ensorrà i que ara és en perill. Una cultura expressada a través d'una llengua que, actual-

ment, és la dels camperols que habiten als Andes i de milions de peruans a tot el territori.»

El comentari del professor Ramírez continua fent un breu balanç de la història en el marc de la conquesta: «Qui primer va estudiar el quítxua foren ser els missioners per poder escriure el catecisme. Més endavant, altres persones s'hi van interessar, tanmateix, la dificultat màxima d'aquest idioma consisteix en què era i és bàsicament oral. I d'aquí ve la complexitat d'ordre

didàctic per al seu ensenyament. Aprendre el quítxua significa oblidar totes les nocions gramaticals de les llengües europees i sumergir-nos en una altra mentalitat. Els especialistes en quítxua consideren que és una llengua gramaticalment aglutinant, flexible i filosòfica, sense veritables arrels gramaticals, i amb una força expressiva basada en adornar amb imatges la paraula, a partir de la qual se n'articulen i componen d'altres.»

«Tanmateix —afegeix Pedro— el seu vocabulari s'ha anat empobrint al llarg dels segles, a causa de la pèrdua de mots perquè els han castellanyitzats. Considero que la introducció d'aquest curs, hauria d'interessar a teòlegs, antropòlegs i sociòlegs.»

És sabut que en molts indrets del Perú s'ha viscut un drama, expressat en la tensió d'haver d'escollir entre parlar el castellà o l'analfabetisme. Durant els anys 70 es feren algunes temptatives per revaloritzar la llengua quítxua, sota el règim del president Velasco. Malhauradament totes feren fallida, es veien massa radicals, ja que qüestionaven les opcions socio-culturals, econòmiques i polítiques del país.

Un estudi sobre l'analfabetisme del Perú demostrà que els habitants de la zona neuràlgica d'Ayacucho eren analfabets, en haver renunciat a aprendre el castellà per no posar en perill el quítxua, que encarna la seva manera de pensar i de viure.

■ Núria Oriol i Palarea

LXXXVIII Viatge Cultural

20 de juny de 1993

Llança

VISITAREM
CAP DE CREUS
LLANÇÀ
VILABERTRAN

Cap de Creus

Preu: 3.500 ptes., comprenent viatges, visites, propines, sorteig de llibres i dinar al restaurant. Per reserves de places truqueu al tel.: 215 27 84 Sra. Roser. La sortida serà a les 7'30 en punt del matí, carrer de València, xamfrà Balmes.

HOTEL - RESTAURANTE
GRI-MAR

Ctra. de Portbou, s/n - Tel. (972) 38 01 67 - 38 12 00
17490 LLANÇÀ (Girona - Costa Brava)

Preguem els participants en els viatges culturals de CATALUNYA CRISTIANA, que assisteixin a la missa vespertina del dissabte en els seus llocs de costum, ja que no podem garantir la tornada en hora habil per complir el precepte dominical

AVÍS La direcció del Viatge Cultural es reserva el dret d'anul·lar l'excursió i de modificar l'itinerari anunciat, durant el viatge, si les circumstàncies ho aconsellen.

Escola de la Mare de Déu dels Desemparats de l'Hospitalet de Llobregat

50 anys educant en els valors humans i cristians

S'ha recorregut un camí. Un camí d'un temps llarg. Un camí a voltes planer, a voltes costerut, però sempre esperançat. Sobre això reflexionem en commemorar els 50 anys d'una escola: l'escola de la Mare de Déu dels Desemparats del barri de la Torrassa, de l'Hospitalet, que va néixer al redós de la parròquia del mateix nom, l'any 1943.

Mossèn Jaume Busquet (traspasat ara fa 25 anys) va ser qui va voler una escola cristiana, dirigida per religioses, per fer treball de conjunt en el barri que s'anava fent i que tan necessitat estava de mestres que creessin i fomentessin una cultura humana i cristiana, sempre tenint molt en compte les coordenades de temps i lloc. S'havia viscut una guerra i havien arribat al barri molts immigrants provinents de diverses regions d'Espanya. En una paraula: hi havia molta feina a fer.

Com van succeir els esdeveniments als inicis? Doncs d'una manera molt senzilla. Calia refer moltes coses, però, per damunt de tot calia treballar les persones, principalment els infants que s'havien d'escolaritzar per l'edat que tenien. Mn. Jaume Busquet va aconseguir que cinc Carmelites-Vedruna s'establissin al barri l'estiu de 1943 per encarregar-se d'una escola parroquial per a nenes, i nens al parvulari.

Abans de dir res de l'escola s'escau dir que les Carmelites-Vedruna varen ser fundades per la santa de Barcelona Joaquina de Vedruna, al segle passat. Ella va deixar, com a empremta a la seva Congregació, la senzillesa, l'acolliment, l'alegria... i —en llenguatge cristià— sobretot la caritat. Les Germanes Carmelites-Vedruna miren de viure-ho en les seves obres.

Així, doncs, es va començar el treball educatiu en la dècada dels quaranta, en un temps en què hi havia manca de moltes coses per a tothom. Un començament humil com la gota que forada la roca, a poc a poc, però amb constància. De dificultats no en varen faltar.

És important remarcar que tot es feia al costat de la parròquia. Fins i tot en l'aspecte material s'edifi-

cava l'església i el col·legi simultàniament.

En aquells primers anys l'educació humana i cristiana és la que corresponia als temps: una cultura general àmplia i una formació religiosa un xic individualista (amb molts actes de pietat i devocions particulars) que s'adiu amb els temps que es viuen.

Escola gratuïta

Molt aviat, les Germanes obren una escola nocturna gratuïta, per a noies grans, on s'imparteix cultura general i costura.

L'escola s'omple ràpidament. Les aules i altres dependències queden petites. Hi ha activitat al

Cinquantenari de l'escola Mare de Déu dels Desemparats de l'Hospitalet

cent per cent: ensenyament primari, classes a la nocturna... i els dies de festa les adolescents troben un lloc d'esbarjo i convivència a la seva escola. Són vivències que són recordades per exalumnes i per religioses-professores després de molts anys. Quanta gent va passar per l'escola! S'han succeït generacions que podrien dir-nos quelcom que el temps no pot esborrar.

L'escola va seguint endavant en el seu camí amb decisió i coratge. Té raó el nostre Josep Mª de Sagarra:

«Un camí!
Quina cosa més curta de dir!
Quina cosa més llarga de seguir!»

És llarg el camí recorregut. És llarg el que resta per fer.

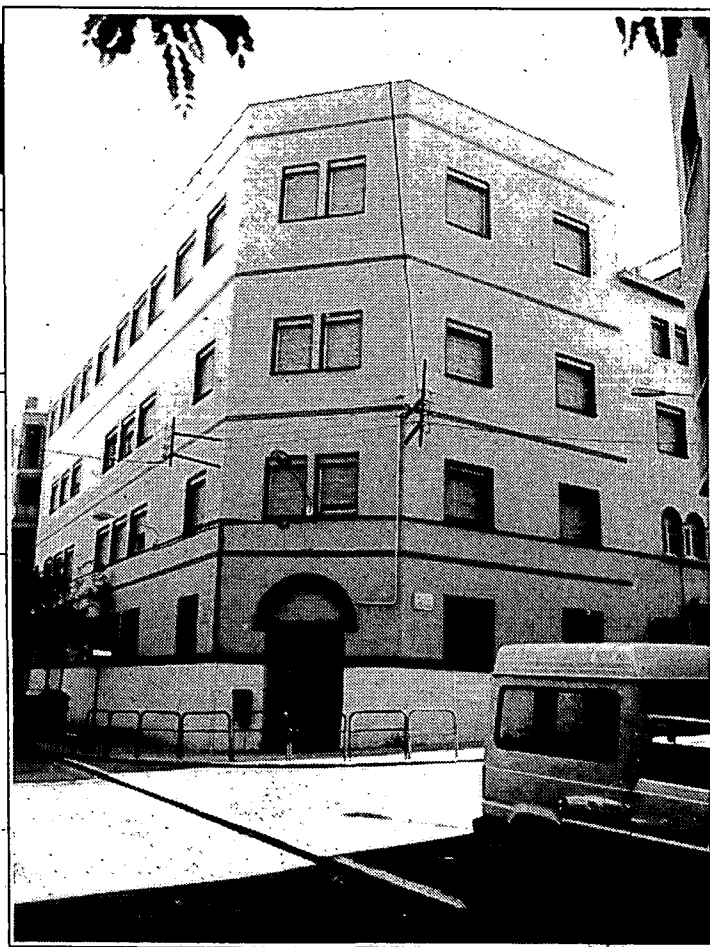
Mirant el passat es pot constatar una feina que sincronitza amb la vida de les persones i de la societat dels temps i, sempre amb els afers i sentir de l'Església local i universal.

Amb una mirada retrospectiva veiem que va haver-hi a l'escola una congregació mariana per formar en la fe i en la pietat les alumnes grans i les noies, ja exalumnes.

Va venir el Concili que va fer obrir els ulls a molta gent. Certament hi ha aire nou. No només la litúrgia sinó d'altres camps —com la universalitat de l'església— s'obren amb nous horitzons per als fidels. L'escola aporta tot el que pot fer formar noies conscients i responsables en la seva fe.

Anys després apareix la «Llei d'Educació General Bàsica» que fa que s'hagin d'ampliar els espais i renovar l'ensenyament. Les Germanes no estalvien les energies perquè tot estigui al dia. L'Associació de Pares, amb la seva junta al davant, es posa sempre al costat de la direcció de l'escola per treballar amb encert.

Transcorren els anys i les persones, com tota la societat en general, queden marcades per l'impacte que han fet la «Declaració Universal dels Drets Humans», la «Pacem in terris», la «Populorum progressio»... Les

Façana de l'edifici de l'escola de la Mare de Déu dels Desemparats de la Torrassa (L'Hospitalet)

Germanes Carmelites-Vedruna fomenten la responsabilitat i el respecte que tothom es mereix de cara a la construcció d'un món més just.

A l'escola parroquial de la Mare de Déu dels Desemparats, amb els continguts de coneixements culturals, es dona una formació humana i cristiana. Per això s'empren tots els mitjans adients: sensibilització de tota la comunitat educativa, convivències, trobades, col·laboració en actes d'ajuda a gent necessitada...

I s'arriba al temps de la democràcia i de la manca de treball. Les Germanes, i tots els mestres seglars que s'han anat incorporant a l'escola, treballen de valent perquè les alumnes surtin del col·legi ben formades, per viure en una societat que potser els demanarà molt i els donarà ben poc. Es té molt en compte l'educació individual i personalitzada. També compten les millores materials com són la biblioteca i sala de gimnàstica.

Evangelitzar avui

I ara som al 1993. Un camí recorregut. Un camí de 50 anys. Cal mirar enrera únicament per donar gràcies a Déu. No ens ha faltat mai el seu ajut. També donar gràcies a tots els que amb nosaltres han treballat, a tots els que de moltes maneres ens han ajudat, ja sigui estimulant-nos, ja sigui exigint-nos. Gràcies a Déu i gràcies a tots i de tot cor!

Però el camí continua, el camí segueix. Cal anar endavant sempre amb nou entusiasme, amb nova il·lusió. Tenint fe en Déu i en els homes, podem caminar amb pas ferm.

Mirant a un horitzó molt proper la nova Llei d'Educació, l'escola de la Mare de Déu dels Desemparats ha fet un pas decisiu: la fusió amb l'escola de Santiago Apòstol (dels Clergues de Sant Viator), escola sorgida, també, al costat de la parròquia de la Mare de Déu dels Desemparats. Així al barri de la Torrassa hi ha una escola disposada a superar les exigències de la nova Llei d'Educació i sobretot a formar cristians conscients de les seves responsabilitats.

Les Germanes Carmelites-Vedruna continuem al barri de la Torrassa treballant a l'escola i a la parròquia fins que Déu vulgui. La nostra missió és evangelitzar.

Des d'aquestes ratlles voldríem fer un crit a totes les exalumnes, i també als exalumnes, que han passat per les nostres aules i que potser llegeixen aquest setmanari Catalunya Cristiana. A totes i a tots es dirigeixen les nostres salutacions i els nostres millors desitjos.

I per a tothom, especialment pel nostre barri i parròquia, aquestes ratlles volen ser una crida que sigui escoltada des de la vostra fe o des de la vostra bona voluntat. Estem al temps del laicat cristià. Tots som cridats per l'església a treballar per l'extensió del Regne en l'obra de l'evangelització. Posem l'accent en un aspecte molt important: la solidaritat, que vol dir compartir el que tenim i el que som sense regatejar res.

El camí segueix. Recordem altra vegada al nostre poeta Josep Mª de Sagarra:

«El camí significa humilitat
vol dir un renúnciant a fi de bé,
vol dir passar pel mateix recer
que els altres han passat».

Montserrat Casaramona
Carmelita-Vedruna

Es pretén fomentar que l'educació i l'ensenyament s'imparteixin en un clima d'alegria i d'optimisme

Decenarios al Dios escondido.
JUAN PABLO II. Selección de
textos per Pedro Beteta.
Col·lecció Patmos.

Les pregàries del Papa

L'autoritat moral del Papa és indiscutible i cada vegada més gran. Els seus ensenyaments són apreciats i seguits per catòlics i no catòlics d'una manera universal. El llibre que presentem compagina les explicacions amb les indicacions pràctiques sobre l'Esperit Sant i la seva acció en la vida de l'Església i de les ànimes.

Es tracta d'una recopilació d'al·locucions, audiències i homilies del Sant Pare sobre l'Esperit Sant. L'autor d'aquest deseniari ha fet una recopilació de textos del Pontífex, seguint un ordre pedagògic. Explica en primer lloc qui és l'Esperit Sant, quins noms rep en la Sagrada Escripura i en la Tradició i quin és el contingut específic d'aquests noms. Així, queda descoberta l'acció pròpia de la Tercera Persona de la Trinitat i com aquesta acció es manifesta en la vida de l'Església —des de l'elecció del poble d'Israel— en la vida de Crist, i en la de cada cristià. Les consideracions ascètiques que segueixen a l'exposició doctrinal són una guia molt útil per al lector i tenen totes les garanties del seu autor, per la seva preparació teològica i la seva autoritat moral.

Es tracta del primer llibre del Papa que publica Rialp.

■ P.S.

La patrona d'un gremi

Per un ofici de la Cancelleria del Bisbat de Barcelona, datat el 7 d'agost de 1943, es va concedir al Ram Industrial de l'Electricitat que pogués venerar com a Patrona la Santíssima Verge Maria sota l'advocació de la Mare de Déu de la Llum. Es compleixen aquest any, per tant, els cinquanta anys d'aquella proclamació.

El Gremi-Associació Empresarial d'Instal·ladors d'Electricitat, Fontaneria i Afins té cura de la capella de la Mare de Déu de la Llum que es troba al claustre de la catedral de Barcelona, la que hi ha tocant a la sortida del carrer de la Pietat. L'esmentat gremi honora la seva patrona amb un ofici solemne, celebrat a l'altar major de la

Ignasi Segarra Bañeres.
LA CAPELLA DE LA MARE DE DÉU DE LA LLUM,
Gremi d'Electricitat,
Fontaneria i Afins,
Barcelona 1993.

catedral el dia 2 de febrer, festa de la Candelera, i cada primer dissabte de mes fa celebrar una Missa per les necessitats de cos i ànima dels seus agremiats.

El dr. Ignasi Segarra, que va publicar el llibret fa deu anys, ara, amb motiu del cinquantenari, n'ha redactat una segona edició ampliada. En ella, s'hi troben, a més de la informació sobre la capella i el gremi, les pregàries i els goigs d'aquesta Mare de Déu. Es tracta d'un llibre petit que trobareu a la Cereria del claustre. Una bona eina per fomentar la devoció a la Mare de Déu, no solament dels agremiats del ram de l'electricitat i fontaneria, sinó de tots els catòlics.

■ R.S.

El joc sublim de recrear la història

Més enllà de la història i la llegenda, només s'hi troba la ficció. I els que s'agraden d'escriure no fan sinó recrear la història, si bé aquella història de la qual no s'ocupen les cròniques. En el seu darrer llibre, Josep-Maria Puigjaner ha gosat jugar el «joc sublim d'immortalitat» que per a l'abat Guitart és la literatura. En un to evocador i molt personal, la seva prosa emprèn un viatge vers la cara oculta del passat universal de la mà d'alguns dels seus personatges més cèlebres: Akhenaton, l'abat Guitart, Goethe i Schiller, Teilhard de Chardin, Nelson i Lady Hamilton, Renoir i Monet, Edith Holden, Joan Vinyoli, l'Esperanceta Trinqués d'Espriu, entre molts d'altres, habiten les pàgines de deu relats «no del tot històrics» on realitat i ficció es combinen de manera indestruïble.

Puigjaner no ha escollit, però, els protagonistes de les seves històries a l'atzar. Com

Joan Vinyoli, l'autor se sent «buscador en aquest desert on som i ens movem els humans». D'aquí aquesta «voluntat d'expressar intensament la intimitat de la persona» que el duu a penetrar profundament en el psiquisme dels seus personatges. Al capdavant de la recerca però, malgrat el salt espai-temps que els separa, el lector arriba a copsar un mateix esperit —una mateixa psique— rera la personalitat de Novella d'Andrea, Akhenaton, l'almirall Nelson... Puigjaner escriu sobre aquest esperit, inseparable de la forma: «Matèria i forma [...] configuren un tot, constitueixen dues cares de la mateixa realitat», diu Novella d'Andrea des de la seva càtedra. En ple segle XIII la filòsofa de Bolonya reinventava els trets essencials de tota una època de l'art egipci, quan el faraó fill d'Aton i el seu escultor favorit conversaven sobre «la capacitat de plasmar en la forma el més profund de l'esperit». Tanmateix, quan l'almirall Nelson visità la Menorca anglesa, es veié incapaç de destriar els paisatges de Maó de l'ànima de la seva estimada, l'intima geografia de Lady Hamilton

de l'esperit —el *genius loci*— de l'illa mediterrània.

Així doncs, de Puigjaner ens captiva la seva habilitat per a la disfressa. S'amaga rera l'autoritat d'uns personatges reals, però de tant en tant juga a mostrar-nos el seu vertader rostre. S'empara en la història, però la recrea en un món tan bell que hom arriba a creure que aquest món de paraules és el de debò. Ens ho avançava en boca dels seus personatges: pensament i paraula són una mateixa cosa. Per això en la seva narrativa s'hi flairen les arenes del desert de Gobi —on de Chardin veia progressar la realitat cap al seu punt omega, el Crist universal—, s'hi pressent l'aire immaculat de les platges de Menorca —hi haig de tornar, hi haig de tornar— se sent dir a Nelson, captiu—, s'hi perceben els blancs, els grisos i els ataronjats del Sena de Claude Monet —ja s'acosta el temps [...] en què la gent copsarà la bellesa aconseguida per una mà—.

És, per tant, un plaer perdre's pels itineraris que aquests relats ens proposen, esdevinguts reals per virtut de la bona prosa. Amb aquest àlbum d'evocacions —breus, íntimes i gairebé cromàtiques— Puigjaner ens proposa jugar, des del nostre paper de lectors, el joc subtil de la recreació literària. I ho fa hàbilment i amb originalitat.

■ Laura López i Granell

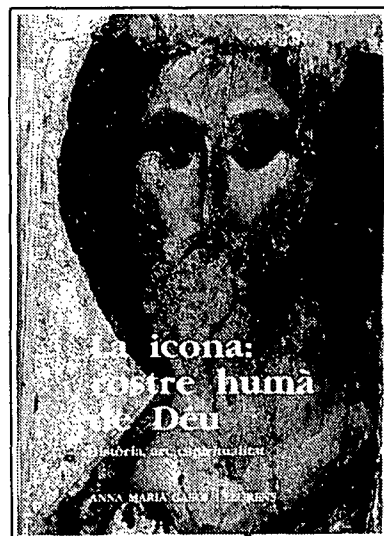
La història de les icones, pas a pas

El present llibre arriba en un moment de màxima actualitat de la funció de la imatge en la cultura i la vida de la gent. Es tracta d'una recerca sobre les primeres imatges visuals en l'art cristià i la trajectòria posterior de l'art bizantí.

Consta de tres parts: HISTÒRIA-ART-ESPIRITUALITAT. I està pensat així perquè —com diu l'autora— són dimensions que no es poden separar, el desconeixement de les quals deixaria pobre de contingut la riquesa esplèndida de la icona, tant des de la cultura, com des de la fe.

El fet interessant en aquest llibre ens sembla que és sobretot, el de situar per a nosaltres la història de les icones, pas a pas.

A partir d'aquí el lector ja pot entrar en el camp de la litúrgia i l'espiritualitat tan ric de les Esglésies orientals.

Anna Maria Gasol i Llorens. **LA ICONA: ROSTRE HUMÀ DE DÉU.** Pagès editors

● F.C.

PROGRAMES PER MÉS D'UN MITJÀ

PRODUCCIÓ DE L'ARQUEBISBAT DE TARRAGONA

ESGLÉSIA VIVA: informacions, comentaris i entrevistes. L'emeten: Ràdio Popular de Tarragona, Ràdio Valls, Tarragona Ràdio, i també:

Calafell Ràdio (FM 107.7) diumenge 09.05h.

FETS I CRITERIS: missatge setmanal de l'arquebisbe Torrella (es publica a «Catalunya Cristiana»).

L'emeten: Ràdio 5, Ràdio Popular de Tarragona, Ràdio Valls, Tarragona Ràdio, i també:

Onda Cero: Ràdio Tarragona (FM 91.0) dissabte 13.05h

Ràdio Nova (FM 93.5) dissabte 09.15h.

AVUI ÉS EL TEU DIA: a Ràdio 5.

CAFÉ I PASTES: a Tarragona Ràdio.

PRODUCCIÓ DEL BISBAT DE GIRONA

Departament de Ràdio: c/Albareda 15 pral 1a 17004 Girona; Tel (972) 22.27.75; Fax: 20.18.55.

ESGLÉSIA VIVA: temes relacionats amb el món cristià i social; seccions: *La paraula del bisbe* (missatge setmanal), *Rutes de la fe* (santuàries, esglésies i ermites), *Entrevista* (tema actual), *Els sants oblidats* (sants de la setmana) *La veu dels joves* (destinat als joves), *Noticiari* i *Comentari de l'evangeli*; presentador: Àngel Rodríguez.

L'emeten:

Cadena Cope: Figueres (OM 1269) diumenge 9.45 i 14.05h.

Ona Jove de Riudellots (FM 101.2) diumenge 12.15h.

Ràdio Arenys de Mar (FM 91.2) diumenge 9.30h.

Ràdio Arenys de Munt (FM 107.0) diumenge 11.30h.

Ràdio Banyoles (FM 107.3) diumenge 10.00h.

Ràdio Besalú (FM 107.8) diumenge 11.00h.

Ràdio Bisbal d'Empordà (FM 107.4) diumenge 10.30h.

Ràdio Canet de Mar (FM 107.6) dissabte 10.30h.

Ràdio Companyia de Cassà (FM 92.8) diumenge 9.30h.

Ràdio l'Escala (FM 107.6) divendres 16.00h

Ràdio Grup (Girona; FM 89.9) diumenge 8.00h.

Ràdio Malgrat de Mar (FM 92.7) per confirmar

Ràdio Palafrugell (FM 107.8) diumenge 8.15h.

Ràdio Pineda de Mar (FM 107.9) diumenge 08.30h.

Ràdio les Planes d'Hostoles (FM 107.0) diumenge 9.05h.

Ràdio Salt (FM 97.7) dissabte 8.30h.

Ràdio Sant Joan les Fonts (FM 107.0) diumenge 9.00h.

Ràdio Santa Coloma de Farners (FM 103.6)

diumenge 9.00h.

Ràdio Sarrià de Ter (FM 87.6) diumenge 10.00h.

Ràdio la Vall d'en Bas (FM 106.6) diumenge 9.30h.

Ràdio la Vall de Mar (FM 107.6) per confirmar

LA PARAULA DEL BISBE: missatge setmanal del bisbe Camprodon (es publica al "Full Parroquial").

L'emeten:

Ràdio Calerà (FM 92.2) diumenge 11.05h.

Ràdio Olot (FM 98.1) diumenge 8.55h.

Ràdio Platja d'Aro (FM 106.6) dissabte 8.30h.

Ràdio Tordera (FM 107.1) dissabte 9.50h.

PRODUCCIÓ DEL BISBAT DE SOLSONA

CONVERSA SETMANAL: missatge del bisbe Deig (es publica al «Full diocesà»).

L'emeten: Ràdio Balsereny, Ràdio Berga, Ràdio Cervera, Ràdio Puig-reig, La Veu de Navars, i també:

Ràdio Súria (FM 107.8) diumenge 11.00h.

PRODUCCIÓ DEL BISBAT DE TORTOSA

FEI VIDA: missatge setmanal del bisbe Martínez Sistach (es publica al full "Vida diocesana").

L'emeten:

Ràdio Antena Caro (Roquetes, FM 96.0) diumenge 09.00h.

Ràdio La Cala (l'Ametlla de Mar, FM 99) diumenge 12.00h.

Ràdio Deltebre (FM 107.6) dissabte de 9.00h.

Ràdio Flix (FM 102) dissabte de 9.30 h.

Ràdio Gandesa (FM 107.9) dissabte de 13.00h.

Ràdio Infant (l'Hospitalet FM107.9) dissabte 10.00h.

Ràdio Joventut de Masdenverge (FM 100.7) diumenge 10.00h.

Ràdio Mora d'Ebre (FM 87.6) divendres 10.00h.

Ràdio Onda Cero (Tortosa, FM 98.0) dissabte 13.05.

Ràdio els Ports (Morella, FM 89.0) dissabte 12.15h.

Ràdio Ràpita (FM 107.9) diumenge 12.00

Ràdio Ulldecona (FM 95) diumenge 09.05h.

Ràdio Vinaròs Nueva (FM 92.8) dissabte 22.30h.

PRODUCCIÓ DEL BISBAT D'URGELL

RESSO: entrevista amb personatges o sobre fets diocesans.

L'emeten:

Ràdio Pirineu (Puigcerdà, FM89.8) diumenge 09.30h.

Ràdio Seu (FM 107.2) diumenge 9.00h.

Ràdio Valira (FM 98.1) dissabte 12.30h.

PRODUCCIÓ DEL BISBAT DE VIC

(pendent de recepció)

Donem notícia de les emissions religioses, tant per ràdio com per televisió, que ens són comunicades. Agraïrem la recepció de controls d'emissió.

30 anys

de medicina Solidària amb el Tercer Món

medicus
mundi
catalunya

Elisa, 14 / 08023 BARCELONA
Tels.: (93) 418 47 62 / Fax: (93) 418 48 66

• Ajuts: "La Caixa". Oficina n. 1212. N. de compte 354-52 de Barcelona.

Crònica televisiva

Espectacle groller

Dins l'àmplia oferta televisiva dels programes anomenats «reality show» —no menys de mitja dotzena— un dels que té més renom és «La màquina de la veritat», emès per Tele 5. Consisteix en orejar els «draps bruts» d'un determinat individu o d'un succés concret a través de les 625 línies del receptor televisiu. Una persona, que tant pot ser l'acusador com l'acusat, seu davant d'una sèrie de convidats els quals donen el seu parer (en pro, en contra o mantenint una actitud neutral) respecte a qui és objecte del debat. A les acaballes de l'espai un detector de mentides, l'anomenada «màquina de la veritat», esbrinarà si l'individu en qüestió diu la veritat o una mentida cada cop que el presentador li formuli una pregunta. L'espectacle d'hora i mitja de durada ha finalitzat. Personatges famosos com Jesús Gil o Juan Guerra han passat pel programa; també s'han tractat casos que han suscitat molt rebombori com el de l'assassinat dels marquesos d'Urquijo o l'escàndol al voltant del Duc de Feria.

Unes setmanes ençà el protagonista fou el popular playboy Espartaco Santoni. L'acusaren de viure de les dones durant tota la seva vida i d'estafador als diferents negocis que va participar. Veiérem un espectacle barroer, de mal gust, on tots els participants es caracteritzaren pel seu afany de promoció personal davant les càmeres. Fins i tot, el director i presentador del programa, Julián Lago, s'oblidà en nombroses ocasions de la seva tasca de moderador de la tertúlia i, juntament amb els convidats, s'afegí sense cap tipus de pudor al lamentable circ.

Un dels moments de més tensió esdevingué quan es va fer referència al llibre que anys enrera publicà Santoni sobre totes les seves aventures amoroses. L'actriu Susana Estrada li digué que aquesta acció era més adient «de cavalls que de cavallers». Serís dubte, l'ambient era força encrespat.

Triplics sentimentals al descobert —on l'actual baronessa Thyssen, Càrmel (Tita) Cerverà, va sortir molt mal parada— i el sarcasme impertinent del protagonista del garbuix ferren-avergonyir-més d'un televident. Tot allò que la televisió mai no hauria d'oferir al públic és present a «La màquina de la veritat». Un espectacle artificios, groller, esqueixat i penós. La brossa feta televisió.

■ Miquel Àngel Codina
Periodista

Segell del Perú que recorda la beatificació, l'any 1985 pel papa Joan Pau II, d'Anna dels Àngels Montegadú. Va néixer a Arequipa el 1600. Ja es parla d'ella al monestir de Santa Catalina de Siena on s'acollia, junt amb un centenar de dones, entre monges, domèstiques, noies estudiants, viudes; era una autèntica ciutat d'oració i retir. La vida del monestir era un reflex del benestar colonial, cosa que es notava en el luxe del vestit. Anna, sense despreciar el que és bonic, estimà la pobresa. Quan fou priora, posà límits al luxe, i per això va haver de patir crítiques amargues de les que s'hi oposaven. Era una dona d'una gran clarividència, i fou consellera de diversos bisbes. No va sortir mai de la clausura, ni per la inundació del torrent San Lázaro, l'any 1637. Anna morí el 10 de gener de 1686 al monestir mateix d'Arequipa.

"Els Seminaristes de Missions també són Seminaristes nostres"

OBRA DEL CLERGAT NADIU

AL TERCER MÓN, prop de 82.000 seminaristes joves es preparen, en els Seminaris, per servir els seus pobles, ajudats per les OBRES MISSIONALS PONTIFÍCIES. També s'ajuda els noviciants femenins i masculins de Missions.

Enguany els nostres donatius van dirigits especialment als seminaris majors: "Bon Pastor" de Bengela (Angola); "Esperit Sant" d'Antioquia (Colòmbia); "Sant Josep" de Rangoon (Birmània) i "Nostra Senyora de Kandy" (Sri Lanka).

Està comprovat que l'ajuda als Seminaris és la millor inversió en favor del TERCER MÓN.

- UNA BECA de 300.000 ptes. facilita sis anys d'estudi.
- MITJA BECA de 150.000 ptes. facilita tres anys d'estudi.
- UN CURS SENCER per 50.000 ptes.

PER A INFORMACIÓ I DONATIUS: Dirigiu-vos a les Delegacions diocesanes de Missions de Catalunya:

08002 Barcelona
C/. Bisbe, 5

17004 Girona
C/. Albareda, 15

43003 Tarragona
Pla del Palau, 2

25280 Solsona
Bisbat

25002 Lleida
Plaça de Sant Josep, 2. 1er. 2a.

25007 Seu d'Urgell
Bisbat

08500 Vic
C/. Santa Maria, 1

43500 Tortosa
Bisbat

L'autèntica presència

Quan els apòstols menjaven amb Jesús hi havia, entre ells, alguna cosa que els unia.

Després de la seva mort, i gràcies a les experiències de resurrecció i a l'arribada de l'Esperit-Sant, van restar junts per l'amor que li tenien. Sobre-tot perquè sabien que l'havien de recordar repetint les seves paraules i partint el pa, tal com ell havia fet a la cena de comiat.

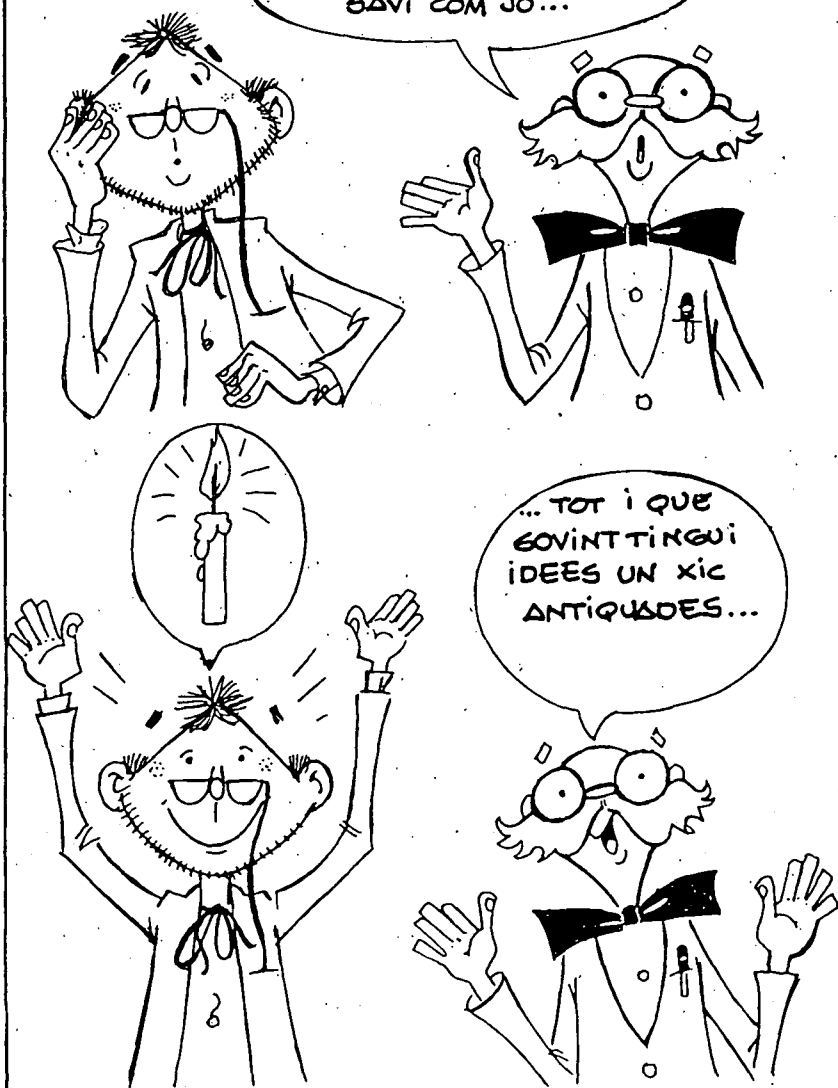
En el pa —l'aliment bàsic per excel·lència— i en el vi —símbol d'amistat, d'alegria, de festa i de comunió— Jesús es fa present en cos i sang. I no pas una presència simbòlica, sinó real i autèntica. Es tracta d'una presència misteriosa, que no cal imaginar, sinó creure.

Intentem que l'«Amén» que diem a l'afirmació: «El cos i la sang de Crist», abans de rebre'l, sigui, a més d'una acció de gràcies, un «sí» conscient a Jesucrist, al seu estil de viure, i d'estimar, i de veure la vida. Un sí a ell, amb tot el que comporta l'aplicació de l'Evangeli a la nostra vida.

Víctor

EL DR. SABERUT

US PRESENTO EL PROFESSOR TOTUSAU6 QUE ES GAIREBÉ TAN SAVI COM JO...

Nº 5

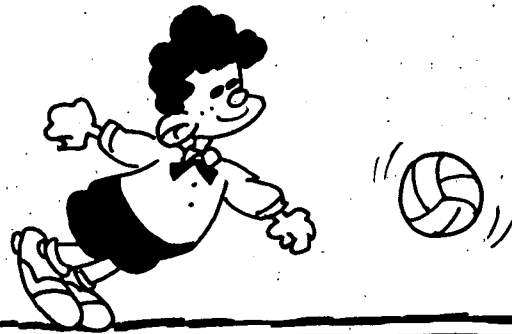
JOAN

EN PITU CALSAPEU

DESPRÉS DE DINAR...

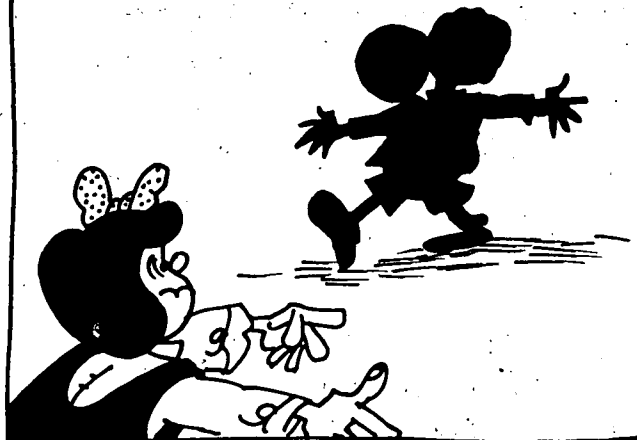
I EL TEMPS PASSA VOLANT.
ES VA FENT FOSC...

LA NÚRIA TORNA A CASA
SEVA. JA ÉS FOSC...

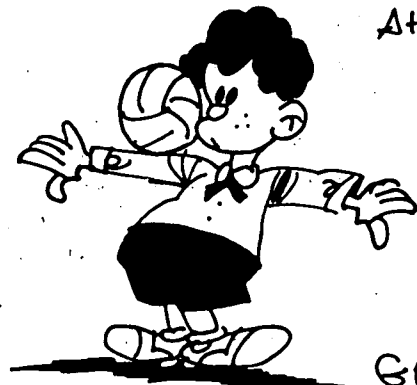
OH! QUE ÉS AIXÒ?

UN MONSTRE AMB DOS
CAPS. SOCORS!

QUE NO! ÉS EN PITU FENT
EQUILIBRIS AMB LA
PILOTA
AH!...

GALI

Busquem l'evangelí de diumenge: Evangeli segons sant Joan, capítol 6, versets del 51 al 58 (Jo 6:51-58).

Reflexionem: 1. Jesús afirma, sense embuts, que ell, «el pa viu», ha baixat del cel; és a dir, que essent Déu, s'ha fet home, s'ha fet carn, i un cop aconseguida la redempció, es dóna en cos i sang, com a aliment —fruit de la celebració del seu «memorial»—, per poder donar vida tothora a la humanitat.

2. Jesús, des que se'n pujà al cel i fins que torni, es fa present i se'ns dóna per menjar cada vegada que celebrem l'eucaristia, que és el «memorial» de la seva Pasqua. El cos i la sang de Jesús fan possible, doncs, la «comunió» amb ell i alimentar en nosaltres la vida eterna, que farà que ell ens ressusciti el darrer dia.

3. Jesús mateix posa la comparació entre el manà —aliment que baixava del cel per al poble de Déu en el camí pel desert cap a la terra promesa— i el seu cos i la seva sang —«el pa baixat del cel» del sagrament eucarístic—. Aquell era un aliment fins a la mort; la comunió amb el cos i la sang de Jesús és l'aliment que dóna vida per sempre. La sola presència de Jesús en el pa i el vi eucarístics és ja penyora de vida eterna.

■ El catequista

L'estiu

L'estiu vol dir «Vacances» i això encara agrada més.
¿Per què són les vacances?

Després de nou mesos de llevar-se cada dia a la mateixa hora i després de fer gairebé sempre les mateixes coses, vénen tres mesos molt diferents.

Magnífic! Tot el dia sense fer res!

I jo et dic, Bah! ¿per a tan poca cosa et prens les vacances?

Les vacances, és ben cert, són per descansar, i no fer pas el mateix que es fa a l'hivern, és a dir, canviar de feina.

Fugir de la rutina d'agafar els llibres ja és un descans.

Pots descansar molt bé fent un altra classe de treball o una activitat diferent. Pensa-hi.

Ah però, no et descuidis de jugar molt, riure molt i cantar molt.

Un bon estiu, eixerit!

Les nostres coses:

La pagesia

Els espanyols creuen en general —i sovint ho diuen amb una certa malfiança— que Catalunya és una terra rica. Certament, comparat amb altres components de l'Estat espanyol, el país ho és. La terra, però, no tant.

De fet la nostra terra és molt pobra en recursos naturals: poques possibilitats mineres i escassetat d'aigua en un país muntanyós, el segon d'Europa després de Suïssa. Però els espanyols també diuen que «los catalanes de las piedras sacan panes». Això és potser una generalització excessiva —jo, de catalans, en conec alguns de ben «mantes» i, com també diuen els castellans, «en todas partes cuecen habas»—, però és ben cert que el país s'ha fet, amb el treball dels seus homes i des d'unes bases de partida més aviat pobres. Passa també que s'ha creat un cercle viciós, en aquest cas amb resultats positius: **els catalans són treballadors**; per tant, jo com a català he de ser treballador. Resultat: en sóc. I així el tòpic basat en quelcom més o menys cert, alimenta aquesta primera realitat i la potencia. El mateix li passa al «castellano viejo» amb allò de la «hidalguía» o al andalús, que se sent obligat a ser «gracioso».

Hi ha també la creença general de que Catalunya és un país industrial... I punt! No fa gaires anys un amic meu espanyol em va confessar que la primera vegada que va venir a Barcelona el va sorprendre no veure-la coberta pel fum de les xemeneies de les fàbriques.

Si bé és veritat que la nostra industrialització és superior a la de la resta de l'Estat, no anem pas enrera quant a producció agrícola i sovint som capdavanters. Però a més —i això és molt important— podem afirmar que la base sòlida sobre la qual s'ha gestat la Catalunya actual ha estat el camp i la pagesia. I és l'origen pagès qui ens ha fet, com som o com diuen que som: treballadors, assenyats, estalviadors, previsors i conservadors i innovadors al mateix

temps. I també, segons creuen i diuen molts espanyols, tancats, garrepes i poc simpàtics.

Perquè els catalans, si fa o no fa, tots venim de pagès. Només cal pensar en la importància dels fadrins externs exclosos del mas per la institució de l'hereu. En marxar de la casa pairal s'havien d'espavilar i van ser ells els creadors de la majoria de les nostres empreses comercials i industrials, com també van ser ells els que nodrien les files dels «americanos» que, en tornar enriquits de l'emigració, participaren, i molt en la industrialització del país.

Tots venim de pagès: els meus avis van ser pagesos: l'avi Joan a l'Espluga de Francolí; l'avi Ramon a Real de Montrol, en terra valenciana. Potser per això m'agrada conviure amb els pagesos en el seu propi ambient. Perquè formen una classe antiga, invariable, estàtica, tot i que ara tinguin tractors en comptes de matxos i furgonetes i tot terrenys en lloc de carros. I perquè el seu treball admirable és —com diu en Josep Pla— fruit d'una simplificació obtinguda a través d'anys i panys, d'una incomptable quantitat de llunes i de collites. Penseu que només per preparar la terra per al cultiu adient ha calgut sovint artigar, llaurar, esterrossar, aplanar, fer marges... Certament la del pagès és una tasca dura i precisament difícil de dominar per la seva aparent senzillesa. I tot això, en una terra muntanyosa com la nostra, ha estat sovint molt difícil. Si viatgeu per Catalunya, fixeu-vos en els replans cultivats de moltes vessants de muntanya. Quin esforç més gran ha calgut per fer-los! I a més tot aquest treball constant i tot l'esforç esmerçat en les successives labors agrícoles, sempre pendents del temps, esperant la pluja o tement la pedregada.

Els catalans venim de pagès. Jo n'estic content. Tant de bo fos veritat que les seves virtuts són les meves i que no tinc altres defectes que els que d'ells he heretat.

BABAR

i els seus amics de Festa Major

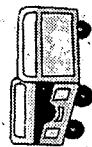
Basat en els personatges creats per Jean i Laurent de Brunhoff

la vagoneta, la calorera,
el dimoni, la cadena,
la rata-punyada.

-Mira, el tren de la por! Anem-hi! -diu Pom.

-Ai,ai,ai! Quina por que tinc! -respon Flora.

Però Artur la fa pujar a la
i tots quatre se'n van túnel endins.

Tan arriat com veu la , Pom s'agafa
ben fort amb Alexandre.

-Ah! Un ! -xiscla, espantat.

També Artur s'exglia amb el fantasma.

que sacseja una feixuga

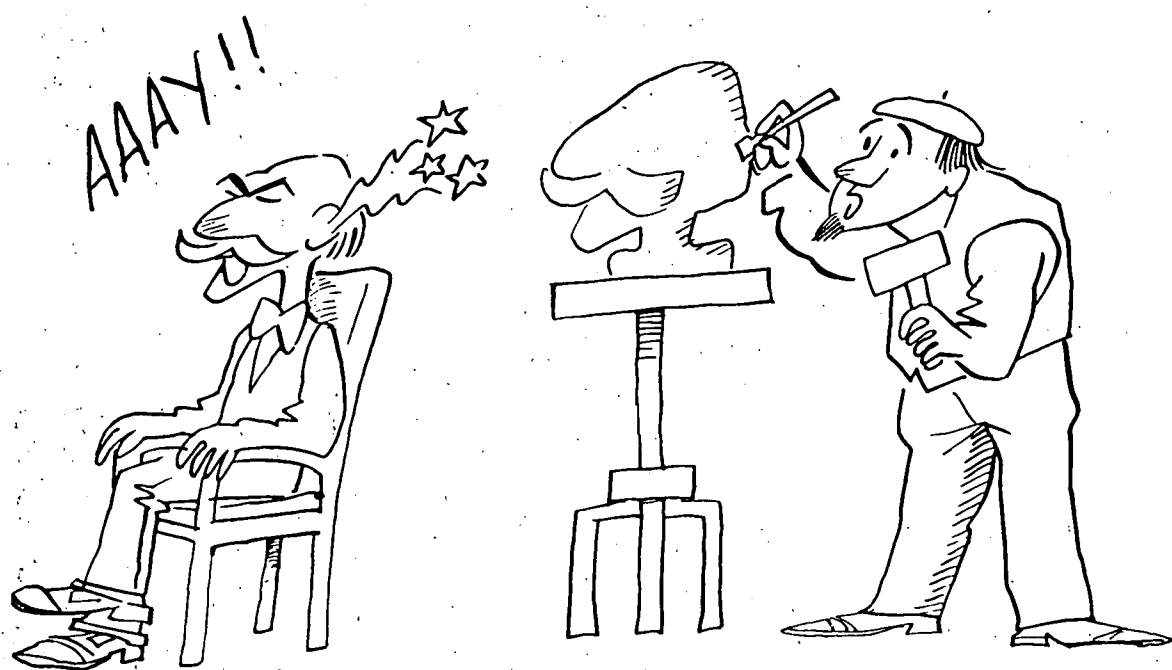
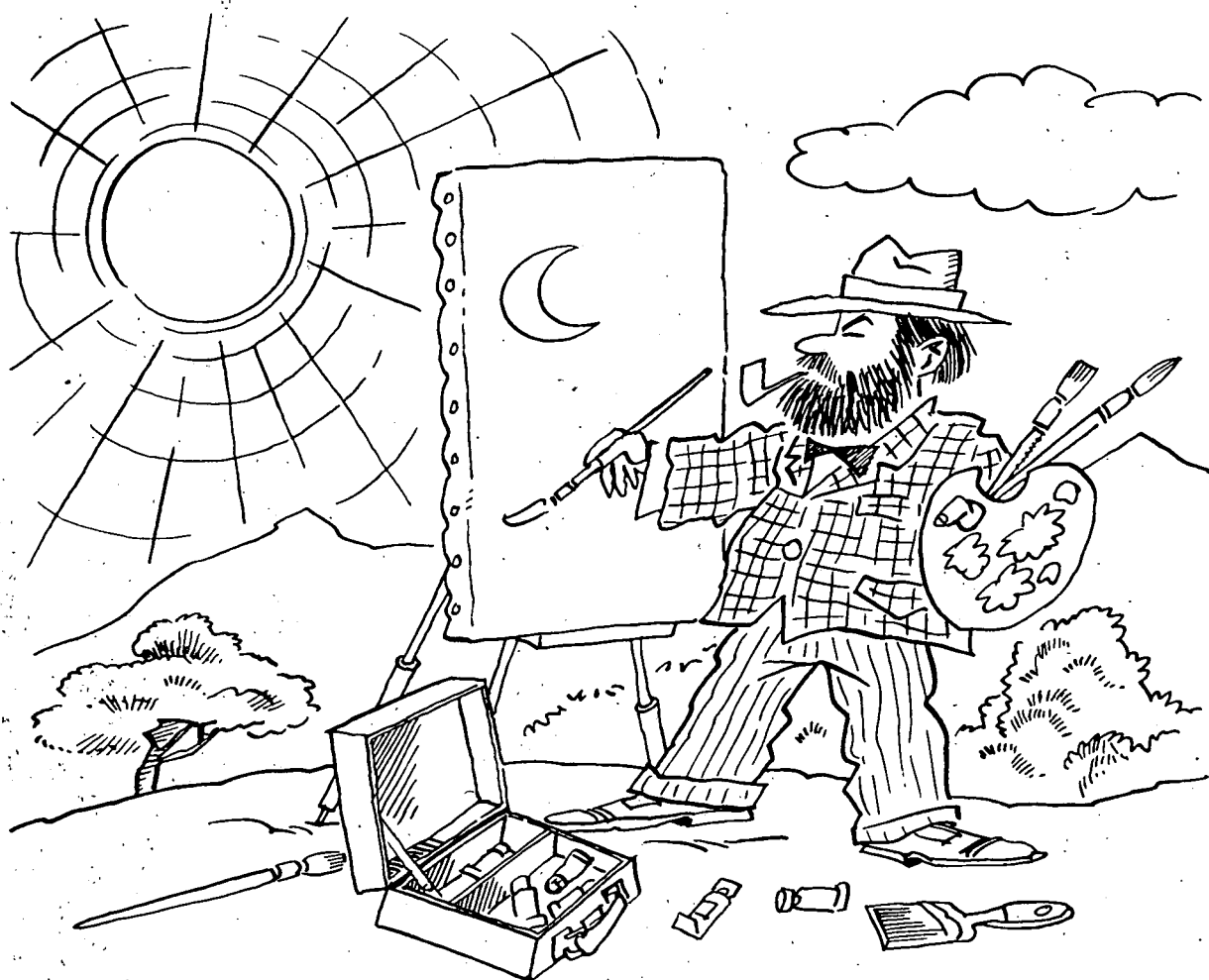
Alexandre fa un bot i crida: -Ahhh!

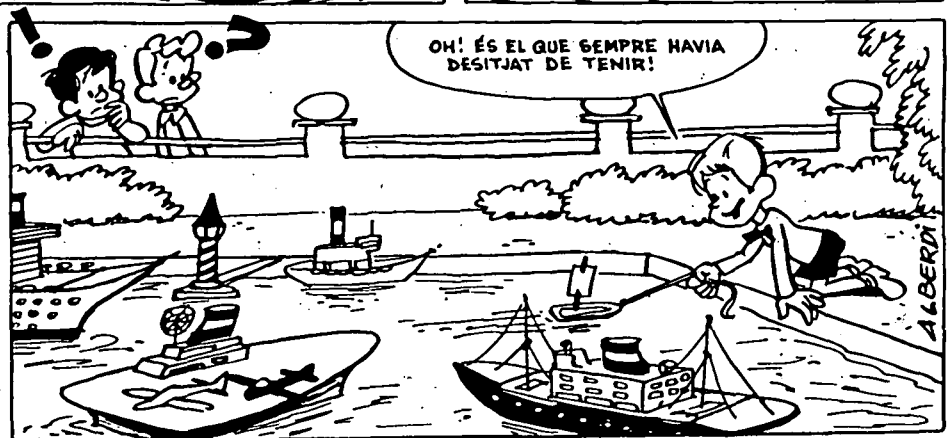
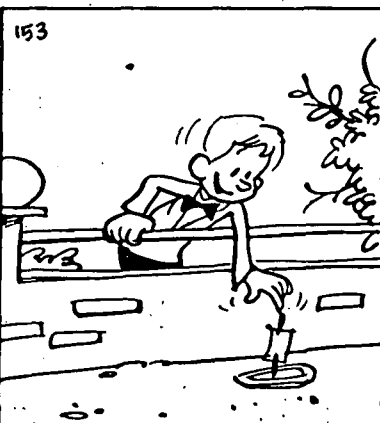
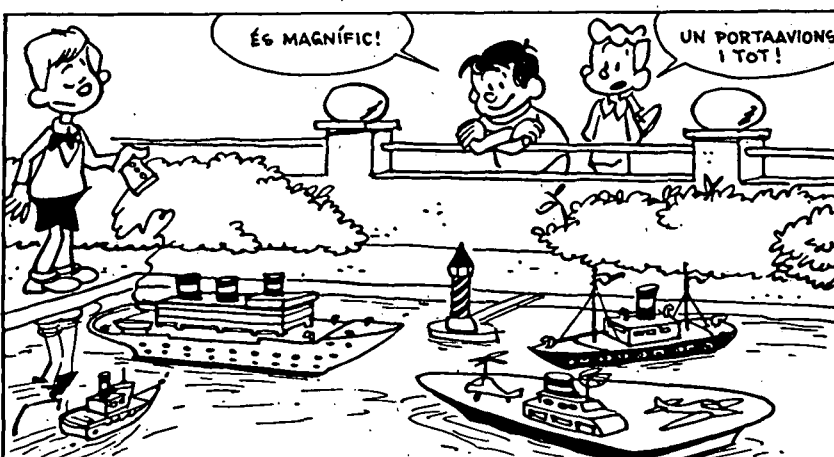
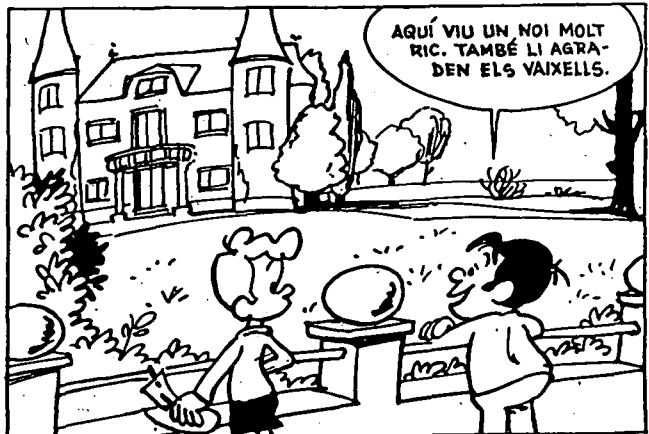
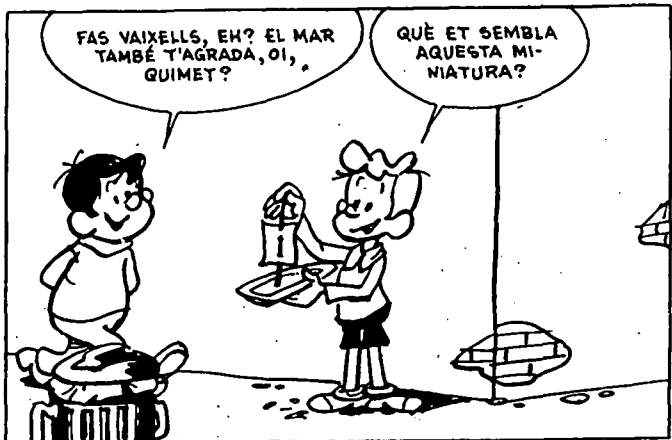
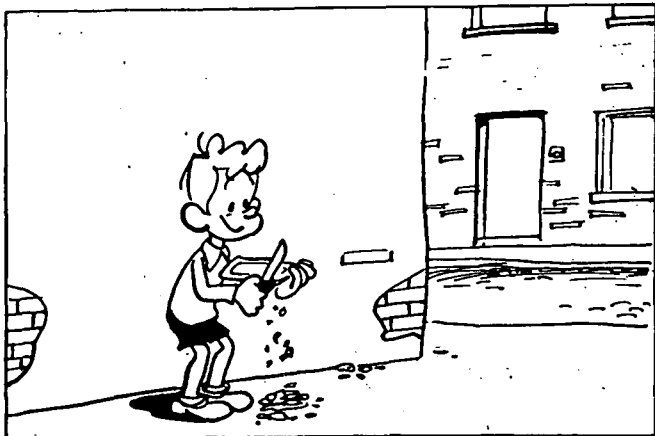
Una ! M'ha tocat al cap!

BABAR TORNA DE LA MA D'EDICIONS BEASCOA

ELS ACUDITS D'EN JORDI

EN QUIMET TRAPELLA

Cafarí © LORENÇ

JA ÉS BEN' ENPIPADOR, HA-
VER DE BAIXAR AL RIU CA-
DA DIA A BUSCAR AIGUA.

EL QUE AQUI
ENS FALTA ÉS
MECANITZACIÓ.

NO SÉ, EM SEM-
BLA QUE TINC UNA
IDEA...

QUATRE PALS, UNA
CORRIOLA...

UNA ESTONA
DESPRÉS...

GAIREBÉ
JA ESTÀ ACA-
BAT.

LLESTOS! A PRO-
VAR COM FUN-
CIONA!

SÍ, SENYOR... COP
DE MANETA, I GA-
LLEDA D'AIGUA AL
CANTO.

NO ÉS PER
DIR-HO, PERÒ
SÓC UN GENI.

BUFA!
QUÈ FAN
AQUESTS COCO-
DRILS A LES
GALLEDES?

BÉ, TORNAREM A LA SEN-
ZILLESA ENCISADORA DE
LES COSES RÚSTIQUES...
I DE L'INVENT, QUE NO
SE'N PARLI MÉS!